

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 36 / Hejmar 421 / Çile 2017

Saraların Direniş Ruhu ile 2017'yi Kazanacağız

Kürt halkı 40 yıllık birikimiyle mücadeleyi yükselterek soykırımcı, faşist sistemin sonunu getirecektir

Mustafa Karasu

Halkımızın özgürlük mücadelesi özyönetim direnişleriyle yeni bir düzey kazanmıştır. Bu, yeni mücadele döneminde halkımızın güç kaynağıdır. Türk devletinin bir buçuk yıldır içine düştüğü durum ortadadır. Darmadağın olmuştur, rezil kepaze olmuştur. İçeride ve dışarıda bütün politikaları çökmüştür. Bu açıdan halkımız bu gerçekliği görerek AKP-MHP faşizmine karşı mücadele içinde olmalıdır. Mücadele edildiği an bu iktidar yıkılacaktır. Bu açıdan herkesin bulunduğu yerde rolünü oynaması gerekmektedir.

> 5-10

Lozan'a dayanan soykırım sistemini yıkmak Bakur, Rojava, Başûr ve Rojhilat'ta devrimin zaferiyle mümkündür

Cemil Bayık

Bakurê Kurdistan öncülüğünün görülmemesi, aslında Kürdün kendini Lozan'dan sonra oluşturulmuş soykırım sistemine yatırması anlamına gelmektedir. Bu çerçeveden bakıldığında Bakurê Kurdistan'daki soykırım gerçekliğini Başûrê Kurdistan'daki Kürt grupları da tutumlarıyla fiili

olarak kabul etmiştir. Özellikle KDP'nin yaklaşımı böyledir. KDP, Kürt partisi olarak Bakurê Kurdistan'daki mücadeleyi bırakalım desteklemeyi, engel olmuştur. 1960'larda KDP ile Türk devletinin ilişkisi gerçekten de dikkate değerdir, incelenmesi gerekiyor.

> 21-25

Türk sömürgeciliğinin yenilgisi ve AKP'nin soykırım siyaseti

Murat Karaylan

Sömürgeci Türk devleti tarihinin en çok sıkıştığı bir dönemi yaşıyor. Erdoğan yıl sonuna doğru yaptığı bir konuşmada, "Tarihimizin en zor mücadeleden dönemimiz" diyerek bunu itiraf etti. Türk sömürgeciliği artık yenilmiş, iflas etmiştir ama Erdoğan bu sömürgeci devleti yaşatmak istiyor. Yeniden canlandırmak, kaybedilmiş olan mevzileri yeniden kazanarak kendini böylece iktidar yapma hesaplarına giriyor. Yalnız bilinmesi gerekir ki, artık bunu sağlaması olanak dışıdır.

> 26-29

Mücadele tarihimiz boyunca kadının öncülüğü her zaman belirleyici olmuştur

KJK Koordinasyonu

Kadına yönelik saldırılar, faşizmin adım adım örüldüğü Türkiye'de çok açık bir şekilde yürütülürken, bu tüm dünyadaki kadına yönelimden bağımsız değildir.

Kapitalist sistemin krizi derinleştikçe, kadın üzerindeki cinsiyetçi politikaları da derinleşmektedir. Kapitalizm; erkek egemen sistemin zirvesidir ve kadın emeğinin sömürülmesinin, kadına karşı şiddetin zirveye ulaştığı, kadına yönelik katliam ve saldırıların kadın kırımına noktasına ulaştığı bir çağıdır.

> 16-17

Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların öncülüğünde özgürlük mücadelemiz zaferden zafere koşacak

Duran Kalkan

Suriye için tek somut çözüm projesi Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'dur

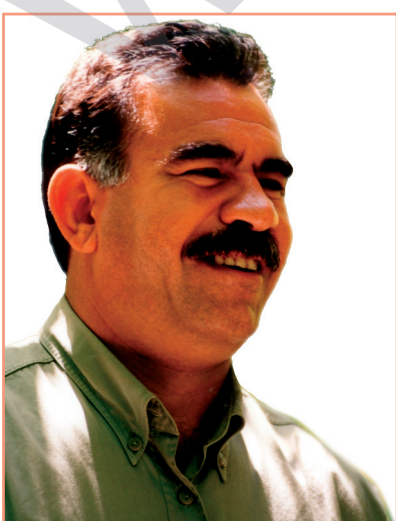
Sabri Ok

Sakine Cansız Yoldaş'ın yaşamı ve mücadelesi Kadın Özgürlük Mücadelemizin tarihidir

Besê Erzincan

Ortayolculuğu amansız eleştirelim Parti içinde maskeleri düşürelim

Rêber Apo'nun 1987-1988 çözümlerinden derlenmiştir

Bu kadar insanımız olağanüstü bir çabayla çalışır ve en ufak imkanlarını dahi bir arada taşıırken; bu ortayolculuğun, kaynağın başında suyu tıkatması ve bizim de buna müsaade etmemiz ölümdür, susuzluktan kavrulmadır. Kürdistan için bugün çok geçerli olan devrim kaynağının daha taşmadan kurutulmasıdır; bunu kabul etmeyeceğiz. Ortayolculuk kaynak kurutan bir hastalıktır. Bununla mücadele edelim ve devrimin kaynakları tüm görkemliliğiyle fıskırsın, ülkemizin her tarafını kuşatsın, her tarafını yeşertsin, diyelim. Bundan daha güzel bir yaşam da söz konusu olamaz...

Bugün ortayolculuk, bütün Parti disiplini, ciddiyetini, ruhsal yüceliğini, özlü yaşamını, taktiklerin hayata geçirilişini, büyük imkan ve olanakların seferber edilmesini, yerinde ve zamanında kullanılmasını, kısaca dev tarihsel bir atılımın gelişimini köstekleyen en büyük iç nedendir, iç engeldir.

> 18-20

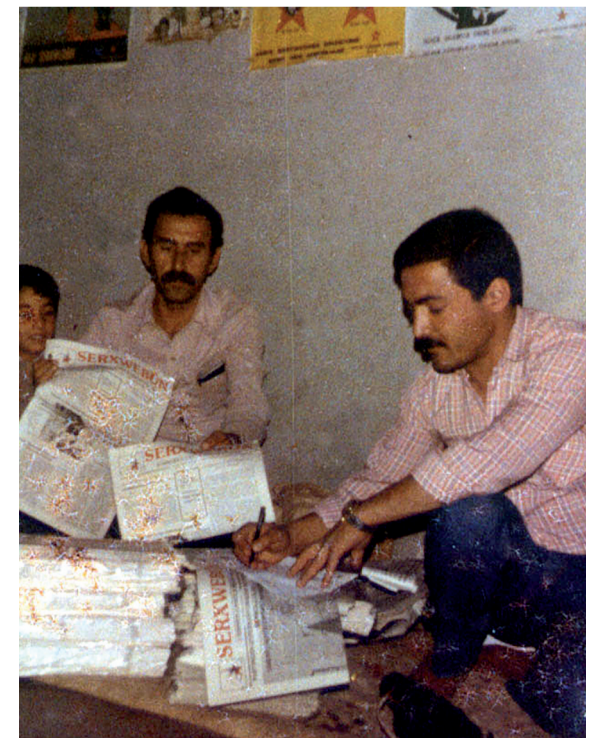
Kürdistan Devrimi'nin sesi Serxwebûn 36. yılında

Duran Kalkan

İlk sayıyı Serxwebûn ismiyle bastık. Serxwebûn ismiyle dergi çıkartma kararı yayın kurulunun kararıdır. Önder Apo'nun onayıdır. Çok fazla tartışıldığını da hatırlamıyorum. Çünkü biz grup olarak Serxwebûncular olarak biliniyorduk. Rizgarîciler vardı, Özgürlükçüler vardı, Kawacılar vardı. PKK'nin bütün bunların ötesindeki teorik, ideolojik orijinalliği Serxwebûncü olmasıydı.

Kürdistan'da bağımsızlığı dillendiren tek hareket PKK'ydı. Temel sloganı 'Yaşasın Bağımsızlık' yani 'Bijî Serxwebûn' du. Ruhta bağımsızlık, duyguda bağımsızlık, düşüncede bağımsızlık, yönetimde bağımsızlık, ideolojide bağımsızlık PKK'nin temel ilkesiydi, duruşuydu. Bağımsız Kürdistan kavramını da dillendiren, tartışan, talep eden yegane grup PKK'ydı, yani Apocular grubuydu.

> 2-4

Kürdistan Devrimi'nin sesi

SERXWEBÛN 36. yılında

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 30 / Hejmar 349 / Çile 2011

Serxwebûn bir tarihtir. Kürt halkının varlık ve özgürlük tarihidir. Modern uluslar camiasına doğma tarihidir. Demokratik ulus haline gelme tarihidir. Başı dik, onurlu, cesur, fedakar bir demokratik ulus olarak bu dünyaya yeniden doğmuş olma tarihidir. İsteyen herkes bu tarihsel gerçeği Serxwebûn sayfalarında bulabilir. Kürdistan Özgürlük Direnişi'ne ait araştırma yapmak isteyen herkesin başvurduğu en önemli kaynak Serxwebûn sayıları olmaktadır. 40 yıllık bu kahramanca direnişin ne zaman, nerede, nasıl geliştiğini öğrenmek ve anlamak isteyenler için en önemli araştırma kaynağı Serxwebûn'un bu 420 sayısı ve onlarca özel sayı, albüm ve kitapları olmaktadır. Serxwebûn yayıncılık külliyyatı, Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin en zengin edebiyatını oluşturmaktadır.

Duran Kalkan

Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin sesi olan gazetemiz Serxwebûn, yurtdışında gazete formatında aylık düzenli olarak yayınlanışının 35. yılını tamamladı, yayın hayatının 36. yılına girdi. 36. yıla giriş vesilesiyle tüm Serxwebûn çalışanlarını kutluyor, başarı dilekelerimizi ifade ediyorum. Serxwebûn kurucumuz ve büyük Parti şehidimiz Mazlum Doğan yoldaşı, yine çok değerli Serxwebûn çalışanlarımız Şehid Selçuk ve Jiyan yoldaşları, özgür basının büyük şehidi Gurbetelli Ersöz yoldaşı, onlar şahsında tüm Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi bu vesileyle saygı ve minnetle anıyorum.

Serxwebûn'un 36. yılında da Partimizi, halkımızı, insanlığı aydınlatmaya devam edeceğine inanıyorum. Önderliğimizin, şehitlerimizin, Partimizin, kadınların ve gençlerin, tüm emekçilerin, özgürlük ve eşitlik mücadelesi veren herkesin sesi olmaya devam edeceğine dair inancımı belirtiyorum. Serxwebûn, 35 yıl boyunca aylık bir yayın organı olarak gazete formatında düzenli ve sistemli yayın yapan ilk Kürt gazetesi oluyor. Değil 35 yıl, çok sayıda Kürt gazete veya dergisi 35 ay bile yayın hayatını sürdürememiştir. Bu durum tabii ki Kürdistan'ın sömürge koşullarıyla bağlantılıdır. Bu sonuç, yayıncılık yapmak isteyenlerin sömürge karşı mücadeledeki zayıflıklarından dolayı yaşanıyor. 35 yıl kesintisiz yayın yapmayı başardığına göre, demek ki Serxwebûn'un temelleri sağlam atılmıştır. Sömürgeciliğe karşı Serxwebûn çizgisindeki mücadele çok sağlam, etkili ve doğru verilmiş bulunuyor. Bu 35 yılda 420 sayı, onlarca özel sayı ve albüm çıkarmış,

bir yayınevi haline gelmeyi başarmış, Kürt edebiyatının, Parti edebiyatımızın önemli bir külliyyatını yaratmış bulunuyor. Yürekten inanıyoruz ki, 36. yılda da bu durum değişmeden devam edecektir. Serxwebûn gazetesi; devrimin sesi olmayı, Önderliğin, şehitlerin ve Parti'nin sesi olmayı sürdürecektir. Halkımızı ve insanlığı bilinçlendirecek, eğitecek ve aydınlatacaktır. Daha çok uzun süre Kürdistan özgürlük bilincini ve iradesini oluşturan, Kürt toplumunun özgür ve demokratik yaşamı öğrenmesine zemin teşkil eden bir organ olarak işlev görecektir. Biz bunun gerçekleşeceğine, bu 421. sayının ilk sayıdaki hedefleri, iddiayı, iradeyi eksiksiz bir biçimde temsil edeceğine yürekten inanıyoruz. Bu inancımız boş bir övünme ya da iddia değildir. Çünkü gerçekten de Serxwebûn'un temelleri sağlam atılmıştır. Doğru bir teorik analize, doğru bir felsefeye, özgürlükçü bir ideolojiye, yaratıcı bir siyasete ve bükülmez bir irade temelinde süren mücadeleye dayalı Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin sesi olarak, kuruluşunu Bakurê Kurdistan'in dağlarında, ovalarında, şehirlerinde, köylerinde gerçekleştirmişti.

35 yıldır yurt dışında yasal çerçevede düzenli yayın yapmadan önce, bir de Serxwebûn'un faşist sömürgeci ve soykırımcı rejim koşullarında Kürdistan devrimcilerinin inancılı, dirayetli ve üretken çabalarıyla her türlü baskı ve terör saldırısını boşa çıkartarak, illegal biçimde yayımlandığı, temelleri atılan Kürdistan Devrimi'nin ilk sesi olmayı bu koşullarda gerçekleştirdiğini biliyoruz. Aslında bir dergi formatında ve illegal olarak ilk sayısı 1978 yılının Ekim ayı başında basılmış ve bütün Parti camiasına, devrimci-yurtsever ortama dağıtım yapılmıştır. 1978-79-80 yıllarında üç yıllık süre içerisinde

illegal koşullarda yürüttüğü yayın hayatı boyunca da bir genel, beş özel sayı biçiminde yayınlanmıştır. Birinci sayısı genel sayı olarak PKK Manifestosu'nun basıldığı, Kürdistan Devrimi'nin Yolu oluyor. Manifesto'yu Önder Apo'nun bizzat el yazmasıyla hazırladığını biliyoruz. Serxwebûn dergisinin çıkışı için de, 'Serxwebûn Çıkarılan' başlıklı kısa bir sunumun olduğu, bunu da doğrudan Önder Apo'nun kaleminden çıktığı yine bildiğimiz bir gerçek oluyor. Daha sonraki sayılar, birinci sayı kadar bütünlüklü, kapsamlı ve derin içeriğe sahip olmadığı için, Yayın Komitemiz tarafından hep 'özel sayılar' adıyla çıkartılmıştır. Bir özel sayısı; Maraş Katliamı Üzerine olan değerlendirme başlıklıdır. Bu da doğrudan Önder Apo'nun sözlü olarak yaptığı değerlendirmenin yazıya geçirilmesiyle hazırlanmıştır. Bir özel sayısı; yine ideoloji ve politika üzerinedir ki, bu da Önder Apo'nun bir kadro toplantısındaki değerlendirmesinin yazı haline getirilmesinden oluşmuştur. Ayrıca Mazlum Doğan ve M. Hayri Durmuş yoldaşların mücadele yaşamlarının çeşitli kesitlerine dair, yine Curnê Reş'de (Hilvan), Riha'da, Kürdistan'ın değişik kentlerinde gelişen mücadelenin sorunlarını çözümlenmeyi ve kadroları aydınlatmayı amaçlayan değerlendirmelerden oluşan özel sayılar bulunuyor.

Serxwebûn Kürt halkının varlık ve özgürlük tarihidir

Serxwebûn için çok şey söylenebilir. Geçen 35 yıl, daha önceki 3-4 yılı da eklersek, 1978 yazını esas alırsak neredeyse 40 yıla yaklaşan süreç, Kürdistan tarihinin en fırtınalı, en hareketli, en mücadeleci, dinamik, savaşkan bir

dönemini ifade ediyor. Faşist soykırımcı rejimin katliamlarını bu süre içerisinde de hem 12 Eylül Faşist Askeri Darbesi temelinde hem de o darbenin daha sonraki çeşitli versiyonları olan sivil hükümetler tarafından sürdürüldüğü, ancak buna karşı Serxwebûn çizgisinde, yani Önder Apo'nun düşünceleri ve direniş ruhu temelinde tüm bu saldırılara karşı Kürt halk tarihinin en bilinçli, en örgütlü, en cesur ve fedakar, en sonuç alıcı ve kazanımı bol bir özgürlük direnişinin yaşandığı da biliniyor. Düşman bu 40 yıl içerisinde vahşi katliamlarını arttırarak sürdürmeye devam etmiştir. Ama bu 40 yılın farkı, düşmanın yaptığının yanına kalmamış olmasıdır. Yapılan her katliamın hesabının devrimci intikam çizgisinde misliyle sorulmuş olmasıdır. Partimizin büyük şehidi, Önder Apo'nun; "gizli ruh" dediği Haki Karer yoldaşın katliamının intikamını almaktan tutalım da, bugün Cizir ve Sür katliamlarının intikamlarını almaya kadar uzanan büyük bir devrimci intikam mücadelesine, gerilla savaşına, düşmandan hesap sorma direnişine sahne olmuş büyük bir direnme tarihine artık Kürt halkının sahip olduğu tartışma götürmez bir gerçek oluyor. İşte bu direniş sayesinde ki, Kürtler yeniden dirildiler. Varlık ve özgürlüklerini garantiye aldılar. Bir demokratik ulus olarak, dünya ulusları içerisinde, özgürce yeniden doğdular, ulusal dilini devrimlerini gerçekleştirdiler. Demokratik devrimlerini derinleştiriyorlar. Ve özgürlük, duygu, düşünce, kültür devrimlerini sürekli geliştirmeye devam ediyorlar. Bütün bunlar ifadesini Serxwebûn'da buluyor.

Tüm bu gelişmelerin yolunu Serxwebûn gazetesi aydınlatmış gibi, tüm

bu tarihsel mücadele pratiği gün gün, hafta hafta, ay ay, yıl yıl nasıl yaşanmış ve gelişmiş hepsini Serxwebûn sayfalarında bulmak mümkün oluyor. Bu bakımdan da Serxwebûn bir tarihtir. Kürt halkının varlık ve özgürlük tarihidir. Modern uluslar camiasına doğma tarihidir. Demokratik ulus haline gelme tarihidir. Başı dik, onurlu, cesur, fedakar bir demokratik ulus olarak bu dünyaya yeniden doğmuş olma tarihidir. İsteyen herkes bu tarihsel gerçeği Serxwebûn sayfalarında bulabilir. Kürdistan Özgürlük Direnişi'ne ait araştırma yapmak isteyen herkesin başvurduğu en önemli kaynak Serxwebûn sayıları olmaktadır. 40 yıllık bu kahramanca direnişin ne zaman, nerede, nasıl geliştiğini öğrenmek ve anlamak isteyenler için en önemli araştırma kaynağı Serxwebûn'un bu 420 sayısı ve onlarca özel sayı, albüm ve kitapları olmaktadır. Serxwebûn yayıncılık külliyyatı, Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin en zengin edebiyatını oluşturmaktadır. Dost da düşman da bu gerçeği böyle biliyor. Bu temelde de 35 yıllık bu sistemli birikim, Kürdistan Özgürlük tarihini araştırmak isteyenler için en sağlam arşiv olma özelliğini sürdürüyor. Bu şimdiden kanıtlanmış bir gerçekliktir ve dünya var oldukça bu gerçeklik devam edecektir.

Tabii bütün bu gelişmelerin nasıl olduğu sorusu önemlidir. Nasıl oldu da bu kadar çok bildiğini sanan, her gün yazıp-çizen birçok kalemler kırk-elli sayılı dergi çıkaramadan iflas etti de, buna karşılık Serxwebûn kırk yıldır yüzlerce sayı çıkartan ve sistemli bir biçimde mevcut yayıncılığı sürdürmeye devam eden bir gazete oldu? Bunun sırrı, kerameti nerede? Bu nasıl ger-

çekişiyor? Esası, gerekli olanı aslında bunu anlamaktır. Doğrusu, bunu anlamaya ulaşmaktır. Bu bakımdan da Serxwebûn yayıncılığının doğuş sürecini anlamak her şeyi anlamak açısından önemlidir. Önder Apo; "Tarih günümüzde gizli biz tarihin başlangıcında gizliyiz" dedi. Serxwebûn için de bu geçerlidir. Serxwebûn'un gücü; doğuşunda, başlangıcında saklıdır. Dolayısıyla bu doğuşu, başlangıcı anlamak bizce daha önemlidir. 35. yıldönümü vesilesiyle bu başlangıcın hikayesini kısaca özetlemek istiyoruz. Serxwebûn okurlarının, gazetelerinin temellerinin nasıl atıldığını bilmeleri, nasıl bir sağlam başlangıç yaptığını ve nelere dayanarak geliştiğini görmeleri, onları daha güçlü kılacak, Serxwebûn'a daha çok bağlayacak, Serxwebûn'dan öğrendiklerine daha çok inandıracak, gazetelerine daha fazla güvenmelerini sağlayacaktır. Bunun inancındayız. Bu temelde söz konusu sürecin tanığı ve bir emekçisi olarak işin hikayesini okurların affına sığınarak kısaca izah etmek istiyoruz.

PKK başlangıçta yazılı ya da sözlü basımı değil, ayakta, ayaklı gazete gibi çalışan kadroculuğu esas aldı

Bilindiği gibi Kürdistan'da ilkel milliyetçi akım yazılı basınla yola çıkamadı, öyle bir yayıncılığı geliştiremedi. Onlar için temel yayıncılık radyoculuktu, sözlü yayıncılıktı. Fakat reformist, milliyetçi çizgi yayıncılığı temel bir çalışma ve örgütlenme tarzı olarak benimsedi. Özellikle Bakurê Kurdistan'da 1974 Ocak ayında Ecevit-Erbakan affı ardından oluşan kısmi siyasallaşma ortamında mantar biter gibi her taraftan gruplar ortaya çıktığı gibi, bu grupların örgütlenme ve çalışma alanları olarak ya gazete, dergi ya da dernekçilik gelişti. Bu gerçek Türkiye'de de böyleydi, Kürdistan'a özgü gruplar açısından da aynıydı. Kemal Burkay, Özgürlük Yolu adı altında bir dergiyle işe başladı. İsmail Beşikçi ve Kotan kardeşler Rizgarî ismiyle dergi çıkardılar. Bazı kesimler DDKD benzer dernekler kurdular. Kawa vb isimli dergiler çıktı. Kürdis-

nın esası oldu.

Fakat grup büyüyüp gençlik hareketi haline geldi. Giderek onu da aştı ve halkın değişik kesimleriyle ilişki ve irtibat kurarak bir halk hareketi ve bir silahlı direniş hareketi haline geldi. 1978 yazındaki Hilvan direnişiyi de artık amatör grup durumunu aşmış, hem disiplinli bir devrimci parti olarak örgütlenmek gerekli oldu hem de kadro ve sempatanları eğitecek, onları mücadelede yönlendirecek bir yayıncılık başlatmak zorunlu hale geldi.

Böyle bir durumda, ideolojik ve politik çizgisi gereği, o zamana kadar var olan parti ve hareketler gibi hareket edemedi. Türkiye koşullarında yasal bir dergi veya gazeteyle öngördüğü mücadeleyi aydınlatamaz ve yürütemezdi. Nasıl ki dernekçilik temelinde örgütlenerek faşist sömürgeci saldırılara karşı bir direniş, örgütü yaratmak mümkün değildiyse, benzer bir biçimde yasal bir dergi veya gazete çıkartarak da parti, kadro ve sempatanları eğitmek, yönlendirmek mümkün değildi. Çünkü PKK'nin yazacaklarını Türkiye'nin yasal ortamının kabul etmesi imkansızdı; PKK, o ortamı reddediyordu. Onun alternatif, demokratik yaşamı, Kürt halkının özgürlüğünü öngörüyordu. Onun için de PKK yayıncılığı illegal, sistem yasallığı dışında, PKK yasalarına ve meşruiyetine uygun bir biçimde örgütlenip hazırlanarak geliştirildi.

Bu konuda da önemli bir dönemeç 1978 baharıdır. Xarpêt'te (Elazığ) yapılan bir değerlendirme toplantısı, tartışma sürecinin geliştirilmesini, bunun için bir yandan örgütlenmeyi ve direniş mücadelesini geliştirirken, diğer yandan da parti merkez organı olarak bir derginin örgütlenip çıkartılmasını da kararlaştırmıştı. Buna göre de ilk somut iç örgütlenmesini geliştirmişti. Pratik çalışmaları yöneten bir yönetim olduğu gibi, bir de merkez yayın organını çıkartacak bir yayın kurulunu görevlendirip bu yayın çalışmalarını başlatmayı esas almıştı. Bu temelde yaz başından itibaren yayın kurulunun önemli çabaları, toplantı ve çalışmaları oldu. Yayın kurulunda Mazlum arkadaş, Hayri arkadaş vardı, Fatma vardı, Önderlik doğrudan

zırlamaya yönelik çabaları gelişti ama yeterli değildi. Toplantılar, planlamalar oluyordu, fakat pratikleşmiyordu. Bu durum defalarca tekrarlandı ve biraz da sıkıntı yarattı. Nedenini tartıştığımızda Hayri arkadaş biraz sabırlı olmak gerektiğini söyledi. Gerçekten kendisi, Eyyüb sabırına sahip bir insandı. Mücadeleyi yerli yerince, doğru kararlarla yürütmezsek zarar göreceğimizi iyi biliyordu. O değerlendirmesinden anladık ki, bu işi biraz ciddi, dolayısıyla daha derin, daha kapsamlı, daha sabırlı ve örgütlü ele alıp yürütmek gerekiyor.

Sonrasında tüm bu tartışmalar, Curnê

mu, taraftarımız söz konusu değildi. Bu amaçla Amed'in bütün matbaalarını gezdik, acaba satın alınabilir mi diye? Çok pahalıydılar. Çalabilir miyiz diye baktık, çok kabaydılar. O kadar ağır demir yığınlarını çıkarmak, başka yerlere taşımak gerçekten zordu. Dolayısıyla bu işi geçerli olan o büyük matbaalarla yapmak mümkün değildi. Böyle bir arayış içerisindeyken ve yayın kurulu basım işlerini örgütlemekle beni görevlendirmişken, nasıl bir çözüm buluruz sorusuna cevap aradığımız bir süreçte, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nün teknik resim bölümünü bitirmiş, öğretmen ol-

muş, okuldayken grupla tanışmış, biraz geriye düşse de yine de güçlü ilişkileri olan bir ressamın varlığını öğrendik. Adını vermekte bir sakınca yok. Daha sonra da Siverek Direniş sürecinde askerlik yapmaya çalıştı bu şahıs. Fehmi Yılmaz isimli Karadenizli birisiydi. Teknik resim okumuştmuş, çeşitli baskı türlerini öğrenmişti. Onunla tartışınca bu işin kolay olduğunu, kendisinin kapak basımı yapabileceğini belirtti. Kapak basımı olursa içeriğini de zaten kitap formatında yazmak, hazırlamak, böylece kitap ebadında bir basımı yapmak istiyorduk. Yayın kurumumuzun derginin formatına ilişkin görüş ve kararı bu çerçevedeydi.

İlk sayıyı Serxwebûn ismiyle bastık. Serxwebûn ismiyle dergi çıkartma kararı yayın kurulunun kararıdır. Önder Apo'nun onayıdır. Çok fazla tartışıldığını da hatırlamıyorum. Çünkü biz grup olarak Serxwebûncular olarak biliniyorduk. Rizgarîciler vardı, Özgürlükçüler vardı, Kawacılar vardı. PKK'nin bütün bunların ötesindeki teorik, ideolojik orijinalliği Serxwebûncu olmasıydı. Kürdistan'da bağımsızlığı dillendiren tek hareket PKK'ydı. Temel sloganı Yaşasın Bağımsızlık, yani 'Bijî Serxwebûn'du.

Reş (Hilvan) ve çevresinde gelişen bugün mücadele içerisinde Temmuz ayı ortasında Kürdistan Devrimi'nin Yolu adlı Parti Manifestosu'nu, Amed-Şehitlik'teki bir evde Önder Apo'nun yazdığını biliyoruz. Önder Apo sabahtan akşama kadar yazdı, biz Mazlum arkadaşla yazılanları daktiloya geçirdik. Üç nüsha daktilo ediyorduk ki, tedbir olsun. Bir iki nüsha kaybolursa hiç olmazsa biri elimizde kalsın. O güne kadar Parti'nin yazılı belgesi sadece program taslağıydı. Manifesto, o on üç sayfalık taslağı üç-dört kat aşan çok daha kapsamlı, teorik analizler geliştiren, o dönemdeki bütün tartışma konularını aydınlatan bir içeriğe sahipti. Önder Apo, Manifesto'yu yazdı. Yayın kurulu tartışıp redaksiyondan geçirdi. Manifesto hazır hale gelince, dönüp baktık ki dergi çıkartmak için yeterli bir yazı hazırlanmış. O durumda daha başka makaleler yazmak yerine, hemen basım işlerini düzenleyerek Manifesto'yu Serxwebûn dergisinin ilk sayısı olarak basmak ve böylece hem Parti Manifestosu'nun daha geniş çevrelere ulaşmasını sağlamak hem de Serxwebûn dergisini çok kapsamlı ve içerikli bir yazıyla, çok güçlü bir biçimde başlatmak mümkün oldu.

Bunun üzerine bir yandan Fehmi'nin basım için öngördüğü malzemeleri bulmaya, diğer yandan da yazıyı yazıp basacağımız geniş klavyeli daktilolar ve teksir makinelerini elde etmeye yöneldik. Daktilo ve teksir işi zor değildi. O zaman bu malzemeler devrimciler tarafından kamulaştırma ile elde ediliyordu. Biz de örgütlü yapıyı harekete geçirdik, fazla zorlanmadan bize iki büyük daktiloya birkaç sağlam teksir makinası elde ettik. Daktilo yazımı ve teksir basımını tabii ki grup olarak '74-'75'ten itibaren öğrenmiştik. Bildiri yazıyor, çoğaltıyor ve dağıtıyorduk. Fakat kapak basımı ciddi bir işti. İstiyorduk ki matbaa basımı gibi güzel ve orijinal olsun. Çünkü içindeki yazının kapsamı ve içeriği gerçekten de en güzel basımı yapmaya, en güzel kapağın içine girmeye layıktı. Diğer yandan ise bizim dışımızdaki örgütler yasal yayıncılık yaptıkları için, çok orijinal dergi ve gazeteler basıyorlardı. Onların çok gerisine düşmek, içerik nitelikli olsa da en azından biçim açısından bize kaybettirirdi. Dolayısıyla o duruma düşmememiz gerekiyordu. Onun için de, kapağın matbaa basımına yakın olması, içeriğinin gücü ve zenginliğiyle de birleşirse yayıncılıkta da diğer grupları geçme, devrimci gençliği etkileme ve böylece eğitim ve örgütlenme çabalarımızı hızlandırma, büyütme imkanı bulacaktık. Bu yüzden esas sorun; kapak basımı oldu. Fehmi uzun bir liste çıkardı. Ve ben o listeyi temin etmek için Amed'den kalkan Ankara'ya kadar gittim.

Ankara'da günlerce, haftalarca malzemeleri temin etmek için aradım. Saman pazarından bit pazarına, şurada bulunur burada bulunmaz diye sormadığım ve dolaşmadığım ticarethane kalmadı. Birisi oraya gönderdi diğeri oraya. Çok zormuş bu malzemeleri bulmak. O kadar bulunmaz olduğunu bilsem belki de bu işe girmezdim. Ama bir kere girdik, artık mullaka bulup sonuca gitmekte, ne kadar zaman alsada, yorucu olsa da ısrar ettik. En son bazı malzemeleri Ankara'nın paslanmış,

üzerine klişe yapıyor. Ondan sonra bir cetvel gibi düz bir şeyle bastırarak mürekkep çekilip o klişeden baskı çıkarılıyordu. Tabii kaç renk vuracaksan o kadar klişe yapmak gerekiyordu. Tekrar tekrar kartonlara basmak gerekiyordu. Onun için gereği kadar dergi kapağı olacak karton da aldık. Malzemeleri tamamladık, klişelerin yapımı epey uzun sürdü. Ne kadar gerçekleşip gerçekleşmeyeceği de belli değildi.

İlk sayıyı Amed-Rêzan'da Serxwebûn ismiyle bastık

Önder Apo biraz meraklanmış, heyecanlanmış, biraz da tereddüde düşmüş olacak ki, basım işiyle uğraştığımızı duyunca bir gün basıma başlamadan önce çıkıp basım yaptığımız eve geldi. Kapakları basıp ilk nüshalar netleşene kadar evde kaldı ve çalışmayı izledi. Herhalde tereddüdünü aşmak istiyordu. Bir de işi ne kadar ciddiyle ele aldığımızı, herhalde doğrudan görmek istiyordu. Biz mürekkebi vurduka evde dolandı, geldi ikincisine baktı, ta ki sonucusu tamamlanıp Serxwebûn ismiyle renkli bir kapak ortaya çıkıncaya kadar, onu görünce biraz memnuniyetini ifade etti, heyecanlandı, ancak o zaman çıkıp gitti. Bu biçimde iki-üç sayıya yetecek kadar kapak bastık. Her sayı için iki yüz elli-üç yüz düşünüyorduk. Beş yüz-altı yüz dergi çıkartacak kadar kapak basımı yaptık. Zor oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse bilmediğim için benim açımdan da bu işi yapmak çok heyecan vericiydi ama ne kadar başarılı olup, olamayacağımız konusu da başlangıçta kuşku vericiydi. Ancak klişeleri hazırladığımız zaman, bu işin olacağına tam inandım. Zorlu bir çalışmayla kapak hazırlığını Amed-Rêzan'da yaptık.

Bu ilk sayıyı Serxwebûn ismiyle bastık. Serxwebûn ismiyle dergi çıkartma kararı yayın kurulunun kararıdır. Önder Apo'nun onayıdır. Çok fazla tartışıldığını da hatırlamıyorum. Çünkü biz grup olarak Serxwebûncular olarak biliniyorduk. Rizgarîciler vardı, Özgürlükçüler vardı, Kawacılar vardı. PKK'nin bütün bunların ötesindeki teorik, ideolojik orijinalliği Serxwebûncu olmasıydı. Kürdistan'da bağımsızlığı dillendiren tek hareket PKK'ydı. Temel sloganı Yaşasın Bağımsızlık, yani 'Bijî Serxwebûn'du. Ruhta bağımsızlık, duyguda bağımsızlık, düşüncede bağımsızlık, yönetimde bağımsızlık, ideolojide bağımsızlık PKK'nin temel ilkesiydi, duruşuydu. Bağımsız Kürdistan kavramını da dillendiren, tartışan, talep eden yegane grup PKK'ydı, yani Apoculen grubuydu. Diğer gruplar özgürlük, kurtuluş, benzeri kavramları söyleseler de, ba-

tan'da, varlığını ve özgürlüğünü ifadelemeye çalışan bu çabalar, bir tarz olarak gelişti. Kuşkusuz PKK böyle bir hareket olarak doğmadı. Başlangıçta yazılı ya da sözlü basını, yayıncılığı esas alan değil, ayakta, ayaklı gazete gibi çalışan bir kadroculuğu öngördü ve bunu bir tarz olarak esas aldı. Bu, o zorlu dönemde hem güvenlik sağlayıcı hem de kadroyu geliştirici, güçlendirici bir tarzı. Uzun süre sözlü propaganda, PKK gruplaşmasını geliştiren çalışma-

yayın kurulunu koordine ediyordu. Zaman zaman toplantılar oldu. Tartışmalar yürütüldü. Hangi konularda yazılıp, çizilmesi, nasıl bir yayıncılık geliştirilmesi çerçevesinde planlar, programlar yapıldı. Bütün bunlar Kürdistan'ın merkezi, Amed'de oluyordu. Rêzan'da (Bağlar) tutulan bir evde yayın kurulu, söz konusu tartışma ve hazırlık çalışmalarını yürüttü. Mazlum arkadaşın ilk elden teorik birikimi gereği yazmaya, dergi sayılarında yer alacak makaleler ha-

Amed'in bütün matbaalarını gezdik...

Yazı bunu içeriyordu ve bizim için artık gerisi basım işlerini hazırlamak, o zor koşullarda ve imkansızlıklar içerisinde böyle kapsamlı, sistemli ve teorik analize sahip bir basımı gerçekleştirmekti. Ancak bu nasıl olacaktı? Bu konuda destek alacağımız bir güç yoktu. Böyle bir yayını basacak dostu-

ğimsizliği söyleyemiyorlardı. Çünkü ruh, duygu ve düşüncede fazla bağımsız değillerdi. Bağımsızlık düzenden kopmayı, hem kapitalist modernite düzeninden hem soykırım düzeninden hem mevcut devletçi-iktidarci düzenden kopmayı gerektiriyordu. Kendi olmak, kendini var etmek, kendi kendini yaratmak ve yönetmek anlamına geliyordu ki; bu çizgi, bu ruh, bu bilinç Önder Apo'nun çizgisiydi, Önder Apo'nun ruhu ve bilinciydi. Dolayısıyla diğer kavramların paylaşılması, bağımsızlığı da karakteri gereği PKK'ye düştüğü bir süreçtirdik. Diğer kavramlar zaten başka gruplar tarafından kullanılmış dergi ve gazete adları haline getirilmişti.

Onun için PKK'nin; hem ideolojik duruş gereği, hem de içinde bulunulan ortam gereği çıkaracağı yayın organının adını Serxwebûn koymasından daha doğal bir durum yoktu. İdeolojik adı Serxwebûncuları. Onun için de Serxwebûn ismiyle derginin çıkartılması hem yayın kurulunun hem gruba öncülük eden bütün kadroların ifade ettiği, beklediği, değerlendiren kararları bir husustu. Basımı hazırlamakla görevli olduğumuz için bize de derginin Serxwebûn adıyla çıkarılacağı, kapağa Serxwebûn yazılacağı belirtiliyordu. İlk kapağı üstten beyaz kağıt üzerine yanlış hatırlamıyorsam kırmızı boyayla Serxwebûn ismini büyük harflerle yazdık. Diğer kapağın belli renklendirmeleri vardı. Şimdi onların ayrıntılarını pek ifade edecek durumda değilim. Ama mevcut kapak basımı hedeflediğimiz gibi, hatta beklediğimizden daha da iyi oldu. Öyle ki, neredeyse çok iyi bilmeyenler tarafından matbaada basılmış sanılacak kadar güzeldi. Belki yayıncılığı iyi bilenler onun matbaa baskısı değil, elle hazırlanmış bir baskı olduğunu bilebilirlerdi. Ama genelde matbaa basımıyla yarışacak nitelikte, orijinalite bir kapak yapımını gerçekleştirdik.

Xarpêt'te çatışmalı bir süreç yaşandığı için makinalarımızı sırtlayıp Çewlîg'e taşındık

Kapak ismi bittikten sonra sıra derginin yazısının hazırlanmasına geldi. Yazım işlerini Xarpêt'te (Elazığ) yapmayı planlamıştık. Daktilo ve teksir makinelerimiz Xarpêt'te devrimcilerin elinde olan mahallelerdeydi. Fakat o dönemde Xarpêt çok çatışmalı bir süreç yaşadı. Her gün polisle çatışmalar vardı. Böyle olunca baktık ki rahat çalışamayacağız, onun üzerine daktilo ve teksir makinelerimizi sırtlayıp Çewlîg'e (Bingöl) taşındık. Çewlîg'de, teksir makinasını prefabrik bir deprem evine yerleştirdik. Daktiloyu ise değerli şehidimiz Zeki

için Önder Apo'dan Serxwebûn'un çıkışına ilişkin bir sunum yazısı hazırlamasını talep ettik. 'Serxwebûn Çıkarken' başlıklı üç kitap sayfası olacak düzeyde yayın ilkelerimizi içeren manifestonun içeriğine uygun olan çok güzel bir 'Çıkarken' yazısı hazırladı. Onu da derginin başyazısı olarak mumlu kağıda geçirdik, hazırladık.

Böylece dizgi işi bitti, hazırlanan mumlu kağıtların basılma aşamasına geçildi. Bayram tatili günlerini denk getirerek, gidis gelişlerin çok olduğu, herkesin bayram işleriyle uğraştığı bir süreçte biz basımla uğraşan üç-dört kişilik grup olarak, mumlu kağıtta hazırladığımız yazıları teksir makinasında üç-dört günlük yorucu bir çalışmayla gece-gündüz durmadan bastık. İlk sayı olduğu için 300 adet basıyorduk. Ona göre bütün sayfaların basımını yaptık. Sonra sıralamasını yaptık. Yazıları düzenledik. Amed'den hazırladığımız kapaklardan o sayı için kullanacağımız kadar Çewlîg'e taşındık. Büyük bir baskı makinası almıştık. Bütün sayıları hazırlayıp, tek tek kapağın içerisine koyarak zımbaladık. Büyük telli zımbalardı. Sağlam olsun diye bütün sayfaları tek bir telle zımbalayabiliyorduk. Ondan sonra cetvel ve keski makinalarıyla bütün sayfaların üç tarafını tek tek kestik. En zor iş kesmek oldu. Düzgün kesmek de zordu. Bütün aramamıza rağmen elle taşınabilecek, kenarları kesecek bir alet bulamamıştık. Onu ancak sert bir cisim üzerinden cetvel yardımıyla ve keski bıçağıyla kesme biçiminde kenarlarını kesip düzgün hale getirdik. Bu daha fazla zamanımızı aldı, daha zor oldu. Gerçekten de günlerce yatmadık, uyumadık. Kısa dinlenmeler sonucunda çalıştık. Doğru dürüst yiyip içmedik de. Çünkü gizli kalıyorduk. Hiç kimse bilmiyordu. Baskıyı yaptığımız evde doğru dürüst yiyecek içecek, herhangi bir şey yoktu. Çok kalın bir ev değildi. Yemek yapma malzemeleri de yoktu. Sonuçta biz 300 sayıyı hazırladık. Zorlansak da, biraz girintili çıkıntılı olsa da kenarlarını da kestik. Yani bir biçime girdiler. Tabii tamamlanması rahatlık ve heyecan veriyordu insana. Başarmış olma bütün yorgunlukların atılmasını getiriyordu.

ki, bize çok acil bir bilgi geldi. Hüseyin arkadaşın yakalandığı ve valiz içindeki bütün dergileri yakalattığı, hepsinin polisin eline geçtiği belirtildi. Böylece telaş başımızı aldı. Geri kalan bütün dergileri hemen alanlara dönük orada düzenledik. Ama hızla değişik yerlerden çıkartıp başka yerlere dağıttık. Arkadaşları bilgilendirdik. Tüm bölgelere geciktirilmekten ulaştırılması gerektiğini söyledik. Çünkü bir kere polisin eline geçmişti. Eğer değerlendirilirse bu temelde

operasyon yapacakları kesindi. Operasyon yapınca da tabii onları taşımak zor olacaktı. Ancak henüz daha örgütlü bir durum yoktu. Polisin elinde öyle bilgiler yoktu. Dolayısıyla poliste bir değerlendirme, bu tür şeylerle karşılaşınca daha geniş bir operasyon yapma pozisyonu da mevcut değildi. Onun için elimizde kalan dergileri dağıtma zamanı vardı. Eğer hızlı davranırsak bunu başarabilecektik. Nitekim geri kalanları bütün bölgelere dağıtıp, her yere ulaştırmayı başardık.

Bizde ilk yazı olarak Parti'nin program taslağı dağıtıldı

Ancak saklamak istediklerimiz polisin eline geçti. Eğer yakmamışlarsa polis saklamış olmalı. Saklamışsa da şimdi açığa çıkarsa iyidir. Ama geri kalan zaten bizim dağıtacak olanımızdı. Dağıtmayı düşündüğümüz kısımdı. Onları dağıttık. Bütün bölgelerde kadro yapısının eline geçti. Derginin kapağı, içeriği, gerçekten de bir matbaa baskısı gibiydi. Elimizde illegal biçimde kendi matbaamızı kurarak öyle bir dergi çıkarmamız 1978'in Eylül sonu, Ekim

adet verilmişti. Çok sistemli ve içerikliydi. Bütün kadrolarda büyük bir heyecan yaratmış, mücadeleye kat kat daha fazla ve ciddi, sıkı sarılmayı getirmişti. Serxwebûn dergisinin ilk sayısının çıkışı ve Manifesto baskısı, bunun illegal koşullarda ama bir kitap biçiminde, orijinal bir kapak ve okunaklı bir içerikle basılabilmiş olması tabii daha büyük bir heyecan, coşku yarattı; kadrolara güç verdi. Hareketin gücünü ve ciddiyetini gösterdi. Hem içeriği hem de biçimi

gelmişti. Nitekim iki ay sonra Licê'nin Fîs köyünde, 26-27 Kasım 1978 tarihinde yapılan Birinci Kuruluş Kongresi'yle PKK'nin resmi kuruluşu gerçekleşti. Serxwebûn'un ilk sayısı Parti kuruluşunun hazırlık sürecinde yapılan en ciddi çalışmalardan birisi oldu. En önemlisi Hilvan Direnişi ve bu direnişin zaferiydiyse benzer önem taşıyan bir diğeri de Manifesto'nun Serxwebûn dergisi biçiminde hazırlanıp basılarak, tüm kadrolara dağıtılıp okutulması ve kongreye, parti olmaya hazır hale gelinmesiydi.

Birinci sayı içerik olarak, biçim olarak o kadar iyi hazırlanmıştı ki, ondan sonra sayılar hazırladıkça o dönemin yayın kurulları birinci sayının çok gerisinde olduğunu gördüler. Birinci sayıda içerik ve biçim olarak çıta çok yüksek tutulmuştu. O düzeye hiç ulaşamadık. Oraya ulaşamayınca da ondan sonra ki çıkan sayılara ikinci, üçüncü sayı diyemedik. Ne yapalım diye bir çözüm arama tartışması yürüttükten sonra, ancak özel sayı biçiminde çıkartırsak olabilir, dedik. Serxwebûn olsun ama ana sayı değil, özel ek sayı gibi çıksınlar, bir daha benzer nitelikte bir yazıya ulaşarsak ikinci sayıyı o zaman çıkartırız, diye değerlendirdik. Bu kadar titiz davranmada, tüm bunları böyle belirleyip yürütmeye kuşkusuz Önder Apo'nun yönlendiriciliği belirleyici oldu. Fakat Mazlum ve Hayri arkadaşların düşünce güçleri, bağlılıkları, ciddiyetleri, çalışma tempoları da tüm bunların bu biçimde başarılmasını sağladı. Bu vesileyle onlar şahsında tüm şehitlerimizi de saygı ve minnetle anıyorum.

'Serxwebûn Çıkarken' yazısına Önder Apo yayının ilkeleri koymuştu. O ilkeler 35 yıllık sistemli çıkan dergiler için geçerlidir. Bundan sonra da her zaman geçerli olacaktır. Oradaki en temel bir ilke; "Kürdistan'ın içine düşürüldüğü bu halinden dolayı duyduğumuz utanç duygusu, görevlerimizi başarmada gerçek güç kaynağımız olacak" tespittir. Önder Apo soykırıma maruz kalmayı, sömürü ve köleliğin Kürt topluma dayatılmış olmasını Kürtler için, Kürt toplumu için, aydınlanmış bir Kürt için en utanç verici durum olarak değerlendiriyordu. Dolayısıyla böyle bir rejime karşı yürütülecek özgürlük savaşında en temel gücü, bu utanç duygusundan aldığını belirtiyordu. Utanç duygusu, bir duyguyu da devrimci bir duygu haline getiriyor, devrimci görevleri başarmanın temel güç kaynağı yapılabiliyordu. Faşist soykırımcı rejimin katliamları, saldırıları, Kürt insanına hala bu çağda köleliği dayatma çabaları, bunlar kırılıp yok edilmediği müddetçe utanç verici olmaya devam ediyor. Dolayısıyla da bu durumdan duyduğumuz utanç duygusu, bu dayatmaların ortaya çıkardığı öfke, tepki, kin, nefret devrimci görevlerimizi başarma gücümüz, devrimci irademiz ve mücadele kaynaklarımız olacak. Hepsini bilinçli, örgütlü bir kişiliğe dönüştürerek devrimci görevlerin başarısının temel kaynağı yapacağız.

Birinci sayıda içerik ve biçim olarak çıta çok yüksek tutulmuştu, o düzeye hiç ulaşamadık

40 yıldır Serxwebûn'un var olması, 35 yıldır hiç kesinti vermeden aylık bir yayın organı olarak sürekli çıkabilmesi, bunun gücüne, enerjisine, bilincine, iradesine ve emeğine sahip olması işte ilk sayının böyle çıkmasıyla bağlantılıdır. Temeli güçlü atılmıştır. Bu temel üzerine daha çok büyük özgürlük binaları inşa edilebilir, daha çok uzun yıllar halkı ve insanlığı aydınlatan dergiler, gazeteler çıkarılabilir, yayıncılık yapılabilir. Bu bakımdan Serxwebûn var olmaya devam edecek, yayını yapmaya devam edecek, Parti, halkı ve insanlığı aydınlatmaya devam edecek. Serxwebûn gazetesi daha çok ama çok uzun süre çıkacak, ışığını bütün insanlığa saçacaktır.

'Serxwebûn Çıkarken' yazısına Önder Apo yayının ilkeleri koymuştu. O ilkeler 35 yıllık sistemli çıkan dergiler için geçerlidir. Bundan sonra da her zaman geçerli olacaktır. Oradaki en temel bir ilke; "Kürdistan'ın içine düşürüldüğü bu halinden dolayı duyduğumuz utanç duygusu, görevlerimizi başarmada gerçek güç kaynağımız olacak" tespittir. Önder Apo soykırıma maruz kalmayı, sömürü ve köleliğin Kürt topluma dayatılmış olmasını Kürtler için, Kürt toplumu için, aydınlanmış bir Kürt için en utanç verici durum olarak değerlendiriyordu.

Yıldız'ın evine koyduk. Planladığımız biçimde bir A-4 kağıdını ikiye katlayarak kitap düzeninde formatlar yaptık ve mumlu kağıda Kürdistan Devrimi'nin Yolu yazısının hepsini geçirdik. Zeki yoldaş yayının kurulduğunda değildi ama hem evini açtı, tüm ailesinin büyük desteği, katkısı oldu hem de bizzat kendisi de basımla görevli bir yoldaş gibi çalışmaya katıldı, destek verdi. Okudu, zaman zaman yazdı. Günlerce süren titiz bir çalışma ardından Manifesto'nun mumlu kağıda geçirilmesini tamamladık. Kapağı hazırladıktan sonra derginin yazısını hazırlayıp basmamız

Genel planlamamız, bir bölümünü saklamak, bir bölümünü kaldırmaktı. Yayın kurulunun kararı ve Önderliğin talimatı bu çerçevedeydi. Onun için yarıya yakın (sanırım 130-150 arasında) sayıyı büyük bir valize koyduk Çewlîg'de örgütü temsil eden, Çewlîg çalışmaları yapan Hüseyin Durmuş arkadaşına saklaması için teslim ettik. (Hayri arkadaşın küçük kardeşi. Darbeden sonra Kanîreş (Karlova) ilçesinde çatışmada şehit düştü. Hem Zeki Yıldız yoldaşı hem de Hüseyin Durmuş yoldaşı bu vesileyle saygı ve minnetle anıyorum.) Hüseyin arkadaş gittikten sonra bir saat geçmedi

başında böyle bir yayını yapar durumda olmamız parti olmaya hazır olduğumuzu gösteriyordu. Apocu grubun işe ciddi yaklaştığını, gelişme sağlayarak büyük bir örgüt haline gelmiş olduğu gerçeğini ortaya koyuyordu. Düzeyi görünce Önder Apo'nun memnuniyetini hissettik, duyduk. Tüm yoldaşlarda büyük bir heyecan oldu.

Bizde ilk yazı olarak Parti'nin program taslağı dağıtıldı. On üç daktilo sayfasıydı. Daktiloyla yazılmış pelür kağıt üzerinde nüshalardı. Herhangi bir basımı yoktu. Kadroların toplantılarda okuması için her bölgeye birer

Kürt halkı 40 yıllık birikimiyle mücadeleyi yükselterek soykırımcı, faşist sistemin sonunu getirecektir

✓ Kürt toplumu çaresiz değildir. Kendini örgütleyip mücadelesini büyütebilir. AKP faşist iktidarı en zayıf dönemdedir. Gerilla etkili bir mücadele yürütmektedir. Kürt Özgürlük Hareketi zayıf değildir. Bakur'da da, Başur'da da, Rojava'da da, Rojhilat'ta da mücadele yürütmektedir. Yurtdışındaki halkımız da bu mücadelenin bir parçası olarak ayakta. Bu yönüyle şu anda AKP-MHP iktidarına karşı yoğun bir mücadele vardır. ✓

----- Mustafa Karasu -----

Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'dır. Bu savaşın Ortadoğu merkezli olmasının cinsiyetçiliğinin, sınıfların ve devletlerin ilk burada ortaya çıkmasıyla bağı vardır. Şu anda yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı sadece kapitalist modernitenin ve soğuk savaş sonrası Ortadoğu'daki sistemin yaşadığı krizin sonucu değildir. Kriz ve gerçekleşen savaş, beş bin yıllık devletçi sistemin krizidir ve bu krizin yarattığı sorunların ortaya çıkardığı savaştır. Bu gerçeklik görülmeden ne savaşın karakteri anlaşılabilir ne de bu savaştan doğru bir çıkış yapılabilir.

Artık Ortadoğu'da 20. yüzyılın dengeleri yıkılmış, iki yüzyıllık kapitalist modernitenin yarattığı tüm kurumlar yerle bir olmuş, kapitalist modernite iflas etmiştir. Beş bin yıllık devletçi sistemin yarattığı kurumlar da halkların sorunlarına çözüm bulamamaktadır. Hem devletçi sistem hem kapitalist modernite hem de soğuk savaş döneminde ortaya çıkan statükocu devletler bırakılmaya sorunlara çözüm bulmayı, daha da ağırlaştırmaktadırlar. Bu açıdan artık eski dünya savaşlarında olduğu gibi güç alanlarının yeniden paylaşımı temelinde devletçi sistemin ya da kapitalist modernist iktidarların restorasyonu gerçekleşmeyecektir. Ya da bu savaşta kapitalist modernitenin bazı güçleri kendini hakim kılp etkin olamayacaklardır. Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'ndan çıkış, birçok şeyin önemli düzeyde değişmesi temelinde olacaktır. Beş bin yıllık devletçi sistemin, kapitalist modernist sistemin ve soğuk savaş döneminin yarattığı sorunları aşacak, aşırıcak bir zihniyet, bir yapılanma, bir siyasal sistem ortaya çıkmazsa da, göreceli de olsa statüko kurulup bir istikrar sağlanamayacaktır. Kuşkusuz bugünden yarına devletçi sistemin, kapitalist modernitenin ve soğuk savaşın yarattığı sorunların tümünün ortadan kalkması, kaldırılması söz konusu olmayacaktır. Ama eski biçimde de yürünemeyecektir. Ya da belli düzeyde restorasyonlar yapılarak yeni dengeler ve buna dayalı

statükolar kurulamayacaktır. Bu açıdan Ortadoğu'daki mücadelede bu sorunlara çözüm gücü olacak zihniyet, politika, proje sahibi olanlar daha şimdiden avantajlı konuma gelmişlerdir. Bu gerçekliğin özellikle görülmesi gerekiyor.

Eğer Üçüncü Dünya Savaşı'ndan, ağır sorunlarından bahsediyorsak bunun doğru ele alınması, doğru çözümlenmesi, çözüm yollarının da doğru gösterilmesi gerekmektedir. Dolayısıyla başarılı olmak isteyenler hangi zihniyet, politikaların, yol ve yöntemlerin yaşanan sorunlara çözüm olacağını, hangilerinin çözüm olmayacağını bilmeleri gerekir. Bu çerçevede çözümlenme, değerlendirme yapanlar, sonuç çıkarılanlar bu mücadelenin sonucunda kazançlı çıkacaklardır. Yoksa sadece askeri güce dayanarak, ekonomik güce ya da şu bu güce dayanarak Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı sonrası etkin olmak, sorunlara çözüm gücü olup yeni dengeler ve statükolar oluşturmak mümkün değildir.

Şu anda Avrupa'da, ABD'de, dünyanın birçok yerinde -buna Türkiye de dahil- sağ siyasi güçlerin iktidara gelmesi tesadüfi değildir. Dünyada yaşanan siyasal, sosyal, kültürel, ekonomik sorunların bir sonucudur. Sağ iktidarların şu anda etkili olmasının nedeni; kapitalist modernitenin ve beş bin yıllık devletçi sistemin ve onun yarattığı kurumların bir kriz içine girmesidir. Mevcut toplumsal sorunlara, ekonomik ve siyasal sorunlara çözüm bulamamasıdır. Artık sosyal demokratlar, liberaler devletçi sistemin ve onun son temsilcisi kapitalist modernitenin krizine çözüm bulamamakta, çözümsüz kalmaktadırlar. Sorunlar her geçen gün daha da ağırlaşmaktadır. Artık klasik liberal, sosyal demokrat yöntemlerle sorunlara çözüm bulamamıyor. Sosyal demokratlar, liberaler sorunlara çözüm bulacak güçten yoksundurlar. Sorunların ağırlığı karşısında onların çözüm yolları palyatif kalıyor. Sorunları çözmiyor, sorunları daha da ağırlaştırıyor. İşte bu koşullarda sağın karakteri olan demagoji, halkın tepkisini değerlendirme, ağır sorunlar karşısında bu sorunları zapturaft altına alarak, keserek, biçerek, otoriter hakimiyetle ağırlığını ortaya koyarak, İskender gibi kılıcını çekip sorunları çözeceğini söy-

leyerek iktidara gelmektedirler. Ya da halk bu tür söylemlere sarılmaktadır. Dikkat edilirse her yerde sağ sorunları ortaya koyuyor, bu sorunlara çözüm bulunamadığını, kendilerinin gelip çözeceklerini iddia ediyor. Bir çözüm alternatifini, çözüm gücü olacağını söylüyorlar. Bu sorunlarla yaşanamayacağını söylüyorlar. Bu tür durumlarda gerçek solun, sosyalistlerin, demokratik toplumcuların alternatif olması gerekirken, bunun yerine sağ iktidara geliyor. Çünkü reel sosyalizmin yıkılmasından sonra sol ağır darbeler yemiştir, sosyalistler yıpranmış, yıpratılmıştır. Kapitalist modernite sağıyla, soluyla, liberaliyle, sosyal demokrasiyle gerçek sola saldırmış, solu etkisiz kılmak için her yol ve yöntemi denemiştir. İşte bu nedenlerle krizin olduğu ortamda solun, sosyalistlerin mücadeleyi yükselterek, kapitalist modernitenin toplumu sömürmesine, çürütmesine ve bitirmesine karşı alternatif demokratik sosyalist çözümü, demokratik konfederalist çözümü, demokratik toplumcu çözümü ortaya koymaları gerekirken, bu yapılamamaktadır.

Sağ iktidarlar sorunlara çözüm bulamayacaklardır

Solun, sosyalistlerin bıraktığı bu boşluktan yararlanan sağ ideolojiler, sorunları çözmeye iddiasını ortaya koyup iktidara gelmektedir. Sağın iktidara gelmesi çözüm projeleri olduğundan değil, sol ve sosyalistlerin çözümsüzlüğünden ileri gelmektedir. Sağ geçmişteki gibi baskıyla, zorla, asarak, keserek, vurarak, sert tedbirlerle sorunları çözeceğini sanmaktadır. Ancak o dönem geçmiştir. Artık sorunları o tür yöntemlerle çözmek mümkün değildir. Bu yöntemlerle geçmişte bile sorunlar çözülememiştir, şimdi ise hiç çözülemeyecektir. Hatta sağ her yerde iktidara gelerek sorunları daha da derinleştirecek, daha da kapsamlılaştıracak, daha da işin içinden çıkılmaz hale getirecektir. Böylece sosyalistlerin, solun, demokratik sosyalizmin, örgütlü topluma dayalı demokratik konfederalizm alternatif olacağı yeni bir dönem ortaya çıkacaktır. Sağın iktidara gelmesi, aslında solun, sosyalizmin, demokratik konfederalizmin iktidara gelmesinin kuluçka dönemi olacaktır.

Sağ iktidarlar sorunlara çözüm bulamayacaklardır. Çünkü tepki iktidarlarıdır, demagoginin iktidarlarıdır. Dolayısıyla ağır sorunlar karşısında çözüm olamayacaklarından gerçek alternatif solun, sosyalistlerin önü açılacaktır. Dünyamız, insanlık böyle bir dönemece girmiştir. Sağ iktidarların her yerde yükselişe geçmesini böyle ele almak, böyle değerlendirmek gerekir.

Bu çerçeveden bakıldığında sosyalistlerin, solun bütün sorunlara çözüm olacak projeler ortaya koyması gerekmektedir. Tabii ki, bu klasik iktidarcı, devletçi modellerle olmaz, olmayacaktır. Önder Apo, devletçi iktidarcı sistemlere, kapitalist moderniteye ve her türlü statükoculuğa karşı halkların, ezilenlerin çözüm projesini, bunun model sistemini, yapılanmasını ortaya koymuştur. Bu da örgütlü demokratik topluma dayalı demokratik konfederal temelde sistemleşmiş demokratik sosyalizmdir. Eğer örgütlü topluma dayalı demokratik konfederal sistemle yaklaşırsa çözülmeyecek hiçbir sorun kalmayacaktır. Dinciliğin, milliyetçiliğin sorunları çok ağırlaştırdığı Ortadoğu'da demokratik ulus projesi sorunlara çözüm olacaktır. Hem Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı hem de dünyada sağ iktidarların etkin olması, Önder Apo çizgisinin alternatif olmasına, etkin olmasına zemin sunmaktadır. Bu açıdan ezilenler, sömürülenler, işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler devletçi sistemin, kapitalist sistemin, soğuk savaş sonrası dönemin krizine hazırlıklıdır. Bu yönüyle Önder Apo'nun ortaya koyduğu çözüm projeleri böyle bir döneme hazırlıklı olmanın projeleridir. Eğer Önder Apo'nun ortaya koyduğu zihniyet, alternatif yapılanmalar doğru taktiklerle, doğru yol, yöntem ve tarzla pratikleşirse Önder Apo'nun çizgisinin sadece Ortadoğu'da değil, dünyada kazanacağı bir döneme girmiş bulunmaktayız.

Devrimcilik tam da böyle dönemlerde rolünü oynayacaktır

Bu açıdan hem Ortadoğu'daki savaş dönemine hem de dünyada sağın iktidara gelme sürecine devrimci bir bakışla yaklaşılması gerekmektedir. Tam da

devrimciliğin, Önder Apo çizgisinin devreye gireceği bir zamandan geçmekteyiz. Devrimcilik tam da böyle dönemlerde rolünü oynayacaktır. Bu açıdan bizler için görev; ele geçirilen bazı imkanları korumak değildir. Bazı küçük şeyler elde etmeyle yetinmek değildir. Bize düşen görev; Üçüncü Dünya Savaşı'nı, dünyadaki kapitalizmin ve devletçi sistemin krizini görüp doğru bir tarzla, hamleci bir yaklaşımla her yerde Önder Apo'nun çizgisini, demokratik sosyalizm çizgisini hakim kılmaktır. Hem Önder Apo'ya karşı sorumluluğumuz bunu gerektirmektedir hem de tarihin şu anda önümüze koyduğu görev bunu gerektirmektedir. Kaldı ki Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı ortamında bekleyerek, azla yetinerek, 'mevcudu koruyorum' diyerek bir yerlere varmak ve Kürt halkını özgürleştirmek mümkün değildir. Bu tür şiddetli mücadelenin sürdüğü dönemlerde 'mevcudu koruyorum' diyenler kaybetmeye mahkumdurlar. Böyle dönemlerde ancak devrimci olanlar, hamleci olanlar, mücadeleciler olanlar kazanır. Onun dışındaki her yaklaşım kaybetmeye mahkumdur. Kaybetmeyi seyreten bir tavır içine girmektir. Bu açıdan Ortadoğu'da yaşanan savaş da, dünyada sağ zihniyetlerin iktidara gelişini de doğru anlamak, buna göre politikalar, buna göre örgütlenmeler, buna göre ittifaklar, buna göre mücadele araçları geliştirmek gerekmektedir.

Hiçbir güç tek başına Ortadoğu'da sorunları çözmeye gücüne sahip değildir

Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü Ortadoğu'da uluslararası güçlerin müdahalesi daha da artmaktadır. ABD de, Rusya da ağırlığını koymaktadır. Yine Avrupa ülkeleri de ağırlığını ortaya koymak istemektedir. Bu, Ortadoğu'daki sorunların dünyanın diğer tarafındaki sorunları ağırlaştırmasıyla ilgilidir. Burada gerçekleşecek çözüm, dünyanın diğer taraflarındaki sorunları ya hafifletecek ya da daha da ağırlaştıracaktır. Nitekim Ortadoğu'daki birçok sorun, dünyanın her tarafına yansımakta ve yansıtılmaktadır. Bu açıdan sadece kendilerini siyasal güç yapma açısından

Irak'ta Mûsil operasyonuna katılacaktı, Başika'da bilmem ne olacaktı! Ama Mûsil operasyonunda herhangi bir etkinliği olmadığı gibi, ortada kalmıştır. KDP belli yerlerde operasyona katılsa da asıl operasyon gücü Iraklılardır. Türkiye'nin ve KDP'nin aleyhinde çok propaganda yaptığı Şii milis gücü Haşdi Şabi de işin içindedir. Orada da oyun kurucu olamamıştır. Erdoğan, 'Halep bizi ilgilendirir, Mûsil bizi ilgilendirir, biz masada olacağız, şurada olacağız, burada olacağız' diye bağırıırken, ayazda kalmıştır. Düne kadar düşman olduğu güçlerle ilişkiyi düzeltmek isterken, Rusya dışında hiç kimseyle ilişki düzeltmemiştir. Ne Suriye ile ilişkisi tümünden düzelmiştir ne de Irak'la. Irak'a geldi, Irak'ta Kürt karşıtlığı, PKK karşıtlığı üzerinden bir politika yapacaktı ama Irak, Türk hükümetinin ne kadar ikiyüzlü olduğunu gördü. AKP ile yürütülecek bir politikanın kendisine hiçbir faydası olmayacağını görenek hemen görüşmeden sonra tutumunu ortaya koydu. Bu bile dış politikadaki yenilgisini ortaya koymuştur. "Dün herkesle ilişkilerimiz kötüydü, şimdi düzeltiyoruz" gibi bir şey yok. Kimseyle hala ilişki düzeltmiş değildir. Sadece Rusya ile ilişkilerin düzeldiği yönünde resimler verilmektedir. Ancak ne kadar düzeldiği belli değildir. Rusya ne hesap yapıyor tam belli değildir. Ancak Türkiye'yi Rusya'nın oynattığı açıktır. Rusya'nın uçağını vuracak, Rusya'nın elçisini öldürecek ama bunlar Rusya açısından geçiştirilecek! Bu mümkün müdür?

Ortadoğu'da, Türkiye'nin güçlenme durumu yoktur. Türkiye güçlenmekten çok kendisini pazarlayarak Kürtlerin önünü almaya çalışmaktadır. Öyle, "biz beklemeyeceğiz, gideceğiz, oldukları yerde onları vuracağız" gibi sözler de boş sözlerdir. Bunlar Türkiye'nin boyunu aşan sözlerdir. Sadece eskiden olduğu gibi ABD'nin onayıyla, KDP'nin onayıyla hava saldırıları yapmaktadırlar. Dün de yapıyordu, bugün de yapmaktadır. Bu açıdan Türk devletinin, Kürt askerinin Ortadoğu'da askeri gücüyle, siyasi gücüyle kurucu olacak, aktör olacak, oyun kurucu olacak, masanın baş köşesine oturacak durumu yoktur.

Öte yandan Türkiye'nin içinde olduğu Astana görüşmelerinden bir şey çıkması mümkün değildir. Söylenildiği gibi, "Rusya'nın Ortadoğu hakimiyeti oluyor", değerlendirmeleri de abartılıdır. Evet, Rusya, Suriye'ye doğrudan müdahil olmuştur. Ama, 'Rusya doğrudan müdahil oldu, bu nedenle Suriye'de tek başına kurucu olacak, Ortadoğu'da istediğini yapacak' gibi yaklaşımlar gerçeği ortaya koymamaktadır. Şu anda her gücün politika yaptığı, belli düzeyde etkin olduğu bir durum vardır. Rusya'nın eskiye göre daha aktif olma durumu vardır. Rusya'nın Suriye'ye girmesiyle birlikte Türkiye ve Türkiye'ye bağlı çeteler geriletildi. Rusya'nın girişleriyle kaybeden esas olarak Türkiye olmuştur. Türkiye, Suriye politikasında etkisizleşmiştir. Bunun dışında şu güç, bu güç gerilemiş durumda değildir. Sahada ABD de vardır, Rusya da, Avrupa da vardır ama hiç birisinin de tek başına bir çözüm gücü yoktur. Cenevre'ye de birçok devlet katıldı ama bir sonuç çıkmadı. Astana'da ABD dışlandı gibi bir gerçeklik de söz konusu değildir. Çünkü oradan çıkacak ciddi bir sonuç yoktur. Suriye'de uzlaşma olacaktır. Nitekim ABD'nin son açıklamaları zaten önümüzdeki sürecin özellikle Suriye üzerinde, Ortadoğu üzerinde belli bir uzlaşma durumunun ortaya çıkacağını göstermektedir. Çünkü sorun sadece Suriye ya da Irak sorunu değildir; beş bin yıllık devletçi sistemin, kapitalist sistemin ve soğuk savaş sonrası dö-

nemin sorunudur. Bu nedenle şu ya da bu güç, "ben etkin olacağım, hakim olacağım" diyemez.

Halkların iradesini dikkate almayan hiçbir çözümün başarı şansı yoktur

Gelinen aşamada halkların iradesini dikkate almadan hiç kimse bir çözüm bulamaz. Halkların iradesinin tümünden dışlandığı yerde sorunlar daha da ağırlaşır. Bu yönüyle demokratik güçlerin, halkların iradesi dikkate alınacak, alınmak zorundadır. En başta da Ortadoğu'nun en dinamik demokratik ve özgürlük gücü olan Kürtlerin varlığı, gücü dikkate alınmak durumundadır. Bir değişim olacaksa ancak Kürtlere ve Kürtlerin demokratik zihniyetine dayanarak olacaktır. Türk devletinin Kürt düşmanlığıyla, demokrasi düşmanlığıyla Ortadoğu'da yeni bir durum, yeni bir değişim, yeni bir düzen kurulabilir mi? Demokrasi karşıtlığı; Kürt karşıtlığıdır. Ortadoğu'da Kürt karşıtı olmak; demokrasi karşıtı olmaktır, özgürlük karşıtı olmaktır. Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasi karşıtlığıyla hangi değişim yaratılabilir? Suriye'de hangi değişim yaratılabilir? Ya da Ortadoğu'nun ağır sorunları bu yaklaşımlarla hafifletilebilir mi? Dolayısıyla Ortadoğu'da bir değişim olacaktır, Suriye'de, Irak'ta bir değişim olacaktır. Bu değişimlerde de halkların, demokrasi güçlerinin iradesi belli düzeyde dikkate alınacaktır. Başka türlü yeni bir Suriye, yeni bir Irak, yeni bir Ortadoğu yaratmak mümkün değildir. Artık cin şişeden çıkmıştır. Taşlar yerinden oynamıştır. Restore ederek, cilalayarak, boyayarak, yamayarak bir yere varılmaz. Çünkü sorunların ağırlığı kapsamlıdır, boyutludur. Şu güç, "benim dediğim olacak" diye ona göre herhangi bir yapılanma yaratılamaz. Ne ABD'nin istediği olabilir, ne Rusya'nın ne Suriye'nin, ne İran'ın, ne de Türkiye'nin. Bu gerçeği herkesin görmesi gerekmektedir. Bu kadar kavga, dövüş, çatışma olmuştur, bunlar niye çıkmıştır? DAİŞ ve El Nusra nasıl ortaya çıktılar ve etkin oldular? Çözüm-süzlükte yaratılan boşluklardan güç devşirdiler. Bunların yararlandığı boşluklar ancak demokratik siyasetle, demokratik yaklaşımla doldurulabilir. Halkların iradesi dikkate alınarak doldurulabilir. Çünkü onlar da halkların iradesinin dikkate alınmadığı, dış güçlerin ve despot güçlerin halklar üzerinde otorite kurduğu bir sürecin sonunda ortaya çıkan sorunlara dayanarak harekete geçtiler. Önderlik boşuna; "Bunlar kapitalist modernitenin gübreliginde yetişti" demedi. O zaman bu gübreligin ortadan kaldırılması gerekmektedir.

Öte yandan DAİŞ, El Nusra ve diğer çeteler hangi zeminde ortaya çıktı? İhvan-ı Müslim nasıl ortaya çıktı? Bunun sosyolojik, ideolojik ekonomik nedenleri var. Dolayısıyla bunları sadece silahlı mücadeleyle, zorla etkisizleştirmek mümkün değildir. Sadece silah gücüyle etkisizleştirilmesini sağlamak çözümsüzlüktür. Bu açıdan bu güçler karşısında etkili olacak ve tek çözüm gücü ortaya koyacak olan Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Önder Apo'nun çizgisidir, Rojava Devrimi'nin çizgisidir. Rojava Devrimi neden başarılıdır? Çünkü DAİŞ'e karşı, El Nusra'ya karşı sadece silahlı mücadele vermedi, ideolojik mücadele verdi, siyasal yapılanmayla, projeleriyle mücadele verdi, demokratik ulus anlayışıyla mücadele verdi. Bu nedenle DAİŞ ve El Nusra geriletildi, çeteler etkisiz hale getirildi. Bu bakımdan Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun, Rojava Devrimi'nin DAİŞ'e karşı mücadelesinin karakterini

**BÊ ÎRADA KURDAN CIVÎN
ESTANA PISER NAKEVÊ
WÊ TÊK BIÇE**

اح لاجتماع الاستانلة - مصيرها المشعل

herkes görmek durumundadır. Sadece askeri güçle kimsede sonuç alamaz. Türkiye, "ben askeri güçle bilmem şöyle yaparım", Rusya diyor, "böyle yaparım", ABD ve rejim de, "şöyle yaparım" diyor; bunlar doğru şeyler değildir. Kuşkusuz DAİŞ ve El Nusra'ya karşı askeri mücadele verilecektir, bunlar ezilecektir. Ama askeri mücadele, ideolojik mücadeleyle birlikte yapıldığında etkili olur. Savaşyorsun, alternatifin ne, çözümün ne, neyi yerine koyuyorsun? Ne koyacaksın? Bunlar ortaya konulmadan DAİŞ'e ve El Nusra'ya karşı başarılı bir mücadele verilebilir mi? Kürt Özgürlük Hareketi, Rojava Devrimcileri esas olarak ideolojik ve siyasi güçleriyle başarılı oldular. DAİŞ bu nedenle Rojava Devrimcileri karşısında geriledi. DAİŞ bu nedenle Şengal'de, Kerkük'te, Mexmûr'da püskürtüldü. Dikkat edilirse. Kürt Özgürlük Hareketi'nin ideolojik, teorik, politik etkinliğinin olduğu yerde DAİŞ etkin olamıyor. DAİŞ gelişecek zemin bulamıyor, geriliyor. Bu yönüyle eğer Üçüncü Dünya Savaşı ya da Ortadoğu'daki süreç yeni bir sistem yapılması temelinde bir istikrar, barış, göreceli bir statüko ile sonuçlanacaksa; bu DAİŞ, El Nusra, Ahrar El Şam gibi çetelere karşı askeri mücadele yanında ideolojik ve siyasi mücadele verilerek olacaktır.

Bölgede bir çözüm olacaksa demokratik ulus çizgisine olacaktır

Üçüncü Dünya Savaşı'ndan ve Ortadoğu'daki krizden çıkışın çizgisini Kürt Özgürlük Hareketi ortaya koymuştur. Bu da demokratik ulus anlayışıdır, bütün farklılıkların örgütlenmesine dayalı, örgütlü demokratik topluma dayalı demokratik konfederalizm anlayışıdır, demokratik özerklik anlayışıdır, yerel demokrasinin geliştirilmesidir. Tüm bunlar Suriye'nin sorunlarına da, Irak'ın sorunlarına da tek çözüm alternatifi olmaktadır. Bugün Mûsil'da savaş var, Irak'ta savaş var, bu savaştan sonra bir çözüm olacaksa demokratik ulus çizgisine olacaktır. Demokratik ulus çizgisi Şiilerin, Sünnilerin, Kürtlerin, Süryanilerin, Arapların, farklı toplulukların bir arada yaşamasını ifade ediyor. Mûsil'da Kürtler var, Şiiler var, Sünniler var, Süryaniler var. Bunların arasında yaşanan sorunlar demokratik ulus çizgisine çözülür ve bu temelde kardeşlik içinde yaşam ortaya çıkar. Demokratik ulus çizgisi temelinde her toplumun kendi iradesiyle oluşturacağı bir sistem kurulur. Herkes Mûsil'un yönetimine demokratik iradesiyle katılacaktır. Bir demokratik Mûsil

yaratılacaktır. Böyle olursa bir çözüm olur. Yoksa sadece askeri güçlerle girerek, Mûsil'u alarak Mûsil'daki sorunlar çözülemez, Irak'taki sorunlarla çözülemez. DAİŞ'le, çetelerle mücadele verilmelidir ama bununla birlikte ideolojik ve siyasi yaklaşım konularak sorunlar çözülebilir. Yoksa bir savaş biter başka bir savaş başlar. Ya da Mûsil alınır ama sorunlar tam çözülemez. Ya da DAİŞ, Rakka'dan sökülüp atılır ama Suriye'de sorun çözülemez.

Suriye'de Rojava Devrimi neden etkili oluyor denilirse bunun cevabı ideolojik ve siyasi mücadelenin olmasıdır. Sadece askeri yöntemlerle sorunu çözmeye yaklaşımı olursa hiçbir yerde sorunlar çözülemez. Bunu derken tabii ki DAİŞ, El Nusra ve Ahrar El Şam ya da İslami Cephe'yle askeri olarak da mücadele edilecektir. Askeri mücadele ile ezilecektir. Bunların hepsi çetedir, halk düşmanıdır, insanlık düşmanıdır. Kendisi dışındaki bütün farklılıklara düşmandır. Bunlar tabii ki etkisizleştirileceklerdir. Ama onları ortaya çıkaran zeminin kurutulması en temel sorundur. Bu zemini kurutacak çizgi demokratik ulus çizgisidir, demokratik topluma dayalı demokratik konfederalizm çizgisidir, yerel demokrasidir, demokratik özerkliklerdir, özyönetimlerdir, tüm farklılıkların kendi kimliği ve kültürüyle yönetimlere katılımıdır, tüm farklılıkların kendini örgütlü toplum haline getirmesidir. Böyle olduğu takdirde Ortadoğu'da yeni bir dönem, yeni bir tarih başlayacaktır. Önder Apo'nun çizgisi, Kürt Özgürlük Hareketi bunun ideolojik, teorik, siyasal çözümlerini, projelerini ve yapılanmalarını ortaya koymuştur.

Türk devleti Kürt halkına karşı tam bir soykırım savaşı yürütmektedir

Irak ve Suriye'de ağır siyasi kriz ve çatışmalar yaşanırken, Türkiye'deki durumda buralardan çok farklı değildir. Türkiye, tarihinin en çalkantılı dönemini yaşamaktadır. Özellikle Kürt halkına karşı yürüttüğü savaş ağır sonuçlar ortaya çıkarmaktadır. Türk devleti Kürt halkına karşı tam bir soykırım savaşı yürütmektedir. Bu açıdan Türkiye'de de ciddi bir savaş durumu vardır. Türk devletinin bu kadar zor, şiddet politikalarına yönelmesi, Kürtler üzerinde uyguladığı soykırım politikasında diğer yol ve yöntemlerin iflas etmesi sonucudur. Diğer yandan da Kürt Özgürlük Hareketi'nin gücü görüldüğünden; sa-

✓ Suriye'nin değişim ihtiyacına en iyi cevap verecek olan yine Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun ortaya koyduğu demokratikleşme projesidir, demokratik ulus anlayışıdır. Demokratik ulus anlayışı ve demokratikleşme projesi Suriye'yi mevcut çıkmazdan çıkaracak projeler olmaktadır. İster kabul edilsin, ister kabul edilmesin gerçeklik budur. Bu açıdan 'neden Astana'ya çağrılmadı?' demenin de çok anlamı yoktur. ✓

vaşla, şiddetle, zorla bu gücü ezme politikasına yönelmiştir. Ya Kürt sorununu çözeceklerdi ya da bu politikaya yöneleceklerdi. Çünkü Kürdün güçlenmesi Kürt sorununun çözümünü dayatıyordu. Çözüm politikası olmayanlar da çözüm dayatan Kürt halkının örgütlü gücünü dağıtmayı hedefleyeceklerdi. Bir buçuk yıldır saldırılar bu nedenle artarak sürmektedir. Ama bir buçuk yıl içinde Türk devletinin ne hale geldiği ortadadır. Türkiye tarihinde bu bir buçuk yıl kadar ağır dönem yaşanmış mıdır? Türkiye, tarihinde bu bir buçuk yıl kadar zor duruma düşmüş müdür? Eğer bu soruların cevabı verilirse AKP iktidarı yönetimi altında Türk devletinin neden bu duruma düştüğü, neden AKP iktidarının kendini kurtarmak için seferberlik ilan ettiği, neden dikkatleri dışa yönelttiği daha iyi anlaşılır. AKP iktidarı, Türkiye tarihindeki herhangi bir iktidar değildir. Belki 1945 öncesi tek partili döneme benzetilebilir ama o zaman tek parti vardı. Şimdi sözüm ona çok parti var. Ama Erdoğan ve AKP iktidarı kesinlikle seçimle iktidarı bırakmak istemiyorlar. Her türlü yol ve yöntemle iktidarda kalarak Türkiye'yi yontularına göre şekillendirmek istiyorlar. Böyle bir dayatma içindedirler. Bu yönüyle her türlü zor, özel ve psikolojik savaş yöntemini kullanarak kendini ayakta tutmaya çalışıyor. Seferberlik ilanı bir savaş ortamında bütün toplumu kendi etrafında toplamak için yapılır. Erdoğan'da, Türkiye ortamının bir seferberlik ortamı olduğunu, bir savaş ortamı olduğunu söyleyerek her kesimi yanına çekmek istiyor. Böyle bir ortamda "ya bizi desteklersiniz ya da hainsiniz" diyor. Zaten 'İstiklal Savaşı, Kurtuluş Savaşı' verdiğini söylüyor. Türkiye'nin 'beka sorunu' olduğunu söylüyor. Böylece kendisini destekleyenleri hain

✓ Kürdistan'ın her köyü, her mahallesi, her kasabası eylem alanı olarak görülmelidir. Her mahalle rahatlıkla kendini örgütleyebilir, eylem yapabilir. Bu bakımdan her mahallede kırk yıllık mücadele içinde siyasi bilinci ve örgütsel tecrübesi oluşmuş tüm yurtsever demokratlar doğal önder olarak çevresini, sokağını, mahallesini örgütleyip önemli günlerde halkı eyleme geçirebilir. AKP iktidarının herhangi bir saldırısına karşı mahallesinde yarattığı örgütlülükle mücadele geliştirebilir. ✓

kiye'yi demokratikleştirme mücadelesidir. Hiçbir dönem bir iktidara karşı mücadele bu düzeyde demokratikleşme mücadelesi haline gelmemiştir. Çünkü bu iktidarın gidişinden sonra benzer bir iktidar gelemez, kesinlikle demokratik bir yönetim ortaya çıkacaktır, Türkiye demokratikleşme sürecine girecektir. Kürt sorununu çözmeye girecektir. Bu açıdan bütün Kürtler, bütün demokrasi güçleri, AKP ve MHP'ye karşı mücadeleyi bu düzeyde stratejik, sonuç alıcı, bu düzeyde tarihsel bir mücadele olarak görmelidirler.

Faşist iktidarlar zaten saldırlar. Herhangi bir legal örgütlenme zemini bırakmazlar. Toplumun örgütlülüğünü tamamen dağıtarak, toplumu örgütsüz bırakarak kendilerini hakim kılmaya yönelirler. Bu açıdan 7 Haziran'dan sonra AKP-MHP faşizminin aldığı karar Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme kararıdır. Bu kararın uygulanması da her zaman mücadelenin toplumsal desteğini ortadan kaldırmakla olur. Bu da, 'suyu kurut, balığı öldür' politikasıdır. Faşist iktidarlar en başta da buna başvururlar. Bu açıdan Kürdistan'da halka saldırılması, şehirlerin yakılıp yıkılması, bütün demokratik siyasetçilerin tutuklanması, belediyelerin tasfiye edilmesi, bunların hepsi faşist iktidarın yapacağı uygulamalardır. Bu yönüyle Türkiye'de faşizm etrafında tüm gericiyi toplayarak ve çok yönlü saldırılarını arttırarak demokrasi güçlerini, halkın mücadelesini ezme çalışması yürütmektedir. OHAL de, yeni anayasa da, kurduğu ittifaklar da bunun içindir. Hepsisi demokrasi güçlerini ve Kürt Özgürlük Hareketi'ni ezme ve tasfiye etmeye yöneliktir. Kuşkusuz her faşist iktidarın saldırılarının bazı sonuçları olacaktır. Faşist iktidarlar saldırdığında toplumsal örgütlenmede, eylemsellikte belli bir dönem daralma, zayıflama ortaya çıkabilir. Burada önemli olan, buna karşı mücadelenin yapılabildiği, mücadelenin süreklilişip süreklileşmeyeceğidir. Soruna böyle bakmak lazım.

Son yıllarda mücadelesiz sonuç alınacağını sanan reformist anlayışlar gelişmiştir

Kuşkusuz geçen dönemde Türk devletinin, AKP iktidarının karakterini anlamayan, sadece legal ve kolay yol ve yöntemlerle sonuç alacağını düşünen bir reformist zihniyet ya da mücadelesiz sonuç alınacağı, çok fazla zorluklara katlanmadan sonuç alınacağı gibi bir yanlış yaklaşım ortaya çıkmıştır. Şu

açıktır; Kürt Özgürlük Hareketi 1970'li yıllarda bu yanlış yaklaşımına karşı mücadele ederek halkı ayağa kaldırmış, mücadeleyi bugüne kadar getirmiştir. Eğer 1970'lerdeki reformist anlayışlara karşı, zorluklara katlanmadan sonuç alınacağını düşünen anlayışlara karşı mücadele edilmeseydi Özgürlük Mücadelesi'ni geliştirmek mümkün olmazdı. PKK bu anlayışlara karşı ideolojik mücadele ettiği ve bu ideolojik mücadeleyi kazandığı için gençlik, kadın ve bir bütün olarak halk ayağa kalkmıştır ve mücadeleyi yükseltmiştir. Bütün örgütler 12 Eylül geldiğinde tasfiye olduğunda, Kürt Özgürlük Hareketi ayakta kalmıştır. Belki örgütsel daralma yaşamıştır, halktan tutuklanmalar olmuştur, Diyarbakır Zindanı'nda PKK tutsakları şahsında Kürt Özgürlük Hareketi tasfiye edilmek istenmiştir ama doğru devrimci anlayış olduğu için, doğru zihniyet olduğu için, kolay yollarla sonuç almak isteyen diğer Kürt örgütleri tasfiye olurken, devrimci mücadeleyi, zor koşullarda mücadeleyi esas alan Kürt Özgürlük Hareketi ayakta kalmış ve gelişimini sürdürmüştür. Mücadeleyi geliştirmek açısından neyin doğru, neyin yanlış olduğunu Özgürlük Hareketi'nin mücadele tarihine bakarak anlayabiliriz.

Geçen 5-6 yıldaki yaklaşımlar yanlış yaklaşımlardı. Kürt Özgürlük Hareketi'nin tarihini bilmeyen, Türk devletinin ve AKP'nin karakterini bilmeyen anlayışlardı. Legalizme sapan ve AKP iktidarını tanımayan anlayışlardı. Halbuki Önder Apo, savunmalarında AKP iktidarını çok net çözümlenmeye tabi tutmuştur. Son savunmalarındaki AKP bölümünü herkes tekrar tekrar okumalıdır. Eğer onlar okunursa bugünkü AKP iktidarının uygulamaları da anlaşılır. Ama kafa kuma gömüldüğü için, kolay kazanma isteği içinde bulunduğu için, konformist anlayış olduğu için, niyetlerle hareket edildiği için gerçeklerden kopulmuştur. Bunun sonucu da Türk devletinin, AKP'nin gerçek karakteri ortaya çıktığında bu yanlış, yanlış eğilimler, reformist eğilimler hayal kırıklığına uğramıştır. Mücadelesiz kazanma eğilimleri Kürt Özgürlük Hareketi'nin ideolojik siyasi çizgisinden kopmuş gibi, Kürt Özgürlük Hareketi'nin geçmişte mücadele vererek etkisizleştirdiği anlayışları Özgürlük Hareketi'nin içine sokma ve Özgürlük Hareketi'ni geçmişte karşı durduğu, mücadele ettiği çizgiye çekme yaklaşımları içine girmiştir. Bu duruma düşme ve Hareketi de bu duruma çekme eğilimi zaten kaybetmenin kendisidir. Kendini etkisizleştirmenin yoludur.

Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Önder Apo'nun çizgisinden sapan, mücadele ve örgüt anlayışından sapan her yaklaşımın Kürdistan'da tasfiye ile karşı karşıya kalacağı açıktır. Önder Apo çizgisinden kopmak, Kürdistan gerçeğinden ve mücadele gerçeğinden kopmaktır, yanlışlar yaşamaktır, sapmayı yaşamaktır, kendini kandırmaktır. Geçmişte bu yönlü yaklaşımlar olmuştur. Özellikle de Önder Apo'nun ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin AKP iktidarına karşı, Türk devlet gerçeğine karşı politik mücadele sürecini doğru anlamayan, bu süreci bir mücadele süreci olarak anlamak yerine bu mücadele sürecinin rahat ortamı içinde şekillenen, çatışmasızlık ortamındaki gevşek, rahat ortamı genel bir siyasi çizgi, genel bir mücadele çizgisi haline getiren anlayışlar ortaya çıkmıştır. Bu anlayışlar AKP iktidarı ve Türk devletinin saldırıları karşısında mücadeleyi zaafa uğrattığı gibi, kendilerinin de büyük bir hayal kırıklığı içine düşmesi sonucunu doğurmuştur. Bu açıdan geçmiş dönemdeki yanlışları aşmak çok çok önemlidir. Özellikle legal, yasal demokratik siyasi alanın kendi rolünü iyi tanımlaması gerekiyor. Bu mücadelenin geneli açısından kendi rolü nedir, nasıl bir düşmanla mücadele ediliyor, bu düşmanla mücadelede demokratik siyasetin rolü ne kadardır, bu düşmana karşı mücadelede demokratik siyaset ne kadar rol oynayabilir, bu konuda kendi yerini doğru tanımlamalı, sınırlarını doğru koymalı, neyi ne kadar yapacağını bilmeli ve buna göre hareket etmelidir. Kendini mücadelenin bütünü yerine koyarsa, mevcut devlet ve iktidar gerçeği karşısında kendisinin her şeyi yapacak bir güç olduğunu zannederse, bu tabii ki yakın zamanda görüldüğü gibi hayal kırıklıkları ortaya çıkarır, büyük yanlışlar ortaya çıkarır. Halbuki demokratik siyaseti ayakta tutan bu mücadelenin bütünüdür. Mücadelenin bütünlüğüyle demokratik siyaset ortaya çıktı. Kendisini var eden bir gerçek varsa bütünlüklü bu mücadeleydi. Bu mücadeleyi görmeden, bu mücadelenin bütünlüğü içinde kendisinin bir mana ifade ettiğini, bir değer olduğunu; ancak bunu doğru anlayarak rolünü oynayabileceğini düşünmesi gerekirken, kendini neredeyse mücadelenin bütünü yerine koyan, her şeyi yapabileceğini sanan büyük bir yanlışlıkla en başta da kendi kendini etkisiz hale getirmiştir.

Bu yönüyle legal siyasi alanın, demokratik siyasi alanın kendi konumunu, rolünü çok iyi tanımlaması gerekiyor. Nereye kadar rol oynayabilir,

etkili olabilir, bu mücadelenin bütünlüğü içinde nasıl bir yere sahiptir, bunu mücadele tarihi içinde görüp anlaması gerekir. Demokratik siyasi alanın bu mücadele tarihi içinde yeri nedir, nasıl ortaya çıkmıştır; bu Türk devlet gerçeği nedir, AKP gerçeği nedir, bunlar doğru ele alınırsa bu legalite sapması içine giren reformist, mücadele etmeyen, konformist, kolay koşullarda bir şeyler elde etme anlayışları bir tarafa bırakılır. Bunun sonucu da mücadelenin zorlukları içinde kendine yer bulan, kendi rolünü gören bir demokratik siyasi alan yaklaşımı ortaya çıkar. Eğer böyle olursa demokratik siyasi alan bu mücadelede rol oynamaya devam eder. Yoksa 'meclise gidilecek, mecliste şu kadar milletvekili olacak, onunla sonuç alınacak' gibi yaklaşımlar Türk devlet gerçeğini tanınamamak, sistem gerçeğini anlamamak olur. MHP bile HDP meclise girdiği zaman hiç tepki vermedi, konuşmalarına sessiz kaldı. Neden? Konuşmalarını boşaltınlar. Çünkü mecliste bu konuşmalarla sonuç almak mümkün değil. 200 milletvekili olsa bile mümkün değil. Ancak kendisini meclise taşıyan toplumsal gücüne dayanırsa, ona dayanarak mücadele ederse, demokrasi güçleriyle ortak bir mücadele yürütürse sonuç alabilir. Demokratik siyasi alan Türkiye gibi ülkelerde meclis dışı halkla, toplumla, demokrasi güçleriyle ortak hareket ettiği zaman bir anlam ifade eder. Çünkü o mücadeleyle o noktaya gelmiştir, ancak mücadeleyle kendisini siyasette etkili kılabilir. Bu gerçeklerin şimdi daha iyi anlaşılmalıdır. Bu yönüyle geçen dönemin kolay koşullarda kazanma anlayışı ve mücadeleyi pasifize eden konformist anlayışların aşılması gerekmektedir.

Kapitalizm Kürdistan'da bir soykırım sistemidir

Kapitalizmin, liberalizmin Kürdistan için soykırım demek olduğunun da anlaşılması gerekir. Kürdistan'da belli bir orta sınıf ortaya çıkmıştır. Çünkü Kürdistan'da kapitalizm geliştirilmek isteniyor. Türkiye kapitalist sistem içindedir. Bu çerçevede Kürdistan'da kapitalizm çerçevesinde belli bir ekonomik faaliyet imkanları ortaya çıkmaktadır. Başka türlü toplum ve insanlar imkan buluyor. Bu yönüyle bir kısım Kürt de bu kapitalizmin içinde yer alarak belli bir sınıf gerçeğine ulaşıyor. Tüketim maddelerine erişme imkanı buluyorlar yani maddi imkana sahip oluyorlar. Bunun sonucu konformist bir yaşam ortaya

çıkıyor. Bu yaşamın ortaya çıkardığı bir zihniyet oluyor. Kürdistan gerçeğine göre hareket edeceklerine, kendi gerçeklerine göre bir siyasi anlayışın, bir mücadele anlayışın olmasını dayatıyorlar. Bu aslında Kürt ve Kürdistan için tasfiyedir, sömürgeciliktir, soykırımdır. Kapitalizm gerçeği zaten Kürt için soykırımdır. Bu bilince ulaşmak Kürtler için var olma bilincine ulaşmaktır. Kürt gerçeğinde toplumu dağıtmak, toplumsallığa her saldırı soykırımdır. Kapitalizm de bunu yapmaktadır. Bu nedenle kapitalizm Kürdistan'da bir soykırım sistemidir. Orta sınıfın da bu gerçeği görmesi ve bu gerçeği görerek hareket etmesi gerekmektedir. Kendi konformist yaşamını ve buna dayalı rahat yollarla sonuç alma yaklaşımını halka dayatmamalıdır. Eğer kendisi de var olursa, gerçekten demokratik ve yurtsever çizgide varlığını sürdürcekse, o zaman Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını sağlayacak, siyasi çizgi ve mücadele anlayışına da saygılı olması gerekiyor. Kendini dayatma yerine, Özgürlük Mücadelesi'nin parçası olarak bu mücadelede yer alması gerekiyor. Bu bakımdan önümüzdeki dönemde herkesin kendini doğru tanımlaması, bu mücadele içinde yerini doğru tespit etmesi, eğer yurtseverse ve gerçekten de Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını istiyorsa ona uygun bir siyasi zihniyet ve mücadele tarzına destek olması ya da böyle bir mücadele tarzının önünde engel olmaması gerekmektedir.

Her kasaba, her köy, her mahalle eylem alanı olarak görülmelidir

Faşist iktidarlara karşı mücadelenin her boyutu, her biçimi önemlidir. En küçük mücadele bile bu iktidarlara karşı önemli sonuçlar yaratır. Bu açıdan faşist iktidarlara karşı küçük, büyük demeden her türlü mücadele yöntemini kullanmak gerekmektedir. Öte yandan faşist saldırılarla Kürdistan'daki bütün legal, yasal örgütlenmeler dağıtılmıştır, ortadan kaldırılmıştır. Binlerce siyasetçi ve bilinçli yurtsever zindanlara atılmıştır. Öyle ki, Kürdistan'da Kürtlük bilincinde olan herkes bu saldırının hedefi durumdadır. Bu durum karşısında sadece kadroları değil, demokratik siyasetçilerin değil, bütün bilinçli Kürtlerin sorumluluk duyması gerekiyor. Bulunduğu yerde doğal örgütlenmeler yapıp faşizme karşı mücadelenin ortaya çıkmasını sağlaması gerekiyor. Bu yönüyle

örgüt gelsin, şu kadro gelsin, şu siyasetçi gelsin bizi örgütlesin demeden bilinçli Kürtlerin kendi bulunduğu alanda yurtseverleri ve halkı örgütleme sorumluluğu taşıması gerekiyor. Kürt halkı öyle sıradan bir halk değildir. Kırk yıllık mücadele içinde pekişmiş, pişmiş hem siyasi bilinci hem örgütsel bilinci, tecrübesi, deneyimi olan bir halktır. Bu açıdan bu halk içinden binlerce doğal önder çıkabilir. Bu halkı örgütleme içine girebilir. Bu yönüyle halk içindeki bilinçli her Kürt, yurtsever her demokrat kendisini bu dönemde AKP faşizmine karşı mücadelede sorumlu görmelidir. Kendisi gibi düşünen insanları bir araya getirme çabası yürütmelidir. Her mahallede yurtseverler birbirini tanımaktadır. Birbirlerini örgütleyerek AKP faşizmine karşı mücadele içine girebilirler.

Örneğin; 15 Şubat geliyor, 8 Mart var, Newroz var, 28 Mart Kahramanlık Haftası var, bu önemli günlerin öncesinden başlayarak kendilerini örgütleyip buldukları mahallelerde harekete geçebilirler. Bu dönemde ille de şöyle merkezi yürüyüş yapalım, Amed'in merkezinde şuraya toplanalım, Wan'ın merkezinde şuraya toplanalım demeye gerek yoktur. Her mahalle eylem alanı olarak görülmelidir. Kürdistan'ın her köyü, her mahallesi, her kasabası eylem alanı olarak görülmelidir. Her mahalle rahatlıkla kendini örgütleyebilir, eylem yapabilir. Bu açıdan mahallelerin örgütlenip eylem yapma imkanı, kapasitesi vardır. Bu bakımdan her mahallede bilinci olan, tecrübesi olan, kırk yıllık mücadele içinde siyasi bilinci ve örgütsel tecrübesi oluşmuş tüm yurtsever demokratlar doğal önder olarak çevresini, sokağını, mahallesini örgütleyip önemli günlerde halkı eyleme geçirebilir. Sokağını ve mahallesini örgütleyip AKP iktidarının herhangi bir saldırısına karşı mahallesinde yarattığı örgütlülükle mücadele geliştirebilir. Bu bakımdan, 'düşman saldırıyor, örgütlerimiz dağıldı, belediyeler şöyle dağıtıldı, kadrolar şöyle etkisizleştirildi' diyerek AKP iktidarının saldırılarını seyredilemez, mücadelesiz kalınmaz. Kürt halkı öyle bir halk değildir. Kırk yıllık mücadele içinde özgürlüğü için mücadele eden, savaştan bir halk gerçekliği ortaya çıkmıştır. Belki geçmiş dönemde özellikle legal alanda, demokratik siyasal alanda yanlış anlayışlar halkımızı da yanlış mücadele zihniyetine çekmiştir. Halkımızda da rahat koşullarda mücadele etme imkanları ortaya çıkmıştır. Bunların yanlış olduğu görülmüştür. Artık halkımız da karşımızda bir AKP-MHP faşist iktidarı olduğunu görmeli, Kürtlerin bir soykırım tehdidiyle karşı karşıya olduğunu, yapılan saldırıların sadece demokratik siyasetçilere yönelik değil, sadece şuna buna yönelik değil, tüm halka, kendisine yönelik bir soykırım saldırı olduğunu görerek bulunduğu mahallede, sokakta örgütlenerek harekete geçmeli, eylem içinde olmalıdır. Kürt halkını soykırıma uğratmak isteyen bu uğursuz saldırılar karşısında halkımız tarihi sorumluluk üstlenerek bulunduğu her yerde kendisini doğal önderler etrafında örgütleyip mücadele içine girmelidir.

Bu dönemde en geniş kesimleri mücadele içine çekmek önemlidir

Bu dönemin en önemli karakteri, demokrasi güçlerinin birliğidir, demokrasi cephesidir. Çok geniş yelpazede demokrasi cephesinin kurulması gerekir. Demokrasi hareketinin ortaya çıkarılması gerekir. 20. yüzyıldaki bütün faşist iktidarlara karşı her zaman demokrasi hareketleri, demokrasi cephesi, faşizme karşı ortak platformlar oluşturulmuştur.

Görüşleri farklı olabilir ama faşizme karşı olan, faşizmden zarar gören herkesin bir araya gelmesi gerekiyor. Bu, kanıtlanmış bir mücadele anlayışıdır. Bu açıdan 'AKP-MHP faşizmine karşı hangi araçlarla mücadele edeceğiz?' demek, halkların geçmişte faşizme karşı mücadele deneyimini görmezden gelmek olur. Demokrasi cephesi ve ittifaklar yaratmak açısından esnek olmak gerekiyor. Herhangi bir programın, herhangi bir düşüncenin, herhangi bir yaklaşımın öne çıkarılmaması gerekiyor. Mevcut durumda ortak payda AKP-MHP iktidarını etkisizleştirmek olmalıdır. AKP-MHP iktidarına karşı mücadele aslında bütün demokrasi güçlerinin programında olan amaçlara ulaşma mücadelesidir. AKP-MHP iktidarı tasfiye olduğunda, demokratikleşmenin önü açılacaktır. Kürt sorununun, Alevi sorununun, kadın ve gençliğin sorunlarının çözümünün de önü açılacaktır. Bu açıdan Türkiye'de AKP-MHP iktidarına karşı mücadelenin karakteri ve yaratacağı sonuçlar iyi görülmelidir. Burada sadece bir iktidarın gidişi söz konusu değildir. AKP-MHP iktidarı gittiğinde demokratikleşmenin önü sonuna kadar açılacaktır. Her siyasi gücün öngördüğü demokratik programın, özgürlükçü programın gerçekleşmesinin zemini ortaya çıkacaktır, ortamı sağlanacaktır. Böyle bir süreç başlayacaktır.

İslami kesim Kürtler üzerindeki ağır saldırılara, soykırım politikalarına bu düzeyde destek vermedi. Toplumsal düzeyde mevcut iktidarların Kürt politikalarına uzak durdu. Belki Kürtlerle ortak mücadele içine girmedi, açıktan açığa bu rejime karşı mücadele vermedi ama bu rejimin soykırım politikalarına da açık destek vermedi. Şimdi AKP iktidarı İslam adına, din adına soykırımcı politika üretmektedir. İlk defa milliyetçilikle, soykırımcılıkla dinin, Müslümanlığın yana yana getirildiği bir dönem yaşanıyor. Bundan daha büyük din karşıtlığı, İslam karşıtlığı olur mu? Böyle Müslümanlık olur mu? Müslümanlıkta soykırım var mıdır? Bir toplumu, bir halkı soykırıma uğratan her anlayış din düşmanıdır, İslam düşmanıdır, Müslümanlık düşmanıdır. Tek millet, tek vatan, tek devlet, tek bayrak demek İslam düşmanlığıdır. Osmanlı böyle değildi; farklı kimlikler vardı diyorlar. Ama şu gerçek ki, Osmanlı tek milleti esas almıyordu, tek vatani esas almıyordu. Osmanlı toprakları herkesin ortak vataniydi. İmparatorluk bütün farklı kimliklerin devleti gibiydi. Şimdi bütün farklılıklar bitirilmek, tek renk yaratılmak isteniyor. Kur'an'da, 'Biz sizi farklı yarattık ki birbirinizi tanıyasınız, birbirinizle kardeş olasınız' denilmemiştir. AKP iktidarının zihniyetinde farklılığın kardeşliği yoktur, teklik vardır.

şizmine karşı mücadele yürüteceklerdir. Çünkü Türkiye'de onlarca yıla dayanan demokrasi mücadelesi vardır. Kürtler büyük demokrasi mücadelesi vermiştir, büyük bedeller ödemiştir. Solcular, sosyalistler, demokratlar, emekçiler, kadınlar, gençler büyük demokrasi mücadelesi vermiş ve ağır bedeller ödemiştir. Bu açıdan Türkiye geçmiş bu tarihine dayanarak, Kürdistan'ın tarihine dayanarak AKP-MHP faşizmine karşı demokrasi mücadelesini örgütleyip geliştirebilir. Kürt halkının, Türkiye halkının bu imkanları vardır. Türkiye'yi herhangi bir Ortadoğu ülkesiyle, Afrika ülkesiyle karıştırmamak gerekiyor. Türkiye'de bir demokrasi mücadelesi tarihi var, geçmişi var, deneyimi var, tecrübesi vardır. Türk halkı, yurtseverleri, demokratları bu tecrübeye dayanarak kendilerini örgütlü kılıp mücadeleyi geliştirebilirler.

Zaten on yıldan fazladır Önderlik, demokratik konfederalizm sistemini ilan etti. On yıllardır bunun çabaları, mücadelesi yürütülüyor. Halkın örgütlülüğüne dayanan, halkın meclislerine dayanan, halkın kendi kendisini yönetmesine dayanan bir demokratik sistem öngörülmüştür, bunun çabaları yürütülmüştür. Yetersiz olmuştur, eksik olmuştur ama bu da önemli bir deneyimdir. Kadın, gençler kendi özgün örgütlenmelerini geliştirmiştir. Her alanda bütün farklılıklar

✓ Kürt ancak, zor koşullarda mücadele edip direnirse özgür ve demokratik yaşamı kazanabilir. Kürdün özgür yaşamı kazanma kanunu budur. O halde gençler, kadınlar, bütün dostlarımız Kürt halkı, özgür ve demokratik yaşam kanunu olan zor koşullarda mücadele edip başarmanın tarzını ortaya koymalı, direnişi bu temelde geliştirerek AKP-MHP faşizminin ömrünü kısaltmalıdır. ✓

Bu bakımdan Kürtler de, liberaller de, sosyalistler de, emekçiler de, kadın örgütleri de dahil herkes ortak paydanın AKP-MHP iktidarına karşı mücadele olduğunu görmelidir. Sadece AKP-MHP iktidarına karşı olmak bile demokrasi ittifaki, demokrasi cephesi, demokratik hareket kurmak için yeterlidir. Mücadele içinde zaten asgari müşterekler ortaya çıkar. Asgari müşterekler bellidir. Temel sorun demokratikleşme sorunudur. Faşizme karşı mücadele her yerde, her zaman demokrasi cephesiyle yapılmıştır. Demokrasi cephesi de demokratikleşmeyle ilgilidir. Bu yönüyle demokratikleşmeyle ilgili asgari söylemler bu dönem için yeterlidir. Bu dönemde örgütlenmelerde esnek olmak, en geniş kesimleri mücadele içine çekmek önemlidir.

Şu anda Kürdistan'da AKP'ye oy vermiş Kürtler bile bu mücadelenin parçası olmalıdırlar. AKP soykırımcı faşist bir iktidardır. Dincilliği sadece milliyetçiliğinin örtüsüdür, kılıfıdır. Gerçek yüzü ortaya çıkmıştır. AKP'nin İslam'la, Müslümanlıkla, dinle, imanla alakası yoktur. 90 yıllık Türkiye Cumhuriyeti tarihinde

Tekliğin olduğu yerde kardeşlik yoktur. Kiminle kardeşlik kuracaksınız; kimse yok ki, teksin zaten. Mevcut devlet sınırları içinde Türk'sün, Arap'sın, Fars'sın; kimle, hangi halkla kardeşlik kurulacak?

AKP'ye oy veren Kürtlere de gidilmeli, onlara AKP iktidarının durumu, soykırımcı karakteri anlatılmalıdır. Nasıl İslam'ı, Müslümanlığı soykırımla, milliyetçilikle, şovenizmle buluşturdu, bu yönüyle dini, imanı, İslamiyet'i kirlettiği ortaya konulmalıdır. AKP'ye oy veren Kürtler de AKP'ye karşı tutum almaldırlar. AKP iktidarı bir zamanlar liberallerle ilişkiliydi, şimdi onlara da düşman olmuştur. Kürtleri kandırmak istedi, aldatmak istedi, şimdi en büyük Kürt düşmanlığını bu iktidar yapıyor. Bu yönüyle çok geniş kesimlere gitme, AKP faşizmine karşı geniş bir demokrasi bloğu, alternatifini, hareketi yaratma imkanları her zamankinden daha fazladır.

Kuşkusuz hiçbir mücadele alanı bırakılmayacaktır. Demokratik siyasal alanda da mücadele edilecektir; gençler, kadınlar mücadele edecektir, bütün çalışma alanları kendi çapında AKP fa-

kendi özgün örgütlenmelerini geliştirmiştir. Bu bir tecrübe kazandırmıştır. Son on yılda topluma dayalı bir mücadele anlayışı geliştirilmiştir. Bunun toplumda yarattığı siyasal bilinç, ideolojik bilinç, örgütsel bilinç vardır. Bu açıdan toplumumuz çaresiz değildir, Kürt toplumu çaresiz değildir. Kendini örgütleyip mücadelesini büyütebilir. AKP iktidarı o kadar güçlü değildir. AKP faşist iktidarı en zayıf dönemdedir. Gerilla etkili bir mücadele yürütmektedir. Bu halkın özgürlük mücadelesi olan Kürt Özgürlük Hareketi zayıf değildir. Bakur'da da, Başur'da da, Rojava'da da, Rojhilat'ta da mücadeleyi yürütmektedir. Yurtdışındaki halkımız da bu mücadelenin bir parçası olarak ayakta. Bu yönüyle şu anda AKP-MHP iktidarına karşı yoğun bir mücadele vardır. AKP-MHP iktidarı bu mücadele karşısında sallanmaktadır.

Şubat ayıyla birlikte yeni bir mücadele dönemine giriyoruz

AKP ve MHP iktidarı o kadar güçlü değildir. Psikolojik savaşla, televizyonları,

basını kullanarak kendini güçlü göstermektedir. Zaten demokrat basını, Kürt basını bu nedenle etkisizleştirmişlerdir. Özel savaşla, psikolojik savaşla kendini güçlü gösterip halkın mücadelesini engellemek istemektedir. AKP-MHP psikolojik savaşla halkın mücadelesini engellemek istiyorsa halkımız da psikolojik savaş gerçeğini görmeli, AKP iktidarının içeride ve dışarıda zayıf konumunu görerek kendini örgütlü kılıp AKP faşizmine karşı mücadele etmelidir. Şubat, Mart ve Nisan ayları önemli aylardır. Şubat ayıyla birlikte yeni bir mücadele dönemine giriyoruz. 2016 yılı büyük bir mücadele dönemi oldu, 2017 de büyük bir mücadele dönemi olacaktır. 2016'da halkımız büyük bir kahramanlık mücadelesi verdi, kahramanlık gösterdi. Sûr'da da, Cizir'de de, Nisêbin'de de halkımızın, YPS'nin gösterdiği direniş ve kahramanlık destansı olmuştur. Artık halkımız geçmişteki rehabet döneminin mücadele anlayışını aşmıştır. Artık o dönem son bulmuştur, yeni bir mücadele dönemine girilmiştir. Koşullar ne kadar zor olursa olsun, mücadele edip kazanmanın dönemine girilmiştir. Özyönetim direnişleri, koşullar ne kadar zor olursa olsun mücadele edip kazanmanın ruhunu yaratmıştır. Koşullar ne kadar zor olursa olsun, saldırılar ne kadar ağır olursa olsun, direniş mücadelesinin ölçülerinin yükseldiği bir direniş gerçeği olarak tarihe geçmiştir. Onlar mücadele ölçülerini, mücadele düzeyini yükseltmişlerdir.

Halkımızın özgürlük mücadelesi öz-yönetim direnişleriyle yeni bir düzey kazanmıştır. Bu, yeni mücadele döneminde halkımızın güç kaynağıdır. Türk devletinin bir buçuk yıldır içine düştüğü durum ortadadır. Darmadağın olmuştur, rezil olmuştur, kepeze olmuştur. İçeride ve dışarıda bütün politikaları çökmüştür. Bu açıdan halkımız bu gerçekliği görerek AKP-MHP faşizmine karşı mücadele içinde olmalıdır. Mücadele edildiği an; bu iktidar yıkılacaktır. Bu açıdan herkesin bulunduğu yerde rolünü oynaması gerekmektedir. Küçük, büyük demeden her türlü tutum, her türlü söz AKP faşizmi için büyük bir mücadele ifade etmektedir. AKP-MHP faşizmi karanlıktır, aydınlıktan korkar, en küçük eylemden korkar. Bu bakımdan gençler, kadınlar tüm halkımız, demokrasi güçleri, dostlar buldukları her yerde imkanları değerlendirerek kendilerini örgütlü kılıp AKP faşizmine karşı mücadeleyi yükseltmeleri gerekmektedir.

Demokratik siyaset de rolünü bu koşullara göre oynayacaktır, kadınlar ve gençler de bu yeni koşullara göre mücadeleyi üstleneceklerdir, halkımız da bu yeni koşullara göre mücadelesini geliştirecektir. Tabii ki saldırılar ağırdır, zorlukları vardır, sıkıntılar vardır. Ama Kürt halkının mücadele tarihi, kırk yıldır zorluklar içinde mücadele etme tarihidir. Zaten Özgürlük Mücadelesi'nin karakteri, koşullar ne olursa olsun en zor koşullarda mücadele edip başarmanın tarzıdır, başarmanın çizgisidir. Zor koşullarda direnmenin çizgisidir. Kürt ancak, zor koşullarda mücadele edip direnirse özgür ve demokratik yaşamı kazanabilir. Kürdün özgür ve demokratik yaşamı kazanma kanunu budur. O halde gençler, kadınlar, halk, bütün dostlarımız Kürt halkı, özgür ve demokratik yaşam kanunu olan zor koşullarda mücadele edip başarmanın tarzını ortaya koymalı, direnişi bu temelde geliştirerek AKP-MHP faşizminin ömrünü kısaltmalıdır. Önümüzde komploya karşı mücadele temelinde başlayacak yeni dönem mücadelesi giderek tempo kazanacak, baharla birlikte mücadele AKP-MHP iktidarının sonunu getirecek bir düzeye ulaşacaktır.

Sakine Cansız Yoldaş'ın yaşamı ve mücadelesi

Kadın Özgürlük Mücadelemizin tarihidir

Besê Erzincan

Fransa'nın başkenti Paris'te, 9 Ocak 2013'de üç Kürt kadın devrimci Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez katledildi. Katliamın üzerinden 4 yıl geçmesine rağmen Fransa hükümeti tarafından açılması gereken mahkemeden henüz bir sonuç çıkmadı. Davanın görülüp görülmeyeceği netlik kazanmadı. Davanın görülmesi ve katliamın ardındaki gerçeklerin açığa çıkarılması için Kürt halkı ve kadınları olarak 4 yıl boyunca her hafta alanlara çıkıldı. Bunun için kadınların mücadelesi halen sürüyor ve bu devamda edecektir.

Bilindiği gibi Kürt halkının, başta da kadınların özgürlük mücadelesi ve direniş tarihsele olarak egemenlikçi sistem tarafından sürekli yok sayılmış, saptırılmış ve üstü örtülmüştür. Kadınların tarihsiz bırakılması ya da yanlış bir tarih anlayışı temelinde şekillendirilmesi devletçi ve iktidarcı güçlerin temel hedefidir. Burada amaç; toplumda ortak direniş değerlerinin ve hafızanın oluşumunu engellemektir. Çünkü bir toplum tarihsiz, direnişsiz kılınmışsa egemen sistemin yaşam anlayışına eklenmiş, teslim olmuş anlamına gelir. İşte tam da bu noktada, toplumun özgürlük seslerinin rengini kendi şahsında temsil eden öncü kişiliklerin mücadelesi, örgütlülüğü öne çıkar. Öncülük; toplumun ahlakını, vicdani sesini, doğruları, iyiliği ve güzelliği kendi şahsında temsil eden kişiliklerden oluşur. Buna karşılık egemen sistem, özgürlükçü, direnişçi güçleri, öncülerini hedefleyerek sahte, yalan tarih yaratmalarının zeminlerini geliştirmek ister.

Sakine Yoldaş'ın yaşamı, kadın özgürlük tarihimizin özünü temsil etmektedir

Bu anlamda tarihsel düzlemlerde, özgürlüğü kendi kişiliğinde somutlaştırmayı başarmış öncü kişiliklerin komplo, yalan, tuzak ve şiddet çarkları çalıştırılarak etkisiz kılınması ve imha edilmesinin birçok örneğine rastlamaktayız. Kürt halkının özgürlük mücadelesinde Önderliğimize, hareketimize, halkımıza ve öncü güçlerine karşı geliştirilen komplo, katliam ve saldırıların da bu bağlamda ele alınması gerekir. Öncülerin hedeflenmesi ve ortadan kaldırılması ile özgürlük güçlerine, halklara çeşitli mesajlar verilmekte, toplum sindirilmeye, yalnızlaştırılmaya, korkutulmaya ve teslim alınmaya çalışılmaktadır. Paris Katliamı ile de yapılmak istenen budur. Katliam ile Kürt halkının, kadınların özgürlük istemlerine, onurlu barış taleplerine, halk olarak kimlik kazanma mücadelesine darbe vurulmak istendi. Önderliğimiz, Sakine Cansız Yoldaş'ın katledilmesini; ikinci Dersim Katliamı olarak değerlendirdi. Sakine Yoldaş; Kürt halkının kimlik mücadelesini, sosyalizm ile birleştirmişti. Kadın öncülüğünü, kapitalist sistem yaşamının tüm tuzaklarına karşı direniş temelinde geliştirmeyi başarmıştı. Kürdistan Devrimi'nin kadındaki özgürlük düzeyinin somutlaşmasının, canlılığının, moralinin, coşkusunun örneğini temsil etmekteydi. Sakine Yoldaş, PKK kurucu kadrolarındandı. Diyarbakır Zindanı'nın kadın direniş sembolü idi. Tüm yaşamı kavga ve direnişle geçmişti. Kapitalist sistem, Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'i he-

defleyerek Kürt Kadın Hareketi'ne karşı ilk kez kapsamlı, birleşik ve planlı bir katliamı göz göre göre açık bir şekilde geliştirdi. Bu Türk devleti şahsında Avrupa'nın da Kadın Özgürlük Hareketimizi ne denli büyük bir tehlike ve alternatif olarak gördüğünün somut ifadesidir.

Kürt Kadın Hareketi olarak tüm bu yaşananları değerlendirmekte ve özgürlük mücadelemizi başarıya götürbilmenin mücadele ve planlamasını daha güçlü bir şekilde yapmaktayız. Kadın Özgürlük Mücadelemiz, kapitalist sistemin kadın için çizdiği tüm yaşam kalıplarına karşı çok güçlü alternatifler geliştirmektedir. Kadın, demokratik modernite sisteminin içinde, yaşamın tüm boyutlarında öncü bir rol ve misyon içerisinde mücadelesini yürütmektedir. Özgür yaşamın temeli; Kadın Özgürlük Mücadelemizdir. Sakine Yoldaş; Kadın Özgürlük Mücadelemizin öncü kadın devrimcilerindendir. Sakine Yoldaş'ın yaşamı, kadın özgürlük tarihimizin özünü de temsil etmektedir.

Şunun farkındayız; tarihte direnişçilerin adı hep unutturulmaya çalışılır. Komplocular, katliamcılar; egemen sistem tarafından hep korunur, saklanır hatta aklanmaya çalışılır. Yine failer

utları ile açığa çıkarabiliriz. Sonuçlarını tüm insanlığa mal edebiliriz.

Ömer Güney'in ölmesiyle Paris davası önemsizleştirilmeye, anlamsızlaştırılmaya ve kapatılmaya çalışılıyor. Bu konuda sorumlu olan Fransa devletidir. Fransa, özgürlükler ülkesi olarak tanınıyor. Tarihte Rönesans çağı, Aydınlanma çağı denince akla ilk Fransa geliyor. Ancak Fransa, Avrupa kıtasının özgürlük merkezi olarak tanınmasına rağmen, günümüzde tam tersi bir tutum içinde olduğunu gösterdi. Paris Katliamı; Fransa istihbaratının haberi olmadan gerçekleştirilmedi. Ömer Güney'in öldürülmesi ile Fransa her şeyin üstünü kapatıp son yüzyılın en çirkin katliamını gündemden düşürmeye çalışıyor. Ömer Güney bir piyondur. Bir MİT elemanıdır. Paris Katliamı, Türkiye ve Fransa işbirliğini çok net ortaya koymaktadır. Türk devletinin Kürt sorununu müzakerelerle çözmemesi, barış yolunun kapatılması, Önderlikle görüşmelerin kesilmesi için hazırlanan bu katliam çok hedeflidir. Avrupa, Türk-Kürt barışını asla istememektedir. Parçalanmış bir Türkiye, zayıf bir Türkiye isteniyor. Bu amaçla da Türk devletinin sömürgeci politikalarına göz yumuyor, ortak oluyor

Komplocular, katliamcılar; egemen sistem tarafından hep korunur, saklanır hatta aklanmaya çalışılır. Yine failer egemen sistemin çıkarları için gerekirse vurulur, ortadan kaldırılır. İşte Ömer Güney örneği ortadadır. Egemen sistemin yalanlarla örülü, ikiyüzlü, sahte maskesinin açığa çıkması ve tüm toplum tarafından görülmesi engellenmek isteniyor. Maskeler korundukça; başka katliamların, komploların zeminleri de canlı tutulmak isteniyor.

egemen sistemin çıkarları için gerekirse vurulur, ortadan kaldırılır. İşte Ömer Güney örneği ortadadır. Egemen sistemin yalanlarla örülü, ikiyüzlü, sahte maskesinin açığa çıkması ve tüm toplum tarafından görülmesi engellenmek isteniyor. Maskeler korundukça; başka katliamların, komploların zeminleri de canlı tutulmak isteniyor.

Önderliğimizin İmralı da geliştirdiği savunmaların bir nedeni de kapitalist sistemin komplocu yüzünü tüm çıplaklığı ile ortaya çıkarmak idi. Kürdistan tarihinde birçok ayaklanmalar ve isyanlar oldu. Ama ne içinde yaşayanlar, ne de buna öncülük edenler bu ayaklanmalarda nasıl kaybedildiğini anlayamadılar. Çünkü bütünlüklü ve geniş bir çerçeveden yorumlama bilinçleri fazla gelişmemişti. Kaybedişin iç ve dış nedenleri de fazla net değildi. Önderliğimiz başta Uluslararası Komplo olmak üzere, Kürt halkı ve kadınlar üzerinde gerçekleştirilen komplo ve katliam gerçekliğini sistemsal boyutta geniş açıklamalarla ortaya çıkarttı. Bir kez daha hakikatin savaşçısı olduğunu bu yönü ile savunmalar da ortaya koymuş oldu. Biz, Önderliğin mücadele tarzı ve yöntemi ile Paris davasına yaklaşırsak, güçlü sonuçları elde edebiliriz.

Paris Katliamı, Türkiye ve Fransa'nın işbirliğini çok net ortaya koymaktadır

Bu anlamda hareket olarak, halk olarak Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'in katillerini ve arkasındaki güçleri, bu katliamın sebeplerini, gerçekleşen bu hain saldırıyı tüm bo-

ve hatta Türk-Kürt barışının gelişmemesi için katliamlar da geliştiriyor. Paris Katliamı bunun somut bir örneğidir.

Dolayısıyla Paris Katliamı davasında sorun sadece Ömer Güney'in varlığı değildir. Ömer Güney'in arkasındaki siyasi, askeri güçlerdir. Bunun açıklanması ve tüm dünya kamuoyuna deklare edilmesi, bilinmesi gerekmektedir. Kürt halkı ve kadınları, tüm sosyalist, özgürlükçü güçler de bunun cevabını beklemektedir. Fransa da Ömer Güney'in ölümü ile çok kolay bir yolla kendisini bu davadan sıyrabileceğini düşünüyorsa yanılmaktadır. Fransa devletinin gerçek yüzü, Kürtler tarafından açığa çıkarılacaktır. Paris, daha önce de çeşitli Kürt önderlerine komplo ve tuzakların kurulduğu ve katliamların gerçekleştiği bir başkenttir. Burada Fransa bir yandan Kürt dostu imajını çizerken, diğer yandan da özgürlük güçlerine karşı gerçekleşen bu operasyonlar, Fransa'nın tehlikeli rolüne işaret ediyor. Paris Katliamı'nın failerinin açığa çıkarılmaması, Fransa'nın da Kürtler açısından sürekli bir töhmet altında kalması anlamına gelecektir.

Fransa halkının, demokrasi ve özgürlük güçlerinin de kendi devletlerinin, hükümetlerinin yaptıklarını bilmeleri ve aydınlanmaları gerekiyor. Paris Katliamı'ndan çıkarılacak en temel bir sonuç da budur. Fransa devletinin tutumu anlaşılacak isteniyorsa Paris Katliamı'nın sonuçları birçok gerçeği son derece net ortaya çıkaracak niteliğe sahiptir. Bu anlamı ile Paris'te yaşanan bu katliamın faileri örgütümüz, halkımız ve kadınların mücadelesi, eylemliliği, takibi ile açığa çıkarılacaktır.

Sakine Cansız arkadaş kadın öz-

gürlük tarihimizin, Kürt Özgürlük Mücadelemizin öncü kurucu kadrolarındandır. Sakine arkadaş, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Kadın Özgürlük Mücadelesi'ni kendi kişiliğinde somutlaştırmış ve sistemin yaratmak istediği kadın kişiliğine, Kürt kişiliğine karşı çok büyük bir savaş yürütmüştür. Mücadelemizde ilklerden olmak; bütün zorlukları, çelişkileri, karmaşık ilişki dünyasını bütün şiddeti ile yaşamak anlamına gelir.

Özgürlüğe adanmış bir kadın ömrü insanlık için değerlidir, kıymetlidir

Sakine arkadaşın mücadelesine bakış açımız şimdiki zaman koşullarından, örgütün, halkımızın, şimdiki gelişim seyirinden bakmak, bizi yanılgılara, yüzeyelliğe götürür. Kürt halkının çok derin bir inkar, imha ve asimilasyon politikası içinde yaşadığı bir dönemden bahsetmekteyiz. Bu konuda Dersim'de devrimci olmak isteyen bir kadın için özellikle de avantajları kadar, dezavantajları da çok fazladır. Türkiye sol güçlerinin de Kürdistan'ı tanımadığı, inkar ettiği, yol şaşırttığı bir dönemde Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne katılmak ondaki düşünsel

Her zaman inandığı düşünce ve duygular temelinde yaşamaya özen göstermiştir. Bu anlamı ile kendi kişiliğinde özgürlük mücadelesini büyük bir kavga ile yaratırken, tüm halkımıza, halklara, kadınlara ilham kaynağı olmuş bir kişiliktir. Sakine Cansız arkadaş direnişin, özgürlüğün, eşit ve özgür yaşamın ilham kaynağıdır. Kürt sorununun barışçıl yollardan çözümü için her zaman büyük çabaların sahibi olmuştur. Sadece Kürt halkının özgürlüğü için değil, Ortadoğu'da ki tüm halkların, insanlığın özgürleşme mücadelesi içinde büyük bir çaba sarf etmiş ve her kesimden, her yaştan, her inançtan ve her halktan insanlarla çok sıkı bir ilişkilene içinde olmuştur. Sakine arkadaşın karakterine damgasını vuran, evrensel bir özgür kadın kişiliğidir. Bu anlamda uluslararası güçlerin hedefi olmasının çok ideolojik, siyasi boyutları vardır ve Paris Katliamı hesaplanarak geliştirilmiştir.

Kürt Kadın Hareketi olarak Sakine Cansız arkadaş, Kürt halkının özgürleşme mücadelesine öncülük yapan ilk kadın arkadaş olarak görüyoruz. Çünkü mücadelenin başlangıcından şahadetine kadar özgürlük saflarının en zorlu alanlarında kaldı. Şehirler, zindanlar, dağlar yaşadığı her mekan onun için kavga ve direniş alanları oldu. Tüm yaşamını özgür yaşamın inşasına, toplumsallığına adadı. Toplumsal değer yargılarını, kadının namus olarak görülmesini, mülk olarak tanımlanmasını ve bu tarz uygulamaları asla kabul etmedi. Örgüt içinde her zaman özgürlük, demokrasi ilke ve kurallarının işletilmesi için çok çalıştı ve bunu temsil etti. Son derece inatçı ve kendine güvenli tavırları ile Kürdistan'ın dört bir yanında tüm kadınlara öncülük etti.

netlik ve sezgilerindeki derinlikle bağlantılı bir durumdur.

Sakine arkadaş bir kadın olarak yaşadığı verili kalıpların hepsini yerle bir etmiş, davaya bağlılık anlamında engel tanımayan kişiliği ile tarihsel örnek bir kişilik olduğunu çok erkenden göstermiştir. Bir kadın olarak yaşam bütün ağırlığı ile üzerine geldiğinde bile dik, onurlu, inatçı ve net duruşunu asla bırakmamıştır. Dolayısıyla Kürt halkının ve kadınların özgürlük mücadelesini kendi kişiliğinde yaratmayı ve yaşatmayı başarmış öncü bir kadın kişiliğidir. Özgür, onurlu yaşam, toprağa bağlılık ve direniş simgesidir. Diyarbakır Zindanı'nın kadın direniş sembolüdür, boyun eğmez, kararlı, onurlu kişiliğidir. Sakine arkadaşın en önemli bir özelliği de; örgüt içinde düşündüklerini her koşul altında ifade etmesiydi. İnanıklarını kararlı bir şekilde savunmasıydı. Bu da, bir kurucu kadro da olması gereken en temel özelliklerdir.

Sakine arkadaş aynı zamanda Kadın Özgürlük Mücadele tarihimizin başlangıç nüvelerini ilk atan kadın arkadaşımızdır. Leyla Qasimlerin direniş ruhunu her zaman kendisine örnek almıştır. Nasıl ki Leyla Qasim, Arap Baas rejimine, Saddam diktatörlüğüne karşı durmuşsa; O'da Türk devletinin inkarcı, imhacı karakterine karşı durmuştur. Kürt halkının Arap, Türk ve Fars devletleri tarafından sömürgeleştirilmesini asla kabul etmemişlerdir.

Sakine arkadaşın yaşamı ve mücadelesi, Kadın Özgürlük Mücadelemizin de tarihi olmaktadır. İlk kadın örgütlenmelerini, toplantılarını, eğitim gruplarını örgütleyen öncü kadın arkadaşımızdır.

Bu anlamıyla biz kadınların, özgürlük militanlarının Sakine Cansız yoldaşın yaşamından çıkaracağımız çok büyük dersler vardır. Özgürlüğe adanmış bir kadın ömrü insanlık için çok değerlidir, kıymetlidir. Günümüzde insanlığın yaşadığı kriz ve bunalımlar göz önüne getirildiğinde özgürlüğe adanmış kadın yaşamları herkes için ekmek, su kadar hayati önem arz ediyor. Sakine arkadaşın yaşamı ayrıntılarına kadar anlaşılmalı hayat karşısında ki kavgaları yöntemi, üslubu iyi kavranmalıdır. Sakine arkadaş, sistemin verili yaşamının sınırlarına asla takılı kalmadı. İnanıklarının peşinden gitmekten asla vazgeçmedi. Sezgilerine güvenmeyi hep esas aldı. Bir kadın olarak kendisini tanıma, bilme konusunda yaşamdaki devrimci duruşu ve pratikleşmesi ile çok güçlü, ileri bir düzey yakaladı. Bilge bir kadındı. Yaşamın güzelliklerini, coşkusunu hep içinde taşıdı ve böyle yaşadı. Önderliğe, yoldaşlarına karşı sonsuz bir sevgi ve bağlılık içindeydi. Büyük insan, sevgisini çıkarsız, beklentisiz yaşadı. Yaşattı.

PKK'de özgür kadın kimliğini Sakine arkadaş başarı ile temsil etmişti. Kadın özgürlük mücadelemizin öncü bir kişiliği olarak insanlık tarihine adını altın harflerle yazdırdı. Bu yönü ile Kürt Kadın Hareketi olarak onun yaşam duruşunu, ilkelerini, mücadele tarzını, özgürlük tutkusunu, özgürlük davasına adanmışlığını, cesaretini, korkusuzluğunu, yaşam disiplini her zaman esas alacağız. Özgürlük, Sakine arkadaş şahsında kazandı. Başarıldı. Biz de başaracağız!..

Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların öncülüğünde özgürlük mücadelemiz zaferden zafere koşacak

Duran Kalkan

Fransa yönetimi ve savcılığının neyi araştırdığını, neden 4 yıldır sorumluları bulamadığını anlamakta zorlanıyoruz. Gerçekten araştırıldı mı? Yoksa gerçekler örtbas edilmeye mi çalışıldı? Sorumluların üzeri mi kapatılmak istendi? O da tam bilinmiyor. Fakat Paris Katliamı siyasi açıdan bir dönemeçti. Onu çok iyi biliyoruz. Önder Apo görüşmeler yaparken bu katliam gerçekleşti. Bu, önceden planlanmış ve hazırlanmış bir saldırıydı. Tekil bir saldırı değildi.

9 Ocak Paris Katliamı'nın 4. yıldönümü. Ve 2017 ile birlikte Uluslararası Komplô'ya karşı yeni bir mücadele yılına giriyoruz. Bu vesileyle Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların anısına, onlar şahsında tüm özgürlük mücadelesi şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz.

Bir süreden beri katliamı protesto eden eylemler, katliamın 4. yıldönümü olması vesilesiyle daha güçlü bir biçimde yapılıyor. Bunda, bir süre önce mahkemenin başlayacağını açıklanmış olması önemli bir rol oynuyor. Yine bu açıklama ardından tetikçi Ömer Güney'in cezaevinde ölmüş olduğunun açıklanması da bu öfke ve tepkinin büyümesinde bir role sahiptir.

Yeni bir 9 Ocak'ı bu temelde geride bıraktık. Aslında dikkat edilirse katliam koşulları devam ediyor. Herhangi bir değişiklik, düzeltme veya katliamı doğuran siyasi zeminin ortadan kalkması söz konusu değildir. Aslında katliamlar, yeni katliamlarla komplolarla devam ettirilmeye çalışılıyor. Ne yazık ki, 4. yıl dönümünde Paris Katliamı'nın koşulları hala böyledir. Bu durum, bundan sorumlu olanların suçu ve ayıbıdır. Zaten katliamın böyle gerçekleşmesinde Fransa yönetiminin bir sorumluluğu vardı. Ama 4 yıldır değil suçluları açığa çıkarıp cezalandırmak, bir mahkemeyi bile başlatamamış olması durumun ağırlığını, işin içinde farklı işlerin olduğunu bize açık bir biçimde gösteriyor.

Halbuki hukuki olarak da bu durum Avrupa hukukuna terstir. Soruşturmanın bu kadar uzamaması, hızla yürütülerek bazı sonuçların alınıp mahkeme edilmesi gerekiyordu. Paris Katliamı'nda böyle olmadı. 4 yıl gibi bir zaman geçti. Bile-

bildiğim kadarıyla kendi hukukları bile çiğnendi ya da ona bir kılıf uydurdular. Sonuçta da tek sorumlu gösterdikleri tetikçinin cezaevinde öldüğünü açıklarak olaydan sıyrılmaya çalışıyorlar.

Katliamın sorumlularının açığa çıkarılmaması, yargılanmaması, cezalandırılmaması biçiminde bir tutumun, çabanın ve gayretin olduğunu görüyoruz. Başkaları böyle yapıyor olsa da, bu bizim açımızdan suçluluğun daha fazla devam etmesi, katmerleşmesi, derinleşmesi anlamına geliyor. Bütün bunlara karşı biz hareket ve halk olarak, bütün devrimci-demokratik güçler, Kürt dostları olarak 4 yıl boyunca mücadele ettik. Bu 4 yıl, Özgürlük Mücadelemizin en çok geliştiği, boyutlandığı, uluslararasılaştığı bir süreç oldu. Sorumluların bilinmesi, açığa çıkartılmasında aslında öyle çok araştırma yapmaya gerek yok; bize göre ilk günden bu yana durum aydınlıktır. Bugünkü gelişmeler yeni katliamlarla karşı karşıya bulunmamız, aslında sorumluların, suçluların kimler olduğunu her gün hepimize gösteriyor.

Bu bakımdan öyle bizim için kapalı kalmış aydınlanmamış bir durum söz konusu değildir. Her şey aydınlık ve suçlular ortadadır. Buna karşı büyük bir mücadele var. 5. yılda bu mücadelenin daha çok gelişeceği ve örtbas etmek isteyenler de dahil, bütün suçluların açığa çıkartılıp insanlık ve kamuoyu nezdinde yargılanmalarının daha çok sağlanacağı kesindir.

**Paris Katliamı
Uluslararası Komplô'nun devamıdır**

Biz, yeni bir katliama karşı mücadele yılına bu temelde giriyoruz. Şehit düşen yoldaşları, Sara, Ronahî ve Rojbîn yol-

daşları bu temelde saygı ve minnetle anıyoruz. Amaçlarını başarma sözü-müzü bir kere daha yeniliyoruz. 5. yıl mücadelesinde bunu çok daha güçlü bir biçimde geliştirip, bu yeni yılı başarılarla dolu bir mücadele yılı haline getireceğimizi ifade ediyoruz. Bu da bizim tutumumuzdur. 4 yıldır bunun gerekleri nasıl yerine getirilirdiye 5. yılda da daha güçlü bir biçimde bu sözün gerekleri yerine getirilecektir.

Önder Apo, 9 Ocak 2013'te Paris'te gerçekleşen katliamı, "Uluslararası Komplonun devamı" olarak değerlendirmişti. Yine komplocuların bu katliamı gerçekleştiren güçler olduğunu ifade etmişti. Geçen 4 yıllık süreç, günlük olarak yaşadıklarımız, bu gerçeği tekrar tekrar gösteriyor. Önder Apo'nun ifadelerini eksiksiz doğruluyor. Özellikle son 18-19 aydır Bakurê Kurdistan'da AKP-MHP faşizminin geliştirdiği topyekun özel savaş saldırıları bu temelde Başta Cizîr, Sûr olmak üzere, mahallelerde, kasabalarda, kentlerde yaşanan yıkımlar, katliamlar, soykırımlar bu gerçeği net bir biçimde doğruluyor. Katliamcı zihniyetin devam ettiğini gösterdiği gibi, katliamcılarının kimler olduğunu hiç tartışmaya, araştırmaya mahal vermeyecek kadar açık bir biçimde ortaya koyuyor.

Fransa yönetimi ve savcılığının neyi araştırdığını, neden 4 yıldır sorumluları bulamadığını anlamakta zorlanıyoruz. Gerçekten araştırıldı mı? Yoksa gerçekler örtbas edilmeye mi çalışıldı? Sorumluların üzeri mi kapatılmak istendi? O da tam bilinmiyor. Fakat Paris Katliamı siyasi açıdan bir dönemeçti. Onu çok iyi biliyoruz. Önder Apo görüşmeler yaparken bu katliam gerçekleşti. Önderlik kendisinin bu biçimde tehdit edilmek istendiğini de ifade etti.

Fakat bu, önceden planlanmış ve hazırlanmış bir saldırıydı. Tekil bir saldırı değildi. AKP ve Fethullahçı basın, çarşaf çarşaf zaten yazıyordu. 2011-2012 savaşı içerisinde faşist-soykırımcı güçler, öldürülmesi gereken PKK'li yöneticilerin isim listelerini yayınlıyorlardı. 'PKK'nin şu kadar yöneticisi öldürülürse bu iş biter, PKK direnişi yok edilir' diye söylüyorlardı. Böyle bir umut ve hesap içerisindeydiler.

Bu çabalar 2011-2012 topyekun özel savaş saldırısının daha da derinleştirilmesi, boyutlandırılması ifade ediyordu. Aslında faşist soykırımcı saldırılar yeni bir düzeye çıkartılmak, sahipleri tarafından sonuca götürülmek, başarıya ulaştırılmak isteniyordu. Paris Katliamı, Sara yoldaşların katledilmesi böyle bir sürecin ilk adımı ve başlangıcı oldu. Planlanan katliamcı saldırının ilk uygulanmasını ifade etti. Saldırıda diğer yoldaşlar da hedeflenseler de, esas olarak faşist soykırımcı rejim tarafından katliam listesine alınmış olan Sara yoldaş kuşkusuz birincil hedefti. Bu gerçekleri iyi biliyoruz.

Eğer o katliam planı daha sonra devam etmediyse bunu da Önder Apo'nun geliştirdiği 2013 Newroz deklarasyonu ile tüm kamuoyuna duyurulan, adına 'demokratik çözüm süreci' denen, ancak sonuca gitmeyen yeni sürecin geliştirilmesi önledi. Eğer 2013 ateşkesi olmasaydı, çözüm süreci denen sürece girilmeseydi net bir biçimde anlaşılıyor ki, faşist soykırımcı sistemin benzer saldırıları ülkede ve yurtdışında farklı devrimci demokratik güçleri hedeflemek üzere devam edecekti. Katliamları o dönemde Önder Apo'nun geliştirdiği ateşkes süreci durdurdu. En azından o biçimde gerçekleşmesini

engelledi, erteletti. Farklı biçimlerde gelişmeler de bu biçimde sürmesini bir süreliğine durdurmayı sağladı. Kuşkusuz tümünden ortadan kaldıramadı ama katliam siyasetinin ortadan kaldırılması için oldukça elverişli, imkan ve fırsatlar ortaya çıkardı. Bunların yeterince değerlendirilip değerlendirilemediği ayrı bir konu ama doğru ve yeterli bir biçimde değerlendirilseydi kuşkusuz katliam siyaseti daha çok ortadan kaldırılabildi, yenilgiye uğratılabildi.

**Kürdistan'daki faşist
soykırımcı katliamlar
Paris Katliamı'nın birer devamıdır**

Bunda yeterince başarılı olamama durumu, 24 Temmuz 2015 topyekun faşist özel savaş saldırısını gündeme getirdi. Bu çerçevede söz konusu katliamlar toplumun çok değişik kesimlerini hedefleme temelinde devam ediyor. Cizîr, Sûr katliamları; Amed, Pirsûs (Suruç), Ankara katliamları günümüzde Kürdistan'ın dört bir yanında yaşanan faşist soykırımcı katliamlar aslında 9 Ocak Paris Katliamı'nın birer devamı oluyorlar. Bunlar amaç bakımından da gerçekleşiren güçler bakımından da birbirinden kesinlikle kopuk değildir.

Dolayısıyla 9 Ocak Paris Katliamı da kendi öncesindeki katliamlardan kopuk değildir. Roboski Katliamı'ndan, Hrant Dink'in katledilmesinden kopuk değil; yüzyılı aşkın süredir Kürt topluma dayatılan katliam ve soykırımdan kopuk değildir. Kürt, Ermeni, Süryani ve Rum toplumlarına 20. yüzyılın başından itibaren İttihat ve Terakki ırkçı milliyetçi zihniyet tarafından dayatılmış soykırımdan kopuk değildir. Bütün bun-

4 yıllık soruşturma boyunca ya kaçırılır ya da öldürülür beklentisi içinde olup da bu işten sıyrılmayan güçler, bütün muğlaklığına rağmen savcılığın durumu açığa çıkardığı ve mahkemeye karar verdiğini görünce harekete geçti. Söz konusu kişi kendini kurtarmak için mahkemede gerçekleri söyler korkusuyla, Paris Katliamı'nı yaptırın güçler tarafından besbelli ki susturuldu.

lar da kuşkusuz inkar ve imha sisteminin, iktidarcı devletçi egemenlik sisteminden kopuk değildir. Dolayısıyla katliamın soykırım rejimine dayandığı, soykırımcı güçler tarafından yapıldığı, Kürt toplumuna yüzyıldır dayatılan soykırımın bir parçası olduğu, Kürt soykırımını başarıya götürme hedefini, amacını güttüğü bunun için faşist soykırımcı güçler tarafından geliştirilmeye çalışılan yeni bir imha, planlı katliam hamlesinin bir parçası, bir ilk uygulaması olduğu tartışma götürmüyor. Bu gerçekleri böyle bilmek durumundayız. Devletçi iktidarcı sistemle, baskı ve sömürü düzeniyle, Kürdü inkar ve imha sistemiyle, Uluslararası Komplo saldırısıyla; daha dar olarak da AKP iktidarının Hrant Dink'i katletmeyle başlattığı katliamlar süreciyle başını çok açık net bir biçimde görebilecek durumundayız.

Bu gerçekliği Tayyip Erdoğan yönetimi ve AKP yöneticileri başkalarının üzerine yıkarak kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar. Özellikle Fethullahçı Cemaat diye bir günah keçisi bulmuş durumdadır. Onlara yükleyerek kendilerini aklamak istiyorlar ama bu doğru değildir. Bir süre bazı çevreleri bu biçimde aldatmaya çalıştılar ama artık deyim yerindeyse 'Takke düştü kel göründü.' Maskeleri iyice düşmüş biçimdedir.

Evet, iktidar; AKP-Fethullah Gülen cemaati ittifakıydı. Kuşkusuz o dönemde yaşananlardan iktidarda olan bu ittifak sorumluydu. Fakat AKP'nin 'her şeyi Fethullahçılar yaptı, biz pirüpakız' demesi tam bir demagogidir. Gerçekleri ters yüz etme durumudur. Şimdi daha iyi açığa çıkıyor ki, aslında birinci derecede her şeyi yapan AKP yönetiminin ta kendisidir. İrçki, şoven, milliyetçi zihniyette, faşist saldırıda, Kürt düşmanlığında Fethullahçılarla AKP arasında çok bir fark yoktur; al birini vur ötekine. Birbirlerine bir karpuzun dilimleri kadar benzerdirler. Bu nedenle başkalarına yüklemeye çabası AKP'nin ikiyüzlülüğü ve aldatıcılığıdır. Bir utanmazlıktır, yaptığını sahip çıkmayacak, başkalarına yükleyerek kendilerini kurtarmaya çalışacak kadar düşkünlük ve fukaralık oluyor. Tayyip Erdoğan şimdi ortalığa çıkararak; "Yiğitseler meydana çıksınlar" diyor. Aslında bu dünya Tayyip Erdoğan'dan bir yiğitlik göremedi, kendisi kimde yiğitlik arıyor ya da görmek istiyor insan buna şaşırıyor. Başkalarında yiğitlik arayanda ne ola yiğitliğin bir damarı bulursa, aslında hepsi bir demagogidir. Gerçekleri tersyüz etme, ahmak haline getirilmiş ya da satın alınmış bazı yandaşları inandırarak kendi korku ve yalana dayalı terörle yürüten sistemini devam ettirme çabası ve arayışından başka bir şey değildir.

Şimdi biz, hareket olarak geçen sürecin bu kadar uzaması nedeniyle bu gerçeklerin açığa çıkartılıp çıkartılmayacağı konusunda hep belli kaygılar ve endişeler yaşadık. 4 yıllık mücadele biraz da bunun önünü alma mücadelesiydi. Fransa Savcılığı'nın soruşturmaları sonuca doğru gidip iddianame hazırlanınca, hele hele 23-24 Ocak'ta ilk duruşmanın başlayacağını açıklanmasıyla bu komplonun 4. yıl dönümünde gerçeklerin biraz daha aydınlatılabileceği yönünde umutlanmıştık. Böyle uzun bir süre geçmiş olsa da kararlıklar biraz daha aydınlanabilir, Paris Katliamı açığa çıkabilir diye düşünüyorduk. Ciddi yetersizlikler olsa da aslında Fransa Savcılığı'nın soruşturmaları hazırladığı iddianame bunun ipuçlarını veriyordu. Zaman uzamış olsa da haklarını yememek lazım. Gerçekten ciddi bir araştırma ve soruşturma yapmışlardı. Ortaya çıkardıkları bulguların hepsini de iddianameye koymuşlardı.

Savcılık, katliamın arkasında H. Fidan yönetimindeki Türk MİT'inin olduğunu ortaya çıkarmış

Bu durum insanda mahkemeye birlikte gerçeklerin daha çok aydınlanacağı, suçluların daha tam olarak açığa çıkartılıp yargılanacağı beklentisini, umudunu biraz yaratmıştı. Fakat bazı somut gerçekleri savcının net olarak ifade edememiş olması endişe ve kuşkuyla devam ettiriyordu. Bütün araştırmalar Paris Katliamı'nın örgütlü, planlı bir saldırı olduğunu gösteriyordu. Bunun arkasında da Hakan Fidan yönetimindeki Türk MİT'inin olduğunu net bir biçimde gösteriyordu. Aslında 4 yıllık soruşturmayla ortaya çıkartılan bütün bilgiler bunu net ortaya koyuyor. Savcılık bunu ortaya çıkartmış ve peş peşe sıralamıştır.

Ömer Güney denen tetikçi öyle sıradan bir insan değil; kendi başına da hareket eden biri değildir. Bir zihniyete ve ideolojiye sahiptir. Bu temelde eğitilerek Avrupa'ya gönderilip, Kürt kurumlarına sızdırılmıştır. Bunların sonucunda son derece profesyonelce örgütlü bir biçimde bu katliamı gerçekleştirmiştir. O kadar kendinden emin ki, katliamı gerçekleştiren kendisi olmasına rağmen, katliamdan sonra polise giderek görgü tanığı olarak ifade vermeye kalkmıştır. Olayı saptırmak ve başkalarının üzerine atmak ve böylece kendini sorumlu olmanın çıkartmak için ifade vermeye kalkmış bir kişiliktir. Paris Savcılığı yürütmüş olduğu soruşturmalar sonucunda bunu tespit ediyor. Dahası, tutuklandıktan sonra

da bağlı olduğu merkezle sürekli ilişki kurmaya çalışıyor. Hatta kaçış planları yapıyor. Gelip kendisini kaçırmaları yönünde, nasıl kaçıracağı konusunda Ankara'daki merkeze planlar sunuyor. Bunların hepsi yaşandı. Belgeler halinde yürütülen operasyonlarla ele geçirildi ve savcılığın elinde bütün bunlar var.

Savcılığın bu saldırının örgütlü, planlı bir saldırı olduğu değerlendirmesini yapmasına rağmen; bu örgüt kimdir? Bu saldırıyı planlayan kimlerdir? Saldırı kararını kimler vermiştir? Soruları yanıtız bırakılmış. Bunları net olarak iddianamede ifade etmemişlerdir. Bu kadar planlı olacak, örgütlü olacak, bunu yapan fail de elde olacak, fakat yaptırınlar kimlerdir bilinmeyecek. Geride 'bu işi yaptıran geniş karanlık bir güç vardır' diyeceksin ama kim olduğunu söylemeyeceksin. Fransa yönetiminin durumu ve tutumu böyledir. Savcılık o yönetim adına tutumu böyle belirliyor. Ama hareket olarak bizde, bu eksiklik mahkemelerdeki tanık ifadeleriyle giderilir. Fransa yönetiminin de işin üzerini kapatma, sorumluluğu sadece tetikçi Ömer Güney'e yükleyerek işin içinden çıkma tutumu bozulur umdu vardı. Mahkeme edileceği açıklanınca, biz bu umudu daha çok geliştirdik. Fakat deyim yerindeyse umudumuz 'kursamızda kaldı.' Üç gün geçmedi, elde tek veri olarak tutulan tetikçinin de öldüğü açıklandı.

Bu sefer de katiller susturuluyor, öldürülüyor

Ömer Güney'in öldüğüne dair yapılan açıklamanın inandırıcılığı yoktu. Bu nedenle ölüm haberini ilk duyduğumuz anda "öldürüldü" değerlendirmesini yapmak zorunda kaldık. Nasıl oldu da, mahkeme edileceği açıklanır açıklanmaz bu kişi öldü? Hasta olduğu, hasta olduğu için de MİT tarafından özel olarak seçilip böyle bir görevle görevlendirildiği söyleniyordu. Buna dayanarak hapiste tutulamaz yargısı sonucu, söz konusu katil gözü kara ve canice hareket edebilmişti. Ona bunlar söylenmiş, onun umudu da buydu. Mevcut hastalık durumunda ne yaparsa yapsın kimsenin kendisini hapse koymayacağı, uzun süre hapiste tutamayacağı, yargısına inandırılmış bir kişilik oluyor. Bunu kendisi de ifadelerinde söylüyor. Öncesinde de bu tür ifadeleri birlikte olduğu bazılarına söylüyor. Böyle bir durum da var. Fakat böyle olmasına rağmen, 4 yıl hapiste durup da mahkeme edilecek denilince, ikinci ya da üçüncü gün ölmek çok normal bir ölüm olarak gözüküyor. 'Mahkeme

oldu da ya da mahkeme edileceği açıklandı da korkudan öldü de' denemez. Çok net bir biçimde öldürme ve susturma var.

4 yıllık soruşturma boyunca ya kaçırılır ya da öldürülür beklentisi içinde olup da bu işten sıyrılmayan güçler, bütün muğlaklığına rağmen savcılığın durumu açığa çıkardığı ve mahkemeye karar verdiğini görünce harekete geçti. Söz konusu kişi kendini kurtarmak için mahkemede gerçekleri söyler korkusuyla, Paris Katliamı'nı yaptırın güçler tarafından besbelli ki susturuldu. Buna ölüm denmez, öldürme ya da susturma denir. Besbelli ki bir ajanlarını feda ettiler. Böylece kendilerine göre hem gerçeklerin açığa çıkmasını önleme imkanı bulmuş oluyorlar, hem de davayı mümkünse durdurabiliyorlar.

Gerçekten TC devletinin, Türk istihbaratının eli Avrupa cezaevlerinde insan öldürecek kadar uzun mu? Bu mümkündür. Ben de Avrupa'da, hem de cezaevlerinde kaldım. Hamburg cezaevinde bana tercümanlık yapan kişinin de MİT ajanı olduğu biz mahkemeye çıktıktan kısa bir süre sonra basına yansıdı. Avrupa'da MİT cirit atıyor. Avrupa'da Türkiye toplumu ve devleti adına kurumsallaştırılmış, örgütlenmiş tüm yapılar içerisinde MİT'in çok güçlü bir örgütlülüğü vardır. Bunu biliyoruz ve biz buna tanıyoruz. Defalarca bu gerçeklik açığa çıktı. Mümkündür. 'Nasıl öldürecek?' denilmemelidir. Fransa gibi bir devlet içerisinde bu nasıl yapılır? diye sorulmamalıdır. Yapılabilir, zaten yapılmıştır da.

Diğer yandan, devlet çıkarları söz konusudur. Türk devleti ve istihbaratı Fransa'ya rağmen iş yapmıyor ki! Kovuşturmanın, soruşturmanın bu kadar uzamış olması bile, aslında bu davanın devletlerarası ekonomi, siyasi çıkar mücadelesine ne kadar konu edildiğini gösteriyor. Dolayısıyla gerçek buysa, o zaman böyle bir öldürme, susturma olayı da iki devlet arasındaki çıkar işbirliği sonucu gerçekleşmiş olabilir. Siyasi zeminde Türk-Fransız ilişkilerinin, Fransa devletinin yaklaşımının buna açık olduğunu biz somut olarak, pratik olarak görüyoruz. Böyle bir durum da gerçekleşmiş olabilir.

Şimdi kısaca, katliamın 4. yıldönümünde yeni bir katliamla karşı karşıyayız. Bu sefer de katiller susturuluyor, öldürülüyor. Gerçekler açığa çıkmasın, durum aydınlanmasın, gerçek katiller teşhir olmasın diye böyle bir durumla karşı karşıya geldik. Dolayısıyla mahkemenin başlayacağı açıklamasının yarattığı umut tükenip gitti. Şimdi değil mahkemede gerçeklerin aydınlanmasını beklemek, mahkemenin edilip edilmeyeceği bile tartışmalı hale geldi. Belli ki, suçlular bu sonuca dayanarak davayı burada bitirmek, kapatmak böylece katliamın üstünü örtüp yargılanmaktan ve cezalandırmaktan kurtulmak isteyecekler.

Mevcut durumu böyle değerlendirilmemiz gerekiyor. Bu nedenle katliama karşı mücadeleyi şimdi bu 5. yılda katil Ömer Güney'in susturulmasına dayalı olarak davanın düşürülmesi, mahkemenin durdurulması ihtimaline karşı, mücadele olarak da geliştirmek gerekiyor. Onun için de bir mücadeleye ihtiyaç var ve daha şimdiden zaten kadınlar, Kürt halkı böyle bir tutumu ve duruşu direniş eylemlerinde ortaya koyuyorlar. Bunda ısrar etmek, daha fazla mücadele geliştirmek gerekiyor. Bu biçimde katil susturularak, cezaevinde öldürülerek davanın durdurulmasına, dolayısıyla katliamın davasının görülüp suçlularının yargılanıp cezalandırılmasının önlenmesine fırsat ve izin vermemek gerekiyor. Biz bu konuda so-

nuna kadar ısrarcı ve mücadeleci olmuyoruz. Gerçekler bizim açımızdan çok açık ve net olsa da yine de benzer saldırıların katliamların böyle kolaylıkla yaşanmasının önünü alabilmek, onu engelleyebilmek, azaltabilmek için de olsa bizim bu mücadeleyi yürütmemiz yerindedir ve gereklidir. Hem Kürdistan'daki katliamlara dönük hem genelde faşist sömürücü güçlerin benzer katliam uygulamalarına dönük bir mücadele argümanı olarak bu durumu kullanmalıyız. Bu gereklidir.

Fakat esas olan, mahkeme edilip yargılanma değildir. O işin bir parçasıydı. Daha gerçekçi olan kamuoyunun, toplumun kendi nezdinde mahkeme yapıp sorumluları mahkum etmesi oluyor. Kürt halkı, Kürt kadınları, devrimci demokratik güçler nazarında yargılanmanın yapılabildiği mahkumiyetin sağlanması esasını ifade ediyor ki, bu zaten ilk günden itibaren yapıldı. Hareket olarak daha tetikçi katil yakalanmadan bile, söz konusu katliamın kimler tarafından örgütlenilip yaptırıldığını tespit etmekte zorlanmadık. Çünkü siyasi-askeri mücadele ortamı hiçbir şüpheye yer vermeyecekti kadar bu gerçeği gösterecek bir açıklığa sahipti.

Paris Katliamı'ndan soykırımcı zihniyet ve siyaset sorumludur

2012 yılı sonunda, 2013 yılı başında Kürdistan'da topyekun özel savaş saldırısı ve ona karşı Devrimci Halk Savaşı'nın ortaya çıkardığı somut durum, bu tür saldırıları kimlerin örgütleyip yaptırıldığını herkese gösteriyordu. AKP-Fethullahçı basın çarşaf çarşaf böyle saldırıların yapılması gerektiğini yazıyordu. Katliam ardından da benzer propaganda devam etti. Katliam sahiplenildi, bazıları tarafından heyecanla karşılandı. Bunların hepsi belgelidir. O dönemin basınında vardır. Dolayısıyla Paris Katliamı'nı kim yaptı? sorusuna çocuklar bile 'MİT yaptı, AKP hükümeti yaptı' cevabını verecek bir bilgi birikimine, bir aydınlığa sahiptiler. AKP yöneticileri bunu açıktan ifade ediyorlardı. Her gün meydan okuyorlardı.

Mevcut duruma o zamanki süreç de fazlasıyla benziyordu, çok fazla fark yoktu. Bu açıdan katliam yapıma durumu tartışma götürülecek, araştırma gerektirecek bir karışıklığa sahip değildir. Diğer yandan ise suçlarla telaşla suçlarına sahip çıktılar ya da kendilerini ele verdiler. Çok ilginçtir, katliamı yapan tetikçi polise gidip şahit olarak ifade vermeye kalktı. Katliamı planlayıp kararlaştırıp ve yaptıranlar ise daha kimse duymadan, basına yeterli bir haber olarak düşmeden bile telaşla kalkıp basının önünde açıklama yaptılar. 'PKK içi çatışma' dediler. Bazıları telaşla 'Almanya'da da benzer olaylar olabilir' dedi. Belli ki, birçok yere ajanlarını, katliamcı birimlerini göndermişlerdi. Önceden uyarıp durduramamışlardı, bu açıklamalarla kendilerine göre uyarı yaptılar. Öyle bir durum açığa çıktı ki, daha basının haberi olmadan Türkiye'deki hükümet kaygıyla olayı bir yerlere bağlama telaşı içine girdi.

Bir yandan Tayyip Erdoğan, diğer yandan Mehmet Ali Şahin, Hüseyin Çelik gibi o dönemin hükümetinin başında bulunan kişilikler bu açıklamayı yaptı. Bunlar biraz siyasi-askeri mücadeleye bilincine sahip olan, herkes tarafından anlaşılabilir durumlardı. Eğer değilse bu telaş neyin nesiydi? O kadar acele etmek neden ortaya çıkıyordu? Olayı bir yana bağlamaya çalışmanın, bu kadar çaba harcamanın gereği neydi? Belli ki, suçluluk ve telaş vardı. Bu durumu anlamak zor değildi. Siyasi-askeri mücadeleye biraz ilişkisi

olan herkes bu tutumlardan, davranışlardan bir arka planın olduğunu düşünebilecek, anlayabilecek durumdadır ve biz o zaman böyle bir sonuca ulaşmakta hiç zorlanmadık. Bunu net ifade edebiliriz.

Daha sonraki bilgiler, bulgular, savcılığın ortaya koyduğu belgeler olay öncesinde yürütülen saldırılar ve inkarcı, imhacı rejimin saldırı planları bu işin bir MİT marifeti olduğunu tartışmaya yer bırakmayacak kadar açıkça ortaya koyuyordu. Diğer yandan Tayyip Erdoğan, Mehmet Ali Şahin, Hüseyin Çelik gibi kişilerin hemen olay olmaz, yaptıkları açıklamalar adeta 'bu işi biz yaptık' der gibi bir açık tutum oluyordu. Bu nedenle de aslında sadece siyasi sorumluluk açısından değil, bir fiil planlayıp yaptırmak açısından da söz konusu katliamı kararlaştıran, yaptıran kişiliklerdi. 'Bu katliam; inkar ve imha sisteminin, soykırım rejiminin katliamıdır, onun siyaseti sonucunda ortaya çıkmıştır, dolayısıyla katliamdan bu siyaset sorumludur' değerlendirmesi kuşkusuz yapılabilir, bu doğrudur. Fakat dikkat edilirse geneldir, somutluktan uzaktır.

Şimdi mevcut bilgiler, belgeler, bulgular temelinde biz bu genelliği çok aşacak somutluğa sahibiz. Evet, bu katliamdan soykırımcı zihniyet ve siyaset sorumludur. Ama katliama karar verip yaptıranlar da bu zihniyet ve siyasetin o gün sorumluluğunu yürüten kişilerdir, bunlar açıklamalarıyla adeta bu işi biz yaptık diye çağırarak kendilerini ele vermişlerdir. Hakan Fidan, Tayyip Erdoğan, Hüseyin Çelik, Mehmet Ali Şahin gibi kişilerdir. Eğer şimdi Ömer Güney bu biçimde susturulmuşsa başka suçlular da vardır. Katliamın sorumluları vardır, belirtilen isimler olarak vardır. Eğer Fransa adaleti tutarlı olacaksa gerçekten değerlendirmelerine sahip çıkacak, Fransa Savcılığı adaletle sadık kalacaksa yapması gerekenler vardır. Eğer, "Ömer Güney öldü" diyorsa, ortada en az Ömer Güney kadar olayda sorumlu olan, suçlu olan kişilikler var. Onları yargılama temelinde davayı devam ettirmelidir. Adalet bunu gerektiriyor, demokratik hukuka bağlılık ve saygı kesinlikle bunu gerektiriyor.

Bu bakımdan aslında 4 yıldır Fransa adaleti, Paris Katliamı karşısındaki tutumuyla büyük bir sınavdadır. Şimdi bu sınav daha da derinleşmiş, keskinleşmiş bir haldedir diyebiliriz. Öyle ortadan kalkmış değildir. Ömer Güney'in cezaevinde öldürülüp susturulmasıyla Fransa hukuku söz konusu sınavdan kurtulmadı, tam tersine bu sınav daha derin, daha karmaşık, daha ciddi hale geldi. Sınavı geçebilecek mi, geçemeyecek mi bunu ileriki süreçte göreceğiz. Bundan sonrasının nasıl olacağı hakkında insan bir şey diyemiyor ama hukuki yargılama adına umutların daha da azaldığı söylenebilir.

Gerçekler örtbas edilmek için dava 4 yıl uzatıldı

Çünkü Fransa makamları tutarlı olsaydı bu sonucu önleyebilirdi. Fransa Savcılığı yaptığı soruşturmalarda açığa çıkardığı gerçekliği somut olarak ifade edebilmiş olsaydı, bu katliamı planlı, örgütlü katliam olarak görüp örgütleyen olarak da Türk MİT'ini, Tayyip Erdoğan hükümetini gösterebilse ve "sorumlu bunlardı" deseydi, o zaman Ömer Güney öldürülmezdi. Öyle bir yargıyla Ömer Güney'i koruyabilirdi. Çünkü o yargıya varsaydı söz konusu güçlerin kendi ellerinden çıkması için, Ömer Güney'i susturmak ondan kurtulmak isteyeceğini bilirdi ki, o halde onlara karşı Ömer Güney'i korumak

gerekirdi. Eğer Fransa devleti Ömer Güney'i cezaevinde koruyamadı ve yargı önüne çıkaramadıysa, bu durum suçu tam tanımlayamamaktan, suçluların tümünü net ve açık bir biçimde ortaya koyamamaktan kaynaklandı. Bu durum bunu getirdi. Şimdi bu durum aşılacak mı? Çok umut vermiyor. Çünkü aşılabilecek olsaydı, mevcut sonucun ortaya çıkmasına izin verilmezdi. Böyle bir durumla karşı karşıya gelmezdik ama bir defa gelindi. Dikkat edilirse bu susturma olayı ittifak halinde yürütülüyor. Paris Katliamı'nın sorumluları, açığa çıkmasını diye susturuldu. Suç ilişkileri deşifre olup açığa çıkıp katliamdan sorumlu tüm güçler teşhir olmasınlar diye dava görülmeyecek hale getiriliyor.

Bir Rus elçisi vuruldu, mesela orada da katil susturuldu, kanıt ortadan kaldırıldı. Yakın bir zamanda gerçekleşen iki olay olarak aslında Fransız cezaevinde Ömer Güney'in susturulmasıyla, Ankara'da daha elçi yerde yatarken Rus elçiyi vurup katleden kişinin orada susturulması birbirine çok benziyor. Rahatlıkla yakalanıp örneğin sorgula-

AKP faşizminin yürüttüğü katliamlarda ve saldırılarda bunu görüyoruz. Sadece katili susturmak değil, suçu örtbas etmek, tersyüz etmek TC devletinin, AKP hükümetinin başvurduğu en yaygın yöntem oluyor.

Şimdi her gün onlarca katliam işliyorlar. Kürdistan'da insanları katlediyorlar, şehirleri, köyleri yakıp yıkıyorlar. Tarihi yok etmeye çalışıyorlar. Arkasından 'Bunları PKK yapmıştır!' diye bol bol belge tutuyorlar, para karşılığında satın aldıkları bazı insanlara imzalattıyorlar. Kendilerini temiz çıkartmak, suçu başkasına yüklemek için her türlü çabayı yürütüyorlar. AKP faşizminin temel bir karakteri budur. Türk sömürgeciliğinin, soykırımcılığının en temel karakteri bu oluyor. 'Ermenileri biz soykırıma tabi tutmadık, Ermeniler Türkleri soykırıma tabi tuttular!' diye savunma yapıyorlar. Bu biçimde suçlarını örtbas etmeye çalışıyorlar. Bu kadar karşı tarafa yüklemeye yüzsüzlüğü içerisinde. Soykırıma dayanan savaş esası alan bir zihniyetin yapacağı başka bir şeyi de yoktur.

sistemle yüz yüzeyiz. Karşı karşıya bulunduğumuz rejimin karakteri budur. Bu gerçeği görelim ve bilelim.

Katliamlar güçlüğün değil zayıflığın sonucunda gerçekleşiyor

Katliama yol açan zihniyet ve siyasi ortadan kaldırmak için Önderlik imkan ve fırsat yarattı. Fakat bunlar yeterince değerlendirilmedi. 2011-2012'de gelişen topyekun faşist özel savaş saldırısı çok daha ölçüsüz vahşi bir biçimde 24 Temmuz 2015 tarihinden itibaren yeniden gündeme getirildi. Bu gün Paris Katliamı'na yol açan zihniyet ve siyaset olduğu gibi hükmünü icra etmeye çalışıyor. Bir buçuk yıldır benzer saldırılar Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında devam ediyor. Dolayısıyla katliamcı zihniyet ve siyaset ortadan kalkmış değildir. 'Paris Katliamı neden oldu?' sorusuna cevap vermek artık zor değildir. Çünkü benzer katliamlar her gün ve her yerde oluyor. Bu zihniyet ve siyaset var oldukça, hükmünü icra ettirdiği Kürdistan'ın dört bir yanında

Bütün gerçekler örtbas edilmek için 4 yıldır dava uzatıldı. Sonunda daha fazla uzatamayınca, artık bu soruşturmayı yürütenler "mahkeme edeceğiz" demek zorunda kaldılar. İşin suçluları, katili susturarak olanların önüne hemen bir takoz koydular. Demek ki, katili susturma yöntemi bir siyasi saldırı yöntemidir. Aynı zamanda bir AKP yöntemidir. Bunu Ankara'da da gördük, Fransa'da da gördük.

nabilecek konumdayken, öyle yapmak yerine vurup susturmayı tercih ettiler. Neden? Çünkü konuşursa birileri yanar, birçoklarını yakar. Arkasında devleti yöneten güçler çıkar. Bir sürü kirlilik devlet ilişkisi çıkar. Gerçekten de Rus elçiyi vuran polis konuşurabilseydi, konuşturmak mümkün olsaydı ne kadar ilginç bilgiler çıkacaktı, insan biraz bunu tahmin edebiliyor. Çok karmaşık olan bu işin arkasında kimlerin olduğu açığa çıkacaktı.

Katili susturma yöntemi bir siyasi saldırı yöntemidir

Benzer şey Paris Katliamı için de geçerlidir. Evet, Türk MİT'i ve hükümeti bu işin planlayan ve uygulayan gücüydü ama sadece onlar mıydı? Onlarla birlikte Fransa yönetimi içerisindeki bazı çevrelerden tutalım da, Avrupa'da diğer alanlarda başka birçok çevreye kadar, sayısız çıkar grubunun bu kirlilik için içinde bir biçimde elinin-parmağının olduğu rahatlıkla açığa çıkabilecek, görülebilecekti. Bütün bu gerçekler örtbas edilmek için 4 yıldır dava uzatıldı. Sonunda daha fazla uzatamayınca, artık bu soruşturmayı yürütenler "mahkeme edeceğiz" demek zorunda kaldılar. İşin suçluları, katili susturarak olanların önüne hemen bir takoz koydular. Demek ki, katili susturma yöntemi bir siyasi saldırı yöntemidir. Aynı zamanda bir AKP yöntemidir. Bunu Ankara'da da gördük, Fransa'da da gördük. Aslında birçok alanda görüyoruz.

Günümüz siyasetine yön veren Türk milliyetçiliği, zihniyet ve strateji olarak böyle bir özelliğe sahiptir. Temel iki özelliği var. Savaşçı ve soykırımcıdır. Bu İttihat ve Terakki Cemiyeti ile oluşturuldu. Günümüzde de AKP-MHP-CHP faşist blokla sürdürüldü ve sonuca götürülmek isteniliyor. Buna 'Yeni Kapı Ruhü' diyorlar. 15 Temmuz askeri darbe girişimi ardından bunu daha da somutlaştırdılar, meşrulaştırmaya çalışıyorlar. AKP ile MHP bunu açık ittifak halinde yürütüyor. CHP ise bu duruma gizliden ortak oluyor. Faşist-soykırımcı rejim ideolojik ve stratejik açıdan zorlandığı yerde destek veriyor. Zorlanmadığı zaman ise muhalifmiş, karşıtmiş gibi bir tutum sergiliyor ki, faşizmin ezdiği çevreler devrimci, demokratik tarafa kaymasın. Sözde faşizme muhalefet CHP'de var denilerek, demokrat çevrelerin CHP'ye gitmeleri, CHP eliyle tekrar faşist-soykırımcı rejime kanalize edilmeleri amaçlanıyor. CHP'ye de böyle bir rol biçilmiştir ve CHP bu rolü gerçekten de çok pişkince oynuyor. Kemal Kılıçdaroğlu yönetimi bu konuda çok mahirdir. Marifetleri çok fazladır. Kolay kolay insanlar bunu yapamazlar ama günümüzde bu rahat yapıyor. Bir an geliyor bakıyoruz rejim çökme tehlikesinde ve en güçlü koltuk değneği CHP'dir. Ama o durum biraz değişti mi, CHP mevcut faşizme güya muhaliftir. Dolayısıyla faşizmin tarafından kim zarar görüyorsa 'CHP'ye geçmeli, CHP eliyle düzene kanalize edilmeli' deniliyor. Böyle bir faşist-soykırımcı

ve yurtdışında benzer katliamların yaşanacağı açıkça görülüyor. Bunu açık ilan ediyorlar. Rojava'da, Cerablus üzerinden her gün saldırı yapıyorlar, ilan ediyorlar. Medya Savunma Alanları'na dönük saldırılar sürüyor, yapıyorlar. Benzer saldırıyı 'Şengal'e Başürê Kürdistan'daki özgür Kürt varlığına da dönük yapacağız' diye açıktan söylüyorlar, bunun siyasi zeminini yaratmak için çaba harcıyorlar. Bunu görüyoruz.

Son zamanlarda Türk başbakanı Bağdat'ta, Hewlêr'dedir. Tek gündemleri var. O da PKK'ye karşı mücadeledir. Tüm bu güçleri PKK'ye karşı yürüttükleri katliama ortak etmeye çalışıyorlar. Bunun için Türkiye'nin bütün imkanlarını pazarlıyor, geleceğini satıyor, ipotek ediyor. Karşıtlarına her türlü tavizi, imkanı veriyor. 'Yeter ki, PKK'ye karşı mücadelede birlik olunsun. AKP-MHP faşizminin Bakurê Kurdistan'da yürüttüğü soykırıma destek verilsin. Bu soykırıma karşı çıkılmasın, Kürtler ile ilişki kurulmasın, Kürtlere destek verilmesin.' Bunun için AKP-MHP faşizminin, Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli yönetiminin yapmayacağı bir şey yoktur. Bu uğurda uygulamayacağı vahşet yoktur. Pazarlamayacağı değer yoktur, vermeyeceği imkan yoktur. Her şeyi yapıyor, her şeyi veriyor. Bu amacı gerçekleştireceği diye İran'a bile sarılıyor. En azgın düşmanlarıyla bile çekinmeden uzlaşma çabası içerisinde girebiliyor. Son dönem geliştirilmeye çalışılan Türk-Rus ilişkileri, Türk-İsrail ilişkileri, Türk-İran ilişkileri bunu ifade ediyor.

Dikkat edelim, Türkiye toplumu karşısında 'işte bu ilişkileri geliştirdik bakın dünyada destekçilerimiz var' diye övünerek moral vermeye çalışıyorlar. Halbuki söz konusu ilişkiler bir savaş ilişkisidir. Büyük bir çıkar çelişkisi, çatışması ilişkisidir. Rusya'yla da, İran'la da, İsrail'le de kurulan ilişkiler öyledir. TC'nin bu güçlerle stratejik veya ideolojik bir yakınlığı yoktur. Tümünü her şey günlük, anlık ve taktik oluyor. Güncel olarak Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı tutum alınması, bir olunması karşıtlığına her türlü değer pazarlanarak bu ilişkiler kuruluyor, sürdürülüyor. Öyle ilkeli bir ilişki değil, kendini satma ve pazarlama ilişkisidir. Mevcut rejim ancak bununla ayakta kalmaya çalışıyor. Çünkü gerçekten de tarihinin en zor dönemini yaşıyor. Evet, katliamlar yapıyor ama katliamlar yapması bir rejimin güçlü olduğunu göstermez, tersine zayıf olduğunu işaretidir. Güçlü olan, sağlam duran bir rejim Paris Katliamı gibi bir katliam yapmaz. Roboski Katliamı gibi bir katliam yapmaz. Cizir Katliamı gibi bir katliam yapmaz. Bu tür katliamlar güçlüğün değil, zayıflığın sonucunda gerçekleşiyor. Dolayısıyla zayıflığın, çöküşün göstergesi oluyor. Şimdi bu zayıflık çöküş çok daha ileri bir planda yaşanıyor. Bunu her gün kendileri de söylüyorlar. Devleti yönetenler, AKP yönetimi 'ölüm kalım mücadelesi' içerisinde olduklarını söylüyorlar. MHP'si, CHP'si devletin çöktüğünü artık kamuoyu nezdinde açıkça ifade etmekten geri durmuyorlar. Bunu artık devrimci yurtsever güçler, devlet karşıtları, devlete karşı bir propaganda olsun diye söylemiyorlar. Devletin kendisi ve devleti ayakta tutan güçler söylüyor. Gelinek nokta budur. Faşist-soykırımcı rejimin içine düştüğü durum budur.

Bu durumda çöküşü önlemek için, her türlü yönetime başvurarak vahşice saldırıyor. Katliam siyasetini devam ettiriyor. İçte katliam, dışta katliam, demokratik siyasete dönük katliam, halka dönük katliam, gerillaya dönük vahşi saldırı. Suriye'ye işgal, Irak'a askeri giriş. Soykırım, katliam ve savaş mevcut faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin ömrünü uzatmasının temel yöntemleri haline gelmiş durumda. Bunlarla ne kadar ömür uzayabiliriz? Aslında kendisinin ömrünü uzatma gücünün olmadığı açıktır. Bu noktada her şey biraz da karşıt güçlerin, devrimci demokratik güçlerin, halk güçlerinin tutumuna ve mücadelesine bağlıdır. Faşist-soykırımcı rejimin öyle kendisini ayakta tutacak bir gücü yoktur. Gerisi onu yıkacak gücün durumuna kalıyor. Eğer o güç etkili mücadele eder kendini güçlü örgütler, hazırlar ve mevcut faşist-soykırımcı sistemi tümünden yıkmaya, tarihin çöp sepetine atma gücünü gösterirse faşist rejimin artık ömrünü uzatma imkanı kalmaz. Bu güç gösterilmezse ömrü biraz uzar.

Paris Katliamı'na karşı yürütülen mücadele, Özgürlük Hareketi'ni zaferin eşğine getirdi

Şu an faşist-soykırımcı rejimin ömrünün uzaması kendi çabasına, marifetine bağlı değil, karşıtlarının yani bizlerin durumuna bağlıdır. Ömrü uzayacaksa bu bizim zayıflığımızı dayanarak uzayacak, kısalcaksa da yine bunu biz yapacağız demektir. Kendi varlığı, ömrünün uzaması kendi gücüne bağlı değil, karşıtlarının gücüne ve duruşuna; yani bizim duruşumuza bağlıdır. Devrimci demokratik hareketin durumuna bağlı hale gelmiş bulunuyor. Eğer süreci doğru anlar, kendimizi iyi eğitir, örgütler, planlı örgütlü bir mücadeleyi hamle

Mücadele tarihimiz boyunca kadının öncülüğü her zaman belirleyici olmuştur

Tüm görkemi ile devam eden Rojava kadın devrimimiz, Bakur'da gelişen özyönetim direniş mücadelemiz Minbic, Rakka ve Êzidî Kadınların İntikam Hamlesi DAİŞ şahsında egemen erkek zihniyetine, kültürüne karşı büyük bir özgürlük, demokrasi ve direniş duruşu olarak tarihe ve topluma mal olmuştur. Kadın Özgürlük Mücadelemiz radikalleşerek süreklileşiyor, toplumsallaşiyor.

KJK Koordinasyonu

Egemen erkek zihniyetine, sistemine dayalı bir çağ kapanırken, kadın ek-senli bir çağa giriş yapmaktayız. Bu geçiş sürecinin artan saldırıları, yönelimleri cinsiyetçiliği tırmandırırken, kadınlar şahsında toplumun direniş gücü ve örgütlülüğü de gittikçe gelişmektedir. Egemen erkek sisteminin çöküşünün yol açtığı değişimlerin en fazla yaşandığı yer Kürdistan merkezli Ortadoğu'dur. Tüm görkemi ile devam eden Rojava kadın devrimimiz, Bakur'da gelişen özyönetim direniş mücadelemiz Minbic, Rakka ve Êzidî Kadınların İntikam Hamlesi DAİŞ şahsında egemen erkek zihniyetine, kültürüne karşı büyük bir özgürlük, demokrasi ve direniş duruşu olarak tarihe ve topluma mal olmuştur. Kadın Özgürlük Mücadelemiz radikalleşerek süreklileşiyor, toplumsallaşiyor. Bu güç, irade ve örgütlülük gittikçe tüm kadınları, toplumu etkiliyor. Bu temelde kadın dayanışması ve ortaklaşması gittikçe daha da güçlü geliyor.

Savaşlar kapitalizmin yapısal krizidir

2016 yılı, uluslararası güçlerin iç çelişkileri ve hegemonya savaşlarının sonucu olan Üçüncü Dünya Savaşı'nın adım adım örüldüğü ve giderek kızgınlaştığı bir yıl olmuştur. Üçüncü Dünya Savaşı'nın asıl nedeni; kapitalizmin krizli yapısıdır. Kapitalizm, kendisini kriz ve krizlerin yoğunlaşmış hali olan savaşlar üzerine kurmuştur. Kapitalizmin ekonomi anlayışı da savaşa ve silaha dayanır. Adeta birbirine silah üretimi yarışına giren devletlerin, bu silahları piyasaya sürmesi için kuşkusuz savaşırlara ihtiyaçları vardır. Bu savaşlarla, temel insani değerlere, inançlara, toplumsal birlikteliğe yönelip, halkları birbirine kırdırırlar. 3. Dünya Savaşı'yla Ortadoğu'da gördüğümüz tablo bunu göstermektedir.

Kentler yerle bir edildi, insan bedeni akla hayale sığmayacak bir şekilde parçalandı ve vahşet topluma kanıksatılmaya çalışılıyor. Fiziki yıkımın yanı sıra toplumsal ahlak ve kültürel değerlerinde hedef alındığı 3. Dünya Savaşı'nda, kapitalist-emperyalist sistem, Ortadoğu'da çeteler eliyle, kadın kırımına kadar tarih, kültür, toplumsal hafıza kırımını da yapmaktadır.

Kapitalizm, Ortadoğu'yu tamamen teslim almak için her şeyden önce, geçmişini, hafızasını tamamen silmeyi amaçlamaktadır. Antik kent Palmira'nın bu derece talan edilmesi, Amed Sur içinin yıkılması, toplumlar açısından kutsal bulunan yerlerin, türbelerin yok edilmesinin ardında yatan gerçek budur. Halkların direngen, yaratan, varlık kazanan değerleri hem fiziki olarak yok edilmekte hem de bir daha canlanmamak üzere toplumsal hafızalarda silinmeye çalışılmaktadır. Ortadoğu ise Kürdistan merkezli gelişen Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma ile bu saldırılara karşı direnmektedir.

Savaş dönemleri kadın düşmanlığının hortladığı dönemlerdir

Savaş anları kaos anlarıdır. Statükoların sarsıldığı, yıkıldığı anlardır. Ortaya çıkan fırsatları politik ve taktiksel olarak iyi değerlendiren güçler, kaos aralıklarından güçlü çıkabilirler. Bu fırsatlar sadece askeri-siyasi hamlelerle değil, tarihsel-toplumsal, kültürel derinlik ve gereklilik temelinde yürütülecek politikayla değerlendirilirse sonuç alıcı olur. Paradigmamız bu kapsama, derinliğe ve güce sahiptir. Rojava Devrimi'nin ilk adımları dahi tüm Ortadoğu'ya umut olmuştur. Şu an ulus devlet yapılanmalarının tüm çabası bu umudu yok etmek

Mültecileşen kadınlar fuhuş sektörünün cenderesinde

Doğu ile Batı arasında hep var olan kültürel, toplumsal çelişki ve kopukluk savaşla daha da derinleşmektedir. Çelişki farklılıktan kaynaklı değil, Batı'nın Doğu'ya 'daha fazla nasıl sömürebilirim' gözüyle bakması nedeniyledir. DAİŞ vb çeteleri kendi elleriyle icad edip Ortadoğu'ya salan uluslararası güçler, savaşta kendi ülkelerinden uzakta vermeyi esas alsalar da, savaşın sonuçları bir şekilde kendi ülkelerine yansımaktadır. Dönem dönem yaşanan şiddet saldırıları, Batı'da bir Doğu fobisi oluşturmakta, olası saldırı psikolojisi Doğu ve Batı arasındaki me-

olmuştur. Rojava Devrimi, dünya devrimler tarihinde kapitalist sistemin, liberalizmin entegre çarklarına, yaşamına karşı en iddialı devrimsel çıkışlardan biri olarak alternatif ideoloji ve buna göre bir toplumsal sistem inşasını yaşama geçirmekte ve tüm saldırılara karşı direnişini sürdürmektedir. Yeni bir uygarlık doğuşu yaşanmaktadır. Rojava Devrimi, uluslararası güçlerin Suriye'yi kendi aralarında istedikleri gibi paylaşmalarının önündeki engel ve egemen uygarlık sistemine karşı alternatif toplumsal sistem olan demokratik modernitenin ilk somutlaşması olmuştur. Buna karşı uluslararası güçlerin kendi çıkarlarına göre devrimin direniş gücünden yararlanmak istedikleri ama devrimin top-

lularının önü kesilmiştir. Fakat Türkiye'nin Cerablus'tan Rojava'ya girmesinin ve ilerlemesinin önünü almamak, bizim açımızdan ciddi bir taktik hata olmuştur.

Uluslararası güçler bizim dinamik savaş gücümüzden yararlanmak istemiş, fakat şimdiye kadar siyasi statü konusunda hiçbir somutlaşmaya değinmemeleri ise tarihsel Kürt siyasetinin hala devrede olduğunun ifadesidir; Kürtler savaş gücü olarak öne sürülür, sonra da savaşın kazanımları hegemon güçlere mal edilir. Dolayısıyla hegemonya mücadelesi veren güçler, Rojava Devrimi'nde hedeflediğimiz düzeyi yakalamadan bizi, Türkiye ile sınırlandırmak istemişlerdir. Türkiye'nin Cerablus ve Bab'a dayanmasının nedeni budur. Kürdistan eksenli gelişecek olan Ortadoğu Devrimi'ni engellemek ve devrimi, Rojava Kürdistan'ında boğmaktır. Rojava Devrimi'ni kendi öz gücümüzle başlattık, başardık ve yürütüyoruz. Uluslararası güçler ve dengelere dikkat etmek kadar, devrimin asıl kaderini belirleyecek olan yerinde ve zamanında ideolojimiz doğrultusunda doğru politikayı belirleyip yaşamsallaştırmaktır.

Şengal'in özerkliği inşa stratejik bir güç olarak hep var olacaktır

Mûsil operasyonunun başlamasıyla birlikte savaşın bir diğer merkezi Başûrê Kurdistan olmuştur. Burada ise uluslararası ve bölgesel güçler, yine KDP ve Türkiye, Mûsil hamlesi vesilesiyle bizim alanda stratejik bir güç olarak açığa çıkmamızı engellemek için ellerinden geleni yapmıştır.

Hatırlanacağı üzere, Şengal'i DAİŞ çetelerine karşı savunan, Êzidî kadın ve çocuklarının feryadına yetişen PKK gerçeği olmuştur. Buna rağmen de özellikle KDP ve Türkiye, PKK'nin Şengal'den çıkması için açıktan tehditlerde bulunmuş ve 'PKK Şengal'den çıkmazsa Türkiye saldırır' tehdidiyle Şengal'in geleceğini kendi ipoteğine almaya çalışmaktadır. Şengal'e ya da Medya Savunma Alanları'na Türkiye'nin saldırı hazırlıkları, KDP ve Türkiye'nin hareketimiz karşısında ortaklaştıkları konular olmaktadır. Her iki kesim de hareketimizin ilerleyişi karşısında kendi varlıklarını tehlike altında hissetmektedirler. Türkiye'nin Şengal ya da Medya Savunma Alanları'na saldırısı aslında KDP'nin halk gözünde tamamen bitiş olacağıdır. Halk, KDP bu operasyona aktif katılsa da katılmasa da Türkiye'nin alana girişini KDP'den bilecektir. Aynı zamanda Türkiye'nin Başûrê Kurdistan'a saldırması demek, savaşın tüm Başûr'a yayılması anlamına gelecektir. Nasıl ki, Türkiye kendi sınırlarını aşip Başûr'da bize saldırma hakkını görüyorsa biz de onu Başûr'da bulunduğu her yerde vurabiliriz.

Şengal bir sembol olmuştur. Tüm dünyanın gözleri önünde pêşmergenin kaçıışı, aslında KDP'nin Şengal'de bittiğinin resmi olmuştur. Şu anda Şengal'deki en meşru güç Özgürlük Hareketi güçleridir. Çünkü DAİŞ tarafında gerçekleştirilen soykırım saldırısı karşısında

inçindir. Kapitalist sistemin ulus devlet yapılarına karşı tarih bizden, demokratik modernitenin hakikat savaşçıları olarak mevcut Ortadoğu gerçeğini özgürlük hakikatine taşıma temelinde paradigmamızı pratikleştirmemizi beklemektedir. Rojava Devrimi bunun için bir adım olsa da, Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigmamızı tüm Ortadoğu halkına taşıyıp, yaşamsallaştırma görev ve sorumluluğumuz vardır. Çünkü Ortadoğu'da kapitalist-emperyalistlerin üçüncü güçler üzerinden yürüttüğü savaş insanlığa karşı geliştirilen bir savaştır. Dikkat edilirse 2016 yılı sonunda Amerika'da yapılan seçimler Üçüncü Dünya Savaşı'nın karakteriyle bağlantılı sonuçlanmıştır. Başkan olarak seçilen Trump, iktidar için her şeyi mübah görecektir ve savaşı nereye sürükleyeceği kestirilemeyecek bir karakterdir. Kadın düşmanlığını, lümpenizmi, milliyetçi duruşunu kendi vizyonu olarak seçim sürecinde topluma açık sunması boşuna değildir. Savaş dönemleri kadın düşmanlığının, milliyetçiliğin, kültürsüzleşmenin hortladığı dönemlerdir. Trump'un seçilmesi, ABD'nin savaşa nasıl bir yön vermek istediğinin verileri olarak da anlaşılabilir. Nitekim bakanlık seçimlerinde ağırlıkta asker kökenli kişilere yer vermesi de her yönüyle savaş endeksli bir politika yürütüleceğinin göstergesidir. Kapitalizmin ana besini olan milliyetçilik, cinsiyetçilik, dincilik, bilimcilik hastalıklarını körükleyerek, dünya savaşını daha da besleyecek bir gidişat görülmektedir.

safeiyi daha da açmaktadır. Savaş Batı'dan uzak bir coğrafyada, Ortadoğu'da yaşansa da, savaşın sonuçları Batı'da da milliyetçiliğin ve sağcılığın güçlenmesini getirmektedir. Giderek sağ partiler iktidarlasmaktadır.

Mülteciler bu savaşın yarattığı bir çözümsüzlük krizi durumundadır. Mültecilere yapılan hem fiziki hem de kültürel soykırımdır. Denizlerde boğulmaları bir fiziki soykırımdır, gittikleri yerlere entegre olmalarının istenmesi de bir kültürel soykırımdır. Batı'ya yaşanan göç, ucuz iş gücü olarak bir sömürü kaynağı olsa da, bunun istenen düzeyi aşması Batı'nın rahatının bozulmasını da getirmektedir. Doğu'nun tepkisinin bu mülteci akınıyla Batı'ya taşınması da, Batı için bir başka fobidir. Mülteciler, istenmeyen insanlar olarak devletlerin, özellikle Türkiye'nin, kirli pazarlıklarda birbirlerine karşı bir tehdit kartı olarak kullandığı bir 'araç' durumuna indirgenmişlerdir. Savaşın bir sonucu olarak da, göç yollarına düşenlerden en ağır bedel ödeyenler ise kadınlardır. Mültecileşen kadınlar fuhuş sektörünün cenderesine alınmak istenmektedir. Sınır kentlerinde mülteci kızlar ikinci, üçüncü eşler olarak alınıp satılan bir ticaret metasına dönüştürülmüştür.

Rojava Devrimi ile yeni bir uygarlık doğuşu yaşanmaktadır

Savaşın merkezi Suriye olarak somutlaşırken, bu savaşın asıl kaderini ve gidişatını belirleyen Rojava Devrimimiz

lumsal-siyasal bir sistem olarak somutlaşmasını engellemek için her türlü kirliliği oynadıkları açıktır. Buna karşı Rojava Devrimi'nin, Demokratik Suriye Federasyonu olarak sistemleşmesi, Minbic, Rakka hamleleri ile başta Araplar, olmak üzere, bölge halklarının DAİŞ'ten kurtuluşuna öncülük edilmesi, Özgürlük Hareketimizi tüm Ortadoğu halkları açısından tek umut olarak somutlaştırmıştır. En fazla da kadınlar için bir umut olmuştur. Rojava Devrimi bir kadın devrimi olarak karakterini kazanmış ve öyle de ilerlemektedir. Savaşın en ağır bedelini ödeyen kadınlar, Rojava'daki kadın direnişinden cesaret almaktadır. Dahası Minbic'de gördüğümüz gibi DAİŞ'ten en fazla zarar gören kadınlar, yine özgürlüğün kıymetini de en fazla bilenler olmuştur.

Tarihsel Kürt siyaseti devrededir

Savaşın merkezi Suriye'de tüm uluslararası güçler birbirine savaş halindedir. Kendileri birbirine savaşa girmeyip, destekledikleri güçler sıcak savaş halindeyken, hegemon üst güçler arasında ise adeta soğuk savaş yaşanmaktadır. Türk devletinin Suriye'de yürütülen savaşını da vekaleten DAİŞ çeteleri verdi. Ancak daha sonra Türk devleti de Halep, Cerablus ve son olarak da El Bab'a girerek vekaleten yürütmüş olduğu savaşa fiili olarak katılarak yeni bir aşamaya taşındı. Rojava'ya giriş, Türkiye'ye her halükarda kriz olarak dönmektedir. Bab'a gelip dayandığında ilerlemesinin koşul-

Rêber Apo'nun 1987-1988 çözümlerinden derlenmiştir

Ortayolculuğu amansız eleştirelim parti içinde maskeleri düşürelim

Ortamın bulanıklaştırılmasına asla müsaade edilmemelidir. Bugün bize en fazla zarar veren böylesi bir yaklaşımdır. Ne düşmanın saldırıları ne de dostlarımızın eksik destekleri bizi zorlar. Bizi en fazla zorlayan ikircikli, muğlak ve kararsız ruh hali, yani ortayolculuk dediğimiz hastalıktır.

Ortayolculuk tarihte de, günümüzde de hep ezen ve ezilen arasında, yine devrimle karşı devrim arasında bir orta-yol tutturmadır. Hangisi ağır basarsa ondan yana tavır almaz. Birbirlerine rakip iki şahsiyet, ortayolcudaca veya orta tabakada bir kişilik bulur. Yani aslında bir varlığı yoktur. Fakat ezen ile ezilenin veya sömüren ile sömürülenin savaşımında hep iki tarafın gölgesini yaşama gibi bir talihsizliğe düşer. Eğer ayrışma kesin olursa ve tam sağlanırsa, ortada ara tabaka, ortayolcu diye bir şey de kalmaz. Fakat günümüzde halen bu, büyük bir kesimdir. Bu kesim sosyalizm kapitalizm kavgasında, emperyalizm ile ulusal kurtuluş davasında, doğu batı kavgasında henüz varlığını korumaktadır. Bugün meşhur orta yolcu partiler vardır, örneğin; Alman sosyal demokrat partisi ortayolculuğun örnek partisidir. Tüm işi gücü sosyalist sistemle ne kadar uyumlayabilir, emperyalist sistemin başıyla ne kadar uyum

lanmıştır. Biz burada daha çok ortayolculuğun Partimizin içinde ortaya çıkan ve zarar veren yönlerini ele alacağız.

Burada çözülen kişi değil, kişi şahsında toplumdur, tarihtir, dedim. PKK'nin 3. Kongre gerçeğinde yapılan tahliller geniş boyutludur. Burada belirtmeye gerek yok. İsteyen onları alıp değerlendirir. Fakat dikkat çekmek istediğimiz nokta kongrede ortayolculuğun en kapsamlı tahlilinin yapılmış olmasıdır. Kongre belgelerinin dörtte üçü aslında ortayolculuğun tahlilidir. Bu tahliller ortayolculuğun Parti geçişinde ve yakın dönemde oynadığı rol, gelecek üzerindeki tehlikelerinin tanımlanmasıyla ilgilidir. Ortayolculuğa bulaşmış arkadaşlar ve bundan etkilenmiş kişiler, öğeler bu konunun üzerinde özenle durmak zorundadırlar. Bunun önemi buradan ileri geliyor. Bu kadar tahlil niye yapıldı, tartışma niye yapıldı? Bu çözümler, özeleştiriler ve buna dayalı kararlar niçin geliştirildi? Kağıtlarda düz yazı biçiminde kalsın diye değil, bunlar geçmiş pratiğimizin içindeki en tehlikeli yönleri açığa

Hakim kültür, çok kötü bir kördüğüm meydana getirmiş

Dikkat edilirse yapılan özeleştiriler de gösterdi ki, ortayolculuğa bulaşmayan çok az arkadaş kalmıştır. Hatta bozgunculuğa çok yerde alet olunduğu ortaya çıktı. Yeterince mücadele etmeme durumunun varlığı yaygınca görüldü. Özellikle de Parti hattına hakimiyet, bunu her koşul altında sürdürme, onu önemli bir taktik, yetkin uygulanan bir hat haline getirmedeki yetmezlik, buna dar bir sorumlulukla yaklaşma, bireysel, subjektif niyetlerle yaklaşma ve taktik önderliği boş bırakma durumları yaygınca yaşanmıştır. İster bilerek ister bilmeyerek iyi veya kötü niyetli olarak, inanarak veya inanmayarak bu duruma çok düşülmüştür.

O halde, belirttiklerimizi çok kısaca yeniden özetlersek, ortaya çıkan şudur: Daha doğrudan bugüne kadar Partimiz içinde önemli bir yekun tutan bu öğeler ve onlardaki bu özellikler sınıfsal temellerini aslında geniş

kavuşturma hareketidir. PKK'de devrimciliği kabul edenin ve PKK'nin saflarında sonuna kadar çalışmayı kabul edenin birinci özelliği budur. Fakat bireysel, mahalli, sınıfsal ve ulusal özellikler yaygınca konuşturulmaya başlanınca ve hele bunda bir de dayatma olunca, istemeyerek de olsa bir çok arkadaş kendisini PKK'yle karşı karşıya buldu. Hatta bu konuda en çok görev yerine getirmesi ve bir yığın sorumluluk taşıması gerekenler, objektif olarak Partiye karşı kendilerini direnme içinde bulduklarını söylediler. Bazıları bunu açık yazdı, bazıları da dolaylı sözcüklerle dile getirdi. Evet, Partiye karşı objektif direnme, tepeden tabana doğru Partiye karşı inatlaşma öyle bir noktaya geldi ki, "Sizler düşmana karşı değil, Partiye karşı direnme halindediniz" dedik. Ve bir çok kişilik bu konuda hala direnç içindedir. Ama bu direncin düşmana karşı bir direnç olmadığı; Parti içinde, ancak neye karşı olduğu tam anlaşılmayan bir direnç olduğu görülüyor. Bunun çok çeşitli belirtileri var, bunları sıralayacağız. Kişi bir direnç içindedir ama bu direniş aslında yönü, tasarısı ve planı belli olmayan, bazen şu tarafa, bazen bu tarafa vuran ve çok çeşitli özellikler sergileyen bir direniştir. Bunlar da ortaya konuldu.

Bu yanlışlıklarını daha iyi anlamak için bunları bugün iyi bir tanıma kavuşturmaya çalışıyoruz. Ortayolculuğun tehlikesinin küçümsenmemesi gerektiğini belirterek, özellikle arkadaşların Kongre çizgisini hayata geçirme temelinde konularına bakarak, hatta Kongre sürecindeki durumlarını yeniden hatırlatarak, dikkat çekerek, bunun sakıncalarını bertaraf etmek için yapıyoruz. Gerek Kongre konuşmalarında ve gerekse daha önceki bir çok konuşmada, ki bugün hepsi metin halindedir, yine en sonucusunu 1987'nin başında çıkardığımız, çok çeşitli talimatlarda, ortayolculuğun sakıncalarını bertaraf etmek için en çok aydınlatmaya çalıştığımız konu bu olmuştur. İnat büyük, Parti çizgisi içinde özümseme zayıf. Bunun için biz, yorumu biraz daha yetkin yapma gereğini duyduk. Geçmişten çıkardığımız ve özellikle de Kongre sürecinde ortaya çıkarılan şudur; bizde ortayolculuk vardır ve güçlüdür. Özellikleri de, kendisini ortaya koymaktadır.

Her şeyden önce o (ortayolcu kişilik), TC ile Kürdistan arasında, orta yerde durmaktadır. Bir; tercihi var ama zayıftır. İki; PKK'den gidiyor, PKK yükseldiğinde ise PKK'ye geliyor. Üç; direniş hattıyla bozguncu hat arasında bir yerdedir; ne bozguncu hat ile polemikten kurtuluyor ve ne de tüm benliğini direniş hattına katıyor. Dört; teori ile pratik arasında bocalıyor; ne teoriden elini tam çekiyor ve ne de teori ile pratik arasında anlamlı bir bağ kuruyor, yani teori ile pratiğin iç içeliğini karıştırıyor. Beş; Parti talimatları ve kararlarıyla, uygulama arasında ikirciklidir. Uygulama yerine tartışmayı, emir karar yerine tartışmayı geçiriyor. Altı; inceleme araştırma söz konusu olduğunda yerine propagandayı geçiriyor. Yedi; süreçleri bir bütün olarak ters ele alıyor. Yani eylem yerine sözü, karar alma yerine basit pratikçiliği, katılık gerektiği zaman uzlaşma, uzlaşma gerektiği zaman katılığı, pratik politika gerektiği zaman teoriyle uğraşmayı, eğitim zamanında dar bir yürüyüşle

sağlar, ne kadar ikisinin arasında bir yol tutturulur hesabıdır. Gelişmesini sağlamak için büyük bir maharete sahiptir.

Türkiye'de ve Ortadoğu'da bir çok örneğini gördüğümüz bu hareketlerin temel yaklaşımı; hem sosyalizmden hem de kapitalizmden yararlanmadır. Hem ilerici sınıfın sözcüsü olmak hem de sık sık gerici sınıfa yaslanmaktadır. Hem isyancı ve ihtilalcı adımlar atmak hem de baskı karşısında derhal boyun eğmek... Hem ilerici sloganlara sahip çıkmak hem karşı devrim bastırıldı mı gerici sloganların etkisi altına girmek... İşte Türk solunun başına gelenler iyi incelenirse; ortayolculuğun veya orta sınıf hareketinin ne kadar derine kök saldı, başka bir deyişle yenilginin ve tasfiyenin bu sınıf temelinden kaynaklandığı hemen görülecektir. Bu konu çeşitli yazılarımızda uzun uzun işlendiği için burada üzerinde yeniden durmayacağız. Yani bunlar yeterince aydınlatılmış, tarihsel ve güncel planda açım-

çıkarmak ve özellikle bir daha yaşanmaması içindi. Önemi buradan ileri gelmektedir.

Öyle anlaşılıyor ki; bazı arkadaşlar, ortayolculuğun kendileriyle ilgili yönlerini fazla anlamak istemiyorlar. Kendilerinin bu hastalığa hangi oranda, kimler vasıtasıyla, hangi tarihte bulaştıklarını ve PKK'ye katılırken, gelişirken kimden, ne kadar etkilenmiş olduklarını anlamıyorlar. İleri görevler karşısında, pratik politika sürecinde ne kadar bunu yaşadıklarını, kendilerini bundan arındırmadıklarını tam görmek istemiyorlar. Bazen gönülsüz, sınırlı ve dar sorumlu bir kabul ediş var; fakat fırsat ve zaman buldukça hızla bu sorumluluktan, bu kabul edişten uzaklaşma, yine idealist, subjektif bir yorumla, "Aslında en iyisi bendim, bana yine haksızlık yapıldı, daha çok hata işleyenler vardı, aslında onlar iyi tartışılmadı, olan yine bana oldu. Fırsat bulursam yine bildiklerimi okumalıyım, ne de olsa haklıyım" vb diyenler oldu. Hayır, bunlar doğru değil.

bir toplumsal çerçeveden almaktadırlar. Bizde modern sınıflaşmanın zayıflığı biliniyor ve yine sınıflaşmadaki çarpıklık, yabancılaştırma da biliniyor. Aynı şekilde tecrübesizliğin ne kadar güçlü olduğu da biliniyor, yani bu konuda herkes çok özgün bir şekilde kendisini yaşıyor. Sınıfsal kişilik, ulusal kişilik oluşmamış, sınıfsal savaş tarzı, siyaset yapma tarzı, askeri yönden savaşa tarzı oluşmamış. Yaşanan daha çok ya Ortaçağ kalıntılarının ağıyla konuşma ya da Kemalizmin şu veya bu biçimdeki bir türevi olarak çarpık konuşmadır. Oluşturulmuş olan, yabancılaşmış şahsiyetler ve sözcüklerdir. Hakim kültür, çok kötü bir kördüğüm meydana getirmiş.

Açık ki PKK'nin kendisi, bu objektif temeli sonuna kadar inkar etme değil, ama devrimci bir değişikliği yaratarak aşma hareketidir. Yani olumsuz objektif temeli, doğru devrimci düşünce ve iradeyle, devrimci değişikliğe uğratma, kendisini buna tabi kılmaya, özüne

Lozan'a dayanan soykırım sistemini yıkmak Bakur, Rojava, Başûr ve Rojhilat'ta devrimin zaferiyle mümkündür

Cemil Bayık

Kürdistan tarihi açısından 20. yüzyıl özellikle değerlendirilmesi gereken bir dönemdir. Çünkü daha önce iki parçaya bölünen Kürdistan, Birinci Dünya Savaşı sonrası Lozan Antlaşması'yla dört parçaya bölünmüştür. Sorun sadece dört parçaya bölünmesi değildir. Daha önce de iki parçaya bölünmüştü. Ancak Kürtler yine de bir bütünlük içinde varlıklarını sürdürmekteydiler; dillerini, kültürlerini, kimliklerini yaşayabilmekte ve geliştirmekteydiler. Farklı devletlerin egemenliği altında bunun yarattığı sorunları yaşamaktaydılar ama halk ve toplum olarak dili, kimliği, kültürü var olan ve bu konuda gelişimini sürdürmeye devam eden bir halk durumundaydılar. Ancak Lozan Antlaşması'yla birlikte Kürdistan sadece dört parçaya bölünmemiş, bütün parçalarında, Kürtleri ortadan kaldıran bir soykırım politikası geliştirilmiştir. Özellikle de Bakurê Kurdistan'da çok kapsamlı soykırım politikası izlenmiştir. Kürdistan'ın en büyük parçası olması ve en büyük nüfusa sahip parça olarak soykırıma tabi tutulması Kürdistan'ın bütününe yönelik bir saldırı olmuştur. Sadece Kürdistan'ın bir parçası açısından büyük bir zarar değil, aynı zamanda büyük parçanın, büyük nüfusun asimilasyona uğratılması, Kürt ve Kürdistan gerçekliğinden koparılma istenmesi tüm Kürtleri ve Kürdistan'ı ilgilendiren bir durumu ifade etmiştir. Bu açıdan bu gerçekliğin çok kapsamlı biçimde irdelenmesi gerekir.

Bugün neden Bakurê Kurdistan'da Türk devletinin kapsamlı soykırım politikası var? Neden bugün Türk devletiyle Başûrê Kurdistan'daki bazı siyasi partilerin bu kadar sıkı ilişkileri var? Türk devleti Kürtleri ortadan kaldırmak isterken, soykırıma uğratmak isterken Başûrê Kurdistan'daki bazı Kürt partilerinin Kürdistan'daki bu soykırıma ilgisiz kalmaları, seyirci kalmaları hangi nedenlerden ileri gelmektedir? Gerçekten bunların incelenmesi ve ortaya konulması gerekmektedir. Çünkü şu anda Bakurê Kurdistan'da Kürt halkının soykırıma uğratılması ve Başûrê Kurdistan'ın Bakurê Kurdistan Özgürlük Mücadelesi'ne karşı kullanılmak istenmesi durumu söz konusudur. Bu durum sadece Bakurê Kurdistan açısından değil, Başûr dahil Kürdistan'ın dört parçası açısından çok tehlikeli bir durumu ifade etmektedir. Kürt ve Kürdistan açısından büyük bir tehlikeyi ifade etmektedir. Bu açıdan bu konu öyle sıradan ele alınacak bir konu değildir.

Başûr, Bakur, Rojava, Rojhilat 90 yıl öncesine kadar bir bütünlük, parçalı değildi. Bu bütünlük Kürtler açısından çok büyük avantaj ortaya çıkarıyordu. Çok güçlü bir tarihsel ve toplumsal temele dayanan Kürtlerin Başûr, Bakur, Rojava olarak bölünme içinde bulunmaması, buldukları devlet sınırları içinde dikkate alınmalarını sağlıyordu. Bu durum Kürtleri güçlü kılıyordu. Çünkü Kürt nüfusu ve Kürt coğrafyası Türkiye coğrafyasına göre daha fazla bir tarihi ve toplumsal bütünlüğü ifade ediyordu. Ermeniler, Süryaniler, Kürtler Kürdistan'da güçlü tarihsel, toplumsal ilişkilere ve temele dayanan bir bütünlüğü ifade ediyorlardı. Ne Süryaniler ne de Ermeniler bu topraklara sonradan gelmişlerdi. Yüzyıllar boyu, hatta bin yıllar boyu yana yaşayan bu topluluklar artık bir

denge, bir diyalektik bütünlük oluşturmuşlardı. Türkler daha 11. yüzyılda bu coğrafyaya gelmişler, 13. yüzyılda güçlü bir devletleşme içine girmişlerdir. Bugün Türklerin yoğun yaşadığı coğrafyalarda tarihsel bütünlük içinde olmayan birçok halk yaşamaktadır. Ermeniler, Rumlar, Lazlar, Çukurova bölgesinde Araplar ve daha birçok halk vardır. Bu halklarla Türkler arasında tarih içinde ortak yaşamışlık ve bir bütünlükten söz edilemez. Homojen bir toplum ve coğrafya olarak Kürtler, Ermeniler ve Süryaniler Osmanlı içinde farklı bir yere sahiptir. Osmanlılar bu halklardan güç almıştır. Eğer Osmanlı, Kürtler, Ermeniler ve Süryanilerle iyi ilişki içinde olmasaydı, doğru yaklaşım göstermeseydi, bu halkların kendi buldukları alanlarda kendi kendilerini yöneten bir durumda olmalarını kabul etmeseydi, Osmanlı'nın güç olması, bütün Ortadoğu'ya ve Kuzey Afrika'ya gitmesi, Avrupa'nın içlerine kadar ilerlemesi mümkün olmazdı. Eğer Osmanlı İmparatorluğu büyük bir imparatorluk olmuştusa bunu kesinlikle Kürtlere ve Kürdistan'daki halklarla ilişkilerine borçludur. Kürtlerin, Ermenilerin, Süryanilerin imparatorluk içinde farklı bir etkisi vardır. Kürtleri dikkate almayan bir imparatorluk var olamazdı. Ermeniler zaten imparatorluk içinde çok önemli rol oynamışlardır. Hatta 'millet-i sadıka' olarak tanımlanmıştır. Özellikle bürokraside Osmanlı'ya önemli hizmetlerde bulunmuşlardır.

Misak-ı Milli'de Kürtler ve Türkler ortak bir devlet olacaklardı

Kürtlerin Lozan'a kadar parçalanmama durumu, Kürtler açısından çok önemli bir avantajdı. Kürtleri Osmanlı karşısında dikkate alınan bir halk yapıyordu. Osmanlı'dan sonra yeni kurulmak istenen Türkiye açısından da önemli bir güçtü. Bu nedenle Mustafa Kemal, Erzirom ve Sêwaz'tan (Sivas) işe başlamış, yeni Türkiye'nin kuruluşunu Kürtlerle birlikte yapma çabası içine girmiştir. O dönemde Kürtler önemli bir güçtür, daha parçalı değildiler. Kürtler ve Kür-

distan, Türklerin, yeni Türkiye'nin dayanacağı en temel alandır. Bu açıdan Sivas Kongresi'nde Kürtler ve Türklerin ortak vatani biçiminde ifade edilen Misak-ı Milli kabul edilmiştir. Misak-ı Milli öyle söylenildiği gibi Türklerin o dönemdeki vatani değildir. Misak-ı Milli'de Kürtler ve Türkler ortak bir devlet olacaklardı. Zaten Lozan'dan önce Ermeniler yok edilmişti, Süryaniler etkisizleştirilmişti. Türk devletinin o süreçte Kürtlere dayanmadan bir şey yapması mümkün değildi. Kürtleri karşıya almaları durumunda tümden tarihten silinebilirlerdi. Türkiye tarihi açısından Mustafa Kemal'in 4 Eylül 1919 Sivas Kongre-

● **Bakurê Kurdistan'da mücadele geliştirilmeden Başûr'daki, Rojava'daki, Rojhilat'daki mücadeleyi güvenceye almak, onları etkili kılmak mümkün değildir. Bu yönüyle Bakurê Kurdistan'daki mücadeleyi geliştirmek, bütün parçaların mücadelesini geliştirmektir. Nitekim sonuçları böyle de olmuştur. Bakurê Kurdistan'da mücadele geliştikçe, diğer parçalarda mücadele daha fazla gelişmiş, halk daha fazla özgüven duymuştur.** ●

si'nde Misak-ı Milli yaklaşımını ortaya koyması çok önemli politik bir öngörüü ifade ediyor. Kürtler açısından da Misak-ı Milli çerçevesinde ortak bir devlet yaratma yaklaşımı yanlış değildir. Anadolu ve Kürdistan'ın yedi yüzyıldan fazla süren tarihsel ilişkilerine uygun bir yaklaşım gösterilmiştir. Hatta Osmanlı'nın dağılmasıyla birlikte Türkler zayıflama yaşadığından yeni kurulacak Türkiye'de Kürtlerin etkili yer alma avantajları ortaya çıkmıştır. Bu dönemde Bakur, Başûr, Rojava birliği vardır. Nüfusun ve coğrafyanın büyüklüğünün yarattığı bir etki vardır. Bugün Bakurê Kurdistan dediğimiz parçadaki Kürt aşiretlerinin tüm Kürdistan üzerinde önemli bir etkisi bulunmaktadır.

Lozan ve Birinci Dünya Savaşı sonrasındaki süreç doğru ve iyi irdelenmelidir. 19. yüzyılda Kürtler içinde de, zayıf da olsa belli bir milliyetçi eğilim ortaya çık-

mıştı. Ama genelde Osmanlı içinde ortak yaşama eğilimi güçlüdür. Ancak Türkler, Araplar, Farslar Kürtlerle kendini eşit düzeyde gören bir devlet yapılına, bir siyasal yapılanma öngörmedikleri için, Osmanlı İmparatorluğu'nun zayıflama ve dağılma sürecinde özellikle Osmanlı merkezine Kürdistan'ın en uzak yeri olan Başûrê Kurdistan'da ulusalcı, milliyetçi eğilimler ortaya çıkmıştır. Türk, Fars, Arap ulus devletçiliğinin kendini ortaya koymasıyla birlikte buna karşı ortaya çıkan uluslaşma, Kürt aydınlanması ve bu çerçevede Kürt yurtseverliği Silêmanî ve Kerkûk alanında gelişmiştir. Bu açıdan Osmanlı İmparatorluğu döneminde Kürtler içinde ulusal eğilimin, yine Osmanlı'ya karşı, Araplara karşı eşit olma eğiliminin en fazla yükseldiği alan Silêmanî merkezidir. Şêx Berzencî isyanının burada ortaya çıkması tesadüfi değildir. Yine ilk Kürt aydınları, yazarları, sanatçıları burada ortaya çıkmıştır. Osmanlı İmparatorluğu içindeki Kürtler arasında 19. yüzyılın sonu, 20. yüzyılın başında böyle bir gelişme vardır. Özellikle Osmanlı'nın dağılması, yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulma sürecinde bu durum biraz daha gözle görülmüştür. Kürtler bir taraftan Misak-ı Milli'nin gerçekleşmesinden yanadırlar. Ancak Başûrê Kurdistan ve Rojava'nın koparılmasını da kabul etmemektedirler. Nitekim Bakurê Kurdistan'daki Kürt aşiretlerinin, milletvekillerinin böyle bir isteği olmuştur. Hatta Lozan'la birlikte Başûrê Kurdistan'ın koparılmasına itirazları olmuştur, eleştirmişlerdir. Kuşkusuz Osmanlı içinde kalmak isteyenlerin haklı nedenleri olmakla birlikte, Silêmanî merkezli gelişen eğilimin de haklı nedenleri bulunmaktadır. Dolayısıyla her tutumun kendi koşullarına göre ayrı ayrı değerlendirilmesi gerekmektedir. Çünkü farklı sâikler ve etkilerle tutumlarını ortaya koymaktadırlar.

Lozan Antlaşması

Lozan Antlaşması sürecindeki gelişmelerin dikkatle değerlendirilmesi gerekiyor. Mûsil ve Kerkûk de Misak-ı Milli sınırları içinde olduğu için, Lozan'da Türk heyeti Mûsil ve Kerkûk'ün Türkiye sınırları içinde kalmalarını istiyorlar. Fakat uzun müzakereler sonucu Mûsil ve Kerkûk, Türkiye'den koparılıyor. O dönemde Birleşmiş Milletler Mûsil ve Kerkûk'ün durumunun rapor edilip netleştirilmesi

işin bir komisyon kuruyor. Komisyon, sonunda Mûsil ve Kerkûk vilayetlerinin Irak sınırları içinde kalması yönünde eğilim belirtiyor. Bunda Mûsil vilayeti içinde önemli nüfusa sahip Süryanilerin etkisi oluyor. Osmanlı İmparatorluğu döneminde katliama uğradıkları için yeni dönemde Türkiye sınırları içinde yaşamak istemiyorlar. Bu nedenle ciddi itirazları oluyor ve kararı etkiliyorlar. Silêmanî merkezli Soran bölgesi ise Osmanlı İmparatorluğu'na bağlanmak istenmemektedir. Soran bölgesi ne Irak'a, ne Türkiye'ye, ne de İran'a bağlanmak istiyor. Çünkü mevcut Türk, Arap, Fars egemenleri kapitalist modernitenin, yani milliyetçiliğin etkisiyle ulus devlet arayışındadırlar. Ulus devlet yaklaşımı da esas olarak tek bir ulusa dayandırılmaktadır. Bu da ister istemez Silêmanî merkezli Kürtlerde kendi ayrı devletlerini kurma eğilimini ortaya çıkarıyor. Bu bakımdan Lozan görüşmeleri sırasında İngiltere, Soran bölgesindeki Kürtlerin bu tutumundan kendisi açısından yararlanıyor.

Kuşkusuz o dönemde çok yoğun tartışmalar oluyor. Osmanlı İmparatorluğu referandum yapılmasını istiyor. Çünkü Mûsil ve Kerkûk vilayetlerindeki etkisi hala sürmektedir. Özellikle Behdînan bölgesinde Osmanlı ile ilişkiler daha sıkıdır; bir referandumda Türkiye'den yana tavır almaları olasılığı yüksektir. Bu açıdan İngiltere referandumuna karşı çıkıyor. Hatta karşı çıkarken çok ilginç değerlendirmeler yapıyorlar. Lozan'daki Türk heyeti, Türklerle Kürtlerin aynı millet olduğunu ileri sürüyor, 'Ayrımız gayrımız yok' diyor. İngiltere, Türklerle Kürtlerin aynı millet olmadığını söylüyor. En temel farklılık olarak da Kürt kadınlarının özgür, Türk kadınlarının erkek egemenliğinde olmasını gösteriyorlar. Yüzyıl önce böyle bir değerlendirmenin yapılması çok çarpıcıdır. Uzun müzakereler sonucu İngilizlerle Türkler arasında Bakurê Kurdistan'daki Kürtlerin soykırımına dayalı bir antlaşma oluyor. Lozan Antlaşması, aslında Mûsil ve Kerkûk'ün İngiliz egemenliğine bırakılması karşılığında mevcut Türkiye sınırları içinde bir ulus devlet kurulması ve bu temelde de Bakurê Kurdistan'daki Kürtlerin soykırıma uğratılmasını açıklıyor. İngiltere buna göz yumuyor. Yeni Türkiye'de, Bakurê Kurdistan'da Kürtleri soykırıma uğratma karşılığında Mûsil ve Kerkûk'ü İngiliz egemenliğindeki Irak'a bırakıyor. Bu bırakma öyle hiçbir karşılık

AKP o kadar yakıyor, yıkıyor, onlara bir tutum konulmayacak mı? Benzer bir durum Başûr'da olsa biz nasıl yaklaşırdık? Ya da Rojhilat'ta olsa biz nasıl yaklaşırdık? Rojava'da olsa nasıl yaklaşırdık? Bunlar açık değil mi? Bu yönüyle KDP'nin bu tutumları zorlamaktadır. Uluslararası güçlerin de KDP ile Türkiye ilişkilerine bir itirazı olmadığı görülüyor. Demek ki Türkiye-KDP ilişkilerinden memnundurlar.

Kürt Özgürlük Hareketi ezilecek, Bakur'da KDP mi alternatif olacak, etkili olacak? Bu mümkün müdür? KDP'nin on yıllardır Türkiye ile ilişkileri bellidir. Hatta kendisine imkan sunulması karşılığında Türkiye'deki mücadeleden uzak durmuştur. 1960 ve '70'li yıllarda böyledir. Şimdi bunu da bazen şöyle açıklıyorlar; merhum Melle Mistefa Berzanî KDP için Türkiye ile ilişkileri bozmayın demiş! Soruna böyle yaklaşılabilir mi? AKP de şimdi Melle Mistefa Berzanî'nin bu sözlerini kendi politikalarına alet ediyor. Kürtlere saldırılıyorsa, soykırım politikası izleniyorsa Türkiye ile ilişkiler niye bozulmasın? Türkiye Kürtlere yönelik soykırım politikası izliyorsa, en ağır saldırıları yapıyorsa o zaman her Kürt hareketinin Türkiye'ye karşı tutumunun olması gerekiyor mu? KDP'nin AKP ile ilişkileri Bakurê Kurdistan'daki halkın mücadelesi için zorlayıcı olmaktadır. Tarihsel olarak KDP'yi sorumlu kılan politika ve tutumlar içine girilmektedir.

Bugün eğer AKP-MHP iktidarı Bakurê Kurdistan'da rahat politikalar yürütüp bu kadar Kürdü tutuklayabiliyorsa, belediye eşbaşkanlarını ve milletvekillerini tutukluyorsa, bu kadar şehirleri yakıp yıkıyorsa bunun önemli bir nedeni de KDP'nin, AKP'nin bu politikaları karşısında sessiz kalmasıdır. KDP bu politikalar karşısında açık tavır koysun, AKP Bakurê Kurdistan'da yaptıklarının onda birini bile yapamaz. Çünkü AKP, 'Bakın KDP ses çıkarmıyor, KDP de Kürt, bizim Kürtlerle ilişkilerimiz iyi, bu nedenle Kürtlere karşı herhangi bir saldırımız yok' diyor. Bu kadar yakıyor, yıkıyor, tutukluyor, işkence yapıyor ama Kürtlere karşı değil! Neymiş, terörizme karşıymış! Bu kadar gülünç, mantıksız bir şey olabilir mi? Bu duruma neden olan etkenlerin başında KDP'nin yaklaşımları gelmektedir. Çünkü her gün AKP iktidarı KDP'nin yaklaşımlarını ortaya koyarak, 'Biz Kürtlere karşı değiliz' diyor. Kürtlere karşı olup olmadığı Türkiye içindeki Kürtlere yaklaşımıyla belli olur, KDP'ye tutumuyla belli olmaz. Kendi sınırları içindeki Kürtlere nasıl yaklaşıyor? Kendi sınırları içindeki Kürtlere hak tanıyor mu? Yasasında, anayasasında ne diyor? Kürtlere yönelik hangi dili ve üslubu kullanıyor? Her gün tek millet, tek vatan demiyor mu? Kendi Kürdüne yaklaşım bu değil midir? Bu aslında bütün Kürtlere yaklaşımdır. Rojava'ya Kürtler kazanmasın diye gitmedi mi? 5 Kasım 2007'de ABD, AKP iktidarına PKK ile savaşta destek verdiği için Türk devleti Başûrê Kurdistan'ı tanıdı. Bu gerçek ortadadır. PKK'ye karşı yürüttüğü savaşta destek alınca Başûrê Kurdistan'ı tanımak zorunda kaldılar. 1992'de parlamentonun kuruluşunu bile KDP ve YNK, PKK'ye saldırınca kabul ettiler. Bunlar dikkate alındığında PKK karşıtlığı üzerinden KDP ve Başûrê Kurdistan'ın hak kazanma gerçeği ne düzeyde anlamlıdır ve kalıcıdır? PKK karşıtlığı üzerinden 'kazanılan hak' ne kadar kazanılmış hak olarak görülebilir?

KDP-AKP ilişkileri Bakur'daki halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesini olumsuz etkiliyor. KDP'nin yaklaşımları kimi Kürt çevrelerinde KDP'nin soykırım politikalarına karşı tutum almada tereddütler ortaya çıkarıyor. Diğer taraftan KDP'ye bağlı bazı kesimler var, onların

politikaları, halkın kafasını karıştırıyor. Zaten KDP'ye bağlı kişi ve çevreler AKP'ye karşı, devlete karşı mücadele edeceklerine, işlerini güçlerini bırakmışlar HDP'ye, DBP'ye, PKK'ye karşı mücadele ediyorlar. AKP'nin psikolojik savaşının ve özel savaşının en temel destekçisi oluyorlar. AKP'ye ve Türk devletine karşı mücadeleleri yoktur.

Rojava'da durum ortadadır. Rojava Devrimi'nin bu kadar zorlanmasında KDP'nin de etkisi vardır. Şimdi KDP ile ilişkili bazı kişi ve çevreler Rojava devrimcilerine, 'KDP'ye boyun eğerseniz, KDP size yardımcı olur' diyorlar. KDP Rojava'ya yönelik saldırıları önlemiş! Önlesin! Niye önlemiyor? Evet, Rojava'daki sorunlar da esas olarak KDP'ye bağlı güçlerin devrim karşıtlığı yapması ve bunu da KDP'ye dayandırması sonucu ortaya çıkıyor. ENKS devrim düşmanlığı yapıyor. Kuşkusuz serbest siyaset yapma ve propaganda özgürlüğü olsun, alternatif siyasal projeler ortaya konulsun ama devrim düşmanlığı ve ajanlık yapılamaz. Serbest siyaset yapma özgürlüğü, serbest çalışma, örgütlenme ve propaganda olur ama Türkiye ile, başka güçlerle Rojava Devrimi aleyhine çalışamaz. Ya da KDP ile birlikte Rojava Devrimi'ni yıkmaya çalışması yürütülemez. Serbest siyaset yapma ve örgütlenme özgürlüğü ayrıdır, devrim yıkma çabası ve çalışması yapmak ayrıdır. Nitekim bu yönlü çabaları oluyor. Bu tür faaliyetler içine girenler tutuklanınca da kriz ortaya çıkıyor. Önceleri orada devrim olmamıştır, denildi, şimdi de 'Böyle olursa Rojava başarılı olmaz, zarar görür' diyorlar. Hep olumsuz şeyler söyleniyor. Rojava Devrimi'ne, halka moral verme yerine tam da devrim karşıtlarının yürüttüğü özel ve psikolojik savaşın parçası haline geliniyor. Nêçîrvan Berzanî'nin söylediği sözler bu anlama geliyor. Buna eleştiri geldiğinde, tepki gösterildiğinde 'Niye eleştiri geliştiriyorsunuz?' deniyor. Olmaz ki! KDP'nin yaklaşımları, politikaları, KDP'nin Türkiye ile ilişkileri, bunun yarattığı sonuçlar karşısında biz yine de makul, dikkatli ve sabırlı yaklaşıyoruz.

Başûr'da halk gerillanın varlığından moral alıyor

KDP, Başûrê Kurdistan'da varlığından ve etkimizden de rahatsız. Halbuki biz, Başûr'da siyasetçilerin birliğini istiyoruz; birlik olunsun, güçlü olunsun diyoruz. Herhangi bir partiyi ortadan kaldırma, tasfiye etme gibi bir yaklaşımımız yok. DAİŞ, Hewlêr üzerine yürüdüğünde ilk karşı çıkan biz olduk. Yine yürürse yine ilk karşı çıkan biz oluruz. Bizim güçlerimiz aynı zamanda Hewlêr'in koruyucu güçleridir. Gerilla Şengal'e de bunun için gitti, Kerkûk'e de bunun için gitti. Şengal'e ve Kerkûk'e gitti, kötü mü yaptı? Demek ki gerilla olmasaydı, durum

çok kötü olacaktı. Başûr'da halk gerillanın varlığından moral kazandı. Gerilla Kerkûk'e gidince halka güven geldi. Yoksa neredeyse Silêmanî de Hewlêr gibi boşalacaktı. Gerilla moral kaynağı oldu. Gerçeklik böyle değil mi? PKK ve gerilla Başûrê Kurdistan'ı zayıflatan bir güç değil ki! Başûrê Kurdistan'a güç kazandıran, moral veren bir güçtür. Hatta en büyük moral güç veren PKK'dir, gerilladır. Başûrê Kurdistan dış güçlerin desteğiyle ayakta kalmıyor. PKK öncülüğündeki Özgürlük Mücadelesi Bakur'da bu kadar gelişmeseydi, Rojava'da gelişmeseydi, Başûr'da güçleri olmasaydı bugün kaç devlet Başûr'un üzerine üşüşürdü? Türkiye de, herkes de üşüşürdü. Şimdi Türkiye KDP'nin dostu oluyor, niye? PKK ile karşı karşıya getirmek için. Bu bakımdan herkes PKK'nin gücünün Kürdistan'ın geneli açısından da, Başûrê Kurdistan açısından da ne anlama geldiğini görmelidir.

Başûr'daki siyaset demokratik olmayınca, herhangi bir siyasi güç ile de ben hakım olayım yaklaşımı içinde olunca bu durum Başûrê Kurdistan'ı olumsuz etkiliyor. Biz, Başûrê Kurdistan'da hakim olma anlayışı içine girmeden demokratik birliğin yaratılmasını çok önemli görüyoruz. Başûr'da birlik olunmalı ama birlik, ben herkesi susturacağım, herkes bana uyacak, yaklaşımlarıyla olmaz. Nitekim olmuyor. Demokratik temelde birlik olmalı. Birbirini tanıyan birlik olmalı. Birbirini besleyen, sinerji veren, güçlendiren birlik olmalı. Bir gücün tüm diğer siyasi güçleri etkisizleştirilmesine dayanarak birlik Kürdü güçlendirmese. Bu tür güç olma politikalarının zamanı geçmiştir. 21. yüzyıldayız. Halkların zamanı, demokrasinin zamanıdır. Böyle bir dönemde farklılıklar güç olarak görmek lazım. Başûrê Kurdistan'da her siyasi gücün varlığını sürdürdüğü, demokrasi çerçevesinde ideolojik ve siyasi mücadele yürüttüğü bir politik yaklaşım olmalı. KDP diğerini, diğeri KDP'yi bitirmek isterse, 'Ben şununla bir olayım, diğeri ortadan kaldırayım' derse bu yaklaşım doğru değildir. Biz böyle bir yaklaşım içinde değiliz. Kesinlikle hiçbir partinin, siyasi gücün ortadan kaldırılması, tasfiye edilmesi yaklaşımı içinde değiliz. Ne KDP'ye yaklaşımımız böyledir, ne YNK'ye, ne Goran'a, ne Yekgirtü İslami'ye, ne Komala'ya ne de Zahmetkêşan'a. Hiçbirisine böyle bir yaklaşımımız yoktur. Demokrasi içinde örgütlenilir, siyasi mücadele verilir. Kim doğru politika yürütür, halk içinde örgütlenirse o etkili olur. Artık yurtsever olmanın, demokrat olmanın gereği budur. Bu çerçevede bir yurtseverlik de, demokratlık da Kürtlere kazandırır.

Türkiye, 'Şengal'e gireceğim, Medya Savunma Alanları'na, Qendil'e gireceğim' diyor. Girebilir, elini tutan yok. Biz Türkiye devleti niye giriyor diye bir yaklaşım

içinde değiliz. Bizim için önemli olan KDP'nin, YNK'nin, Goran'ın, Kürtlerin Türk devletinin işgaline ve saldırılarına tutum takınmasıdır. Türk devletinin bu yönlü işgal hareketlerine karşı çıkmasıdır. Yine Başûrê Kurdistan'da bulunan askerler var, bunların çıkarılmasını istemeleridir. Tutum bu olmalıdır. Yoksa Türk devleti girecekmiş, şöyle yapacakmış, böyle yapacakmış, bunlar bizim ciddiye aldığımız şeyler değildir. Gireceği varsa göreceği de olur. Kürt Özgürlük Hareketi kırk yıldır bu devlete, bu tehditlere boyun eğmedi. Zaten Kürt Özgürlük Hareketi mücadele ve savaşmak için var. Oralarda da savaşır, Dersim'de de savaşır, Şengal'de de, Qendil'de de; Türk devletinin olduğu her yerde savaşır. Eğer Türk devleti, 'Her yerde Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı savaşırım' diyorsa, 'Ben nerede olursa oraya gider savaşırım' diyorsa o zaman Kürt Özgürlük Hareketi de Türk devleti nerede olursa orada savaşır. Bizim yaklaşımımız budur. KDP, YNK, diğer güçler ulusal tutum içinde olurlarsa Türk devletinin ne Şengal'de ne Qendil'de ne de başka bir yerde yapabileceği bir şey vardır. Mehter Marşı'yla gelirler, İzmir Marşı'yla giderler.

21. yüzyılda Kürtlerin konumu verilecek mücadeleye bağlıdır

Kuşkusuz bu dönem Kürtler açısından çok kritiktir. 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında gerçekleşen Birinci Dünya Savaşı sonrasında döneme benzemektedir. Şu anda Üçüncü Dünya Savaşı hala sürmektedir. Sonuca doğru götürülme çabaları vardır. Her güç Ortadoğu'ya daha fazla yüklenmektedir. Bu açıdan savaş daha da şiddetlenmiş durumdadır. Öte yandan her güç ilişkilerini ve ittifaklarını geliştirip güçlendirerek kendini avantajlı kılmaya çalışmaktadır. Bu yönüyle Kürtler açısından kritik bir sürece girilmektedir. Özellikle de 20. yüzyıldaki statüden en fazla zarar gören Kürtlerdir. 20. yüzyıldaki dengelerin yıkılması Kürtler açısından büyük avantajdır. O statüko ve üzerinde kurulan dengeler, Kürtlerin üzerinde soykırım statüko-suydu, dengeliydi. Şimdi bu yıkılmıştır. Dengelerin yıkıldığı ve yeni statüko arayışının sürdüğü 21. yüzyılda Kürtlerin konumlarının ne olacağı bu süreçte yürütülecek mücadeleye bağlıdır. Kürtlerin kazanması için koşullar çok fazlasıyla uygundur. Hem eski dengeler, statüko yıkılmış hem de Kürtler bu süreçte örgütlenerek askeri ve siyasi güçlerini etkili kılmışlardır. Ancak Ortadoğu'da Kürtler üzerinde soykırımcı sömürgecilik politikası uygulayan devletler hala vardır ve mevcut politikalarını ısrarla sürdürmek istemektedirler. Bu yönüyle Kürtler böyle çok şiddetli bir savaşta işlerini şansa bırakamazlar.

● Başûr'da halk gerillanın varlığından moral kazandı. Gerilla Kerkûk'e gidince halka güven geldi. Yoksa neredeyse Silêmanî de Hewlêr gibi boşalacaktı. Gerilla moral kaynağı oldu. Gerçeklik böyle değil mi? PKK ve gerilla Başûrê Kurdistan'ı zayıflatan bir güç değil ki! Başûrê Kurdistan'a güç kazandıran bir güçtür. Hatta en büyük moral güç veren PKK'dir, gerilladır. Başûrê Kurdistan dış güçlerin desteğiyle ayakta kalmıyor. ●

Tehlikeler karşısında kendilerini koruyup özgür ve demokratik yaşama kavuşmaları açısından bu dönemde ulusal birliğin kurulması çok önemlidir.

Kürt birliği bu zamanda kurulmayacak da ne zaman kurulacak? Kürt Ulusal Kongresi bu zamanda toplanmayacak da ne zaman toplanacak? Kürtler bu dönemde birlik olup ortak davranmazlarsa büyük kaybedebilirler. Bu açıdan bütün Kürdistan parçaları, bütün Kürt örgütleri 'birlikte kazanacağız' anlayışıyla hareket etmelidirler. Ya birlikte kazanılacak ya da birlikte kaybedilecektir. Birlikte kazanma imkanları çok yüksektir. Böyle bir zamanda Kürt örgütleri, siyasi güçleri sorumsuz davranamazlar. Şu anda imkanları ve fırsatları vardır. Bu imkanları ve fırsatları birlik ve dayanışma içinde çok etkili kullanabilirler. Şu anda koşullar tam da ulusal birliği zorunlu kılmaktadır. Eğer bu koşullarda ulusal birlik gerçekleşirse Kürtler Ortadoğu'da yoğunlaşan Üçüncü Dünya Savaşı'nda en büyük kazanan olarak çıkacaklardır. Zaten Türk devleti bu nedenle saldırgan olmuştur. Kürtlerin büyük kazanmasını engellemek için her yerde saldırmaktadır. Bu yönüyle Kürtlerin ortak davranmaları, birlikte hareket etmeleri, Ulusal Kongre çalışmalarını yapmaları zorunludur. Siyasi kaygılardan dolayı birlik kurulmazsa bunun tarihi sorumluluğunu kimse kaldıramaz. Artık sorun şu partinin, şu parçanın sorunu olmaktan çıkmış, bütün Kürtlerin, bütün parçaların, bütün partilerin sorunu olmuştur. Sadece bir parça ben kazanıyorum, diyemez. Ortadoğu'daki mücadele bütünlüktür, birbirini etkilemektedir. Bu açıdan kazanma da kaybetme de bütünlüklü davranmaya ve ortak hareket etmeye bağlıdır.

Bu yönüyle Kürdistan'ın herhangi bir parçası 'ben kazandım, diğer parça ne olursa olsun' diyemez. Kürdistan ve Ortadoğu'daki mücadelenin bütünlüğünü görmek gerekiyor. Ortadoğu'da mücadeleye herkes bütünlüklü bakarken, bütünlüklü yaklaşırken Kürtler parçalı olabilirler mi? Ya da Kürdistan'ın diğer parçasından 'bana ne' denilebilir mi? Bu açıdan birlik çalışmalarına gerçekten sorumlu yaklaşmak gerekir. Bu dönemde birlik olmamak, birlikten kaçmak, çekişme ve çatışma içine girmek ihanetle özdeşdir. Bu yönüyle bu dönemde Kürtler esas olarak yaratacakları birliklerine güvenmeleri gerekiyor. Politika da yapılır, diplomasi de ama politika ve diplomasi Kürtler birlik olduğunda anlamlıdır. Birlik olmadan yapılacak bir diplomasi ya da herhangi bir devletle girecek bir ilişki Kürtlere kazandırmaz. Birliğe dayanarak diplomasi yapılırsa, birliğe dayanarak herhangi bir ülkeyle ilişki kurulursa o zaman bu diplomasi, bu ilişkiden Kürtler kazanır çıkar. Ama birlik olmamış, parçalı ve zayıf kalmış bir durumda ne diplomasi yapılabilir ne de diplomatik değer olunabilir. Çünkü diplomasi yapı-

□ Bugün Kürtler, Ortadoğu'da temel bir aktördür. Önder Apo'nun çizgisi temelinde gelişen Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, ciddi bir toplumsal güç haline gelmiştir. Daha 33 yıl önce, gerillanın sayısı onlarla ifade edilirken, 'Bitireceğiz, yok edeceğiz' diyen Türk devlet yetkilileri, bugün binlerce gerilla ve milyonlarca kitlesiyle duran bir harekete karşı aynı sözleri sarf etmektedir. Gerçek şu ki, aslında Türk sömürgeciliği Kürdistan Özgürlük Mücadelesi karşısında yenilmiştir. □

Türk sömürgeciliğinin yenilgisi ve AKP'nin soykırım siyaseti

Murat Karaylan

Kürdistan, Ortadoğu'nun coğrafik ve siyasi olarak en stratejik noktasında yer alan bir ülkedir. Bu yüzden tarih boyunca üzerinde büyük güçlerin çatıştığı savaş meydanlarına sahne olmuştur. Ortadoğu bölgesi üzerinde hegemonya savaşları veren güçlerin, öncelikle Kürdistan üzerinde bir çekişme ve çatışmayı yaşadıklarını tarih bize tekrar tekrar göstermiştir. Dönem dönem iki egemen devlet arasında parçalanmışsa da, Kürdistan bütünlüğünü her daim korumuştur. Kürdistan ilk kez, 1639 yılında Safevi ve Osmanlı devletleri arasında yapılan Qasr-i Şîrin Antlaşması'yla (Kasr-ı Şîrin) ikiye bölünmüştür. Kürdistan'ın büyük parçasına hükmeden Osmanlı devleti, bugünkü Bakur, Başur ve Rojava'yı denetiminde tutuyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşü ve Türkiye'nin kurtuluş mücadelesinin başladığı yıllarda Kürtler ve Türkler ortak hareket etmeyi kendi çıkarlarına uygun gördüler. Kürtlerin ve Türklerin ortak yaşadığı alanlara, "Misak-ı Milli Sınırları" denilerek bu sınırlar içerisinde yeni bir ülke kurma hedefi belirlenmiştir. 1920'de temelleri atılan ilk Büyük Millet Meclisi bu esriyle kurulmuş; Kürt özerkliği temelinde, Misak-ı Milli sınırları içerisinde Türkiye ülkesinin kurulma mücadelesi bu ekseninde verilmiştir.

Bu mücadelenin belli bir sonuç alması ve savaşın durması ardından çözümler ve barış görüşmeleri sürecine geçilmiştir. Bu süreçte bölgedeki siyasi haritanın çizilmesinde en belirleyici rolün sahibi olan talihsiz Lozan Antlaşması'ndan sonra, 1924'te Türkiye'de yapılan yeni anayasayla iktidarda bulunan Kemalist yönetim, Kürt haklarını tanınamamakla kalmamış, Kürdistan'ın varlığını inkar ederek soykırım siyasetiyle ortadan kaldırmayı hedeflemiştir. Bunu rahatlıkla yapmak ve uluslararası güçlerin desteğini almak isteyen yeni rejim, Rojava'yı Fransa'ya, Başûrê Kurdistan'ı da İngilizlere bırakmayı kabul

etmiştir. Kürdistan halkına verilmiş sözleri yerine getirmeyen ve aynı zamanda ülkelerini de parçalayan bu ihanet tutumunun sahibi olan dönemin Türk devlet yönetiminin, Kürdistan'daki direnişleri ezmek için bu tür bir parçalanmaya razı olduğu kuşku götürmez bir gerçektir.

Geleneksel bir asimilasyon ve yok etme politikası: Tekçilik

O zamana kadar çoğulcu ve nispeten demokratik bir içerik taşıyan Büyük Millet Meclisi'nde bu olay ardından karakter değişikliği yaşanmıştır. Özellikle Kürt mebusları tahkikata uğramış, tutuklanmış ve yargılanmıştır. Bedlis mebusu Ziya Bey ve Dersim mebusu Hasan Ağa gibi bir kısım Kürt mebusları idam edilmiş, birçok mebus ise tutuklanma, sürgün ve daha değişik baskılara maruz kalmıştır. Kürdistan halkının direnişini bastırarak, Kürdistan'ı baştan başa askeri işgalle denetim altına almak, buna karşı çıkanları ezmek, yargılayıp mahkum etmek, idam etmek için kurulan İstiklal Mahkemeleri, Kürdistan'da bir dehşet dalgası estirmişlerdir. Başka bir deyişle; işgal sürecini tamamlamak üzere 1925'ten 1938'e kadar Kürdistan'da yürütülen fiziki ve kültürel soykırım siyaseti, devletin resmi siyaseti olarak üstü örtülü bir biçimde kabul görmüştür. Bu siyasete yasal kılıf uydurmak için çıkarılan Mecburi İskan, Sürgün, Tunceli vb kanunlarla soykırımların ve katliamların uygulayıcılarının daha rahat hareket etmelerini sağlayan yasal prosedürler de geliştirilmiştir. 'Tek millet, tek devlet, tek bayrak, tek dil, tek din, tek vatan' gibi bugün de sıkça dile gelen sloganlar, o dönemde, 'Vatan bir bütündür; bölünemez' deyişiyle pratikleştirilmiştir.

Bahsi geçen bu tekleşme sadece Kürt soykırımını esas alarak tek millet yaratma biçiminde pratikleşmemiş; aynı zamanda siyasette de tekleşme ve otoriterleşme geliştirilmiştir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi ilk kurulan mecliste çoğulculuk, nispeten demokratik muhteva ve muhalefet varken, 1925 yılında

Kürt halkına karşı başlatılan 'sıkıyönetim' adı altındaki soykırım siyasetini uygulamada kullanılan İstiklal Mahkemeleri 'milletin içine' dönük olarak uygulanarak, Türk siyasetinde bir tekleşme süreci geliştirildi. İçinde Kazım Karabekir gibi önemli simaların da bulunduğu muhafazakar karakterli muhalif eğilimlerde bu dönemde tasfiye edilerek, hatta Menemen gibi yerlerde yapılan provokasyonlarla tümden hedeflenmek suretiyle, siyaset dışı kılındılar. Yani bu dönemde hem Kürt halkına dönük bir bastırma ve soykırım siyaseti geliştirildi hem de içe dönük olarak muhalif kesimler de bastırılarak sistem dışı kılındı ya da teslim alındılar. 1925'lerden 1940'lara kadar Kürdistan'da böyle bir süreç yaşanmıştır.

1940-70'ler arasında geçen süreçte ise Kürdistan'da derinliğine ve çok boyutlu 'kesintisiz ve katıksız asimilasyon siyaseti' geliştirildi. Kürtleri Türkleştirmek için 1925'te uygulamaya konulan Şark İslahat Planı'ndan tutalım da, 1970'lere kadar çeşitli adlar altında uygulanan, devletin gizli siyasetini belirleyen, bir yerde derin devletin perspektifini oluşturan ancak sonradan deşifre edilmiş gizli planların olduğunu şimdi bizler ve kamuoyu bilmekte. Bütün bu gizli ve örtülü planların amacı; Kürtleri Türkleştirmek, bir halkı başkalaşıma uğratarak yeni ve tek bir millet yaratmaktır. Yani fiziki ya da beyaz katliam biçiminde bir soykırımı Kürdistan'da geliştirmek ve bu anlamda sonuca gitmektir. Kürdistan'da yürütülen askeri işgal, katliam, göçertme, sürgün, mecburi iskan vb bütün şiddet uygulamalarının amacı; herkese boyun eğdirmektir. Bunun için başat olarak Kürdistan'da yaygın bir biçimde geliştirilen okullarla Kürtçeyi unutturmak ve herkese Türkçeyi öğretmek tek dil yaratma planı yürürlüğe konuldu. Bu konuda çeşitli zamanlarda Kürtçenin yasaklandığı, konuşanların cezalandırıldığı vb çok yönlü uygulamalar da söz konusu olmuştur. Kürdistan'da bu uygulamalar; kişiliksizleştirme, kendi benliğinden uzaklaştırma, başkalaşıma uğratarak paçavraya dönüştürme biçimlerinde vuku bulmuştur. Bu

tarzda geliştirilen asimilasyon siyasetiyle Kürdistan'da en büyük cinayet, en büyük vahşet uygulanmıştır.

Faşizme karşı Kürt halkının dirilişi

Tüm bu uygulamalara rağmen, sömürgeci sistem, Kürt halkının devrimci bir uluslaşma süreciyle tanışmasının önüne geçememiştir. 1960'ların ikinci yarısı ile 1970'lere gelindiğinde artık üniversitelere ulaşmış Kürt yoksul gençliği o dönem dünyayı ve Türkiye'yi kasıp kavuran siyasi akımların etkisiyle çeşitli arayışlara girmiş ve Kürt toplumsal gerçeğini araştırarak bilince çıkarmışlardır. Bu temelde 1960'ların sonunda ortaya çıkan Kürt şahsiyetler, 1970'lere gelindiğinde yerini daha örgütlü gruplara bırakmıştır. Böylesi bir ortamda Önder Apo'nun tarih sahnesine çıkışı ise, kendisiyle birlikte Kürdistan halkının tarihinde yeni bir sayfa açmıştır. Bu yeni sayfaya okuma, öğrenme ve bilinçlenme temelinde sömürgeciliğin ve Kemalizm'in kişilik üzerindeki tahribatları aşarak başlanmıştır. Zehirlenmiş beyinler yetkin bir mücadeleyle dezenfekte edilerek Kürdistan'da halk olma bilincinde önemli gelişmeler kat edildi ve bunun ardı sıra ideolojik-politik evre ve örgütsel düzeye de ulaşılarak iradi güç olma mücadelesinin zemini oluştu. Partileşme, aslında böyle bir kararlaşmanın sonucudur. Türkiye sol-sosyalist hareketinin aynı dönemdeki yükselişi ile Kürdistan'da yaşanan bu gelişme, sömürgeci Türk devletinin yeni bir karşı hamleyi geliştirmesine yol açmıştır.

Bu yeni hamle, 12 Eylül faşist cuntasının işbaşına getirilmesiyle başlatılmıştır. Bilindiği gibi 12 Eylül faşist cuntası, Kürdistan'da ve Türkiye'de çok ciddi bir toplumsal travmaya yol açacak işkence ve şiddet uygulamasını hayata geçirmiştir. Kürdistan mücadelesiyle ilgili olan savaş tutsaklarının ileri gelenlerinin büyük çoğunluğu Diyarbakır Zindanı'nda toplanmış, oraya atıldığı Esat Oktay isimli bir cellat eliyle çok özel bir sindirme, teslim alma ve 'dönüştürme projesi' uygulanmak istenmiştir. Kürt halkı içerisinde gerçekleşmiş olan

bu tarihi çıkışı tersine çevirme çabaları, Mazlum Doğan, Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ferhat Kurtay ve daha nice büyük kahramanların direnişi karşısında başarısız kalmıştır. Diyarbakır Zindanı'nda, sömürgeci egemen sistemin elindeki bütün olanakları kullanarak şiddet yoluyla insanları teslim almak için devreye koyduğu vahşi uygulamalar karşısında, insan iradesi önemli bir sınav vermiştir. Bu direnişin sonuçlarının dışarıya, Önder Apo'nun yürüttüğü devrimci çalışmalara yansımalarıyla birlikte, şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın zemini oluşmuştur.

15 Ağustos Atılımı'nın üzerinden 33 yıl geçti. Kesin rakamı hatırlamamakla birlikte, o dönemde yurt içinde olan PKK'li kadro sayısının 70 civarında olduğunu belirtebilirim. Bir o kadar da sınır hatlarında mevzilenmiş olan kadro söz konusuydu. Bir avuç insanın geliştirdiği bu kalkışın karşısında devlet, "3-5 eşkiyadır; çok kısa sürede hepsi yok edilecek ya da kulaklarından tutulup adalet önüne getirilecektir" diyerek çeşitli yönelimler geliştirdi. O dönemde geliştirilen çok çeşitli uygulamalarla, başlatılan gerilla hareketinin bitirilmesi hedeflendi. Köylere karakol kuruldu, köy meydanları işkencehanelere çevrildi, insanlar göçertildi, pişmanlığa zorlandı ve her türlü yetki ile donatılan kelle avcıları Kürdistan'da akla hayale gelmeyecek bir vahşet uyguladı. Bütün bunlar aslında 1980'li yıllarda uygulandı. Ama o bir avuç insanın başlattığı gerilla hareketi, bütün bu dozajı yüksek şiddet ve vahşet uygulamalarına karşı bir kar topu gibi büyüyerek 1990'lara geldiğimizde kitlesel bir patlamaya dönüştü ve serhildan süreci başladı. Bunun için biz 15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleştiği güne Diriliş Bayramı dedik. Gerçekten de o, bir diriliş süreci oldu.

Kitleselleşmenin başlamış olması ve Kürdistan özgürlük gerillasının bir orduya dönüşmesi, artık topluma mal olmuş bir dava haline gelmesi, Türk sömürgeciliğinin yenilgisini açıkça ortaya koyan bir sonuçtur. Türk ordusunun ve Türk Özel Harp Dairesi'nin ve envai çeşit devlet güçlerinin bütün enerjilerini ortaya koymasına karşısında Apocu ideo-

Suriye için tek somut çözüm projesi Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'dur

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu tam da bu süreçte tarihsel bir görevle karşı karşıyadır. Direnişte ve savaşta bugüne kadar kazandığı tarihsel sonuçları siyasette ve diplomasi masasında taçlandırmanın zamanıdır. Başta savunma tedbirleri olmak üzere sistemin inşasıyla birlikte, demokratik ulus perspektifi ile yaratıcı ve etkili bir diplomasi çalışması kesinlikle kazandıracaktır. Bu kez yüzyıl önce yok sayılan Kürtler, bugün, kendi direnişleri ve mücadeleleriyle Ortadoğu'nun demokratikleşmesi sürecine öncülük etmenin onurunu yaşamaktadırlar.

Sabri Ok

Ocak ayında Rojava'nın Cizîrê, Kobanê ve Efrîn kantonlarında demokratik özerk yönetimlerin üçüncü kuruluş yıldönümleri kutlandı. İçinde bulunduğumuz bu tarihi süreçte ise Rojava Devrimi tamamen Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu örgütlemeye kilitlenmiştir. Bütün bunlar tarihsel gelişmelerdir.

Ortadoğu'da Arap Baharı denilen gelişmeler, Tunus'ta diktatörlüğe karşı bir gencin bedenini ateşe vermesiyle başlamıştır. Ardından Libya ve Mısır'da gerçekleşen ayaklanmalar sonucunda yaşanan iktidar değişiklikleri, Suriye'de BAAS rejiminin de tez elden tasfiye olacağı algısını yaratmıştır. Ne var ki gelişmeler hiç de böyle olmamıştır. Her şeyden önce Suriye ne Mısır ne de Libya'ydı. Suriye'nin Ortadoğu'daki yeri çok stratejiktir. Tarihsel, etnik ve toplumsal tüm çelişkiler Suriye'de düğümlenmiş gibidir. Suriye'deki gelişmelerin tüm Ortadoğu'yu yakinen ve belirleyici önemde etkileyeceği açıktır. Tam da bu noktada ABD ve Avrupa'ya karşı Ortadoğu'da sadece Suriye üzerinde etkili olan Rusya devreye girdi. Rusya'nın hiçbir biçimde Suriye'den vazgeçmeye niyeti yoktu. İran'ın, BAAS rejimine karşı yaklaşımı ise hem daha ideolojik hem de stratejik düzeyde oldu. ABD ve Batı ÖSO'ya dayanarak, Suriye'nin üzerinde etkili olabilirler miydi? Bu oldukça sorunlu ve kuşku bir durumdu. Kuşkusuz bir de Cephel El Nusra ve tüm dengeleri yerinden oynatan DAİŞ unsuru vardı. DAİŞ'e biçilen rol, Kürt düşmanlığı üzerindendi. DAİŞ eliyle Şengal'de Êzîdî halkını üzerinde gerçekleştirilen katliam, belki de son yüzyılın en vahşi soykırımlarındandı.

Ortadoğu büyük bir altüst oluş sürecine girerken şüphesiz Kürtler de bu süreçteki yerlerini alacaklardı.

Rojava'da Önder Apo'nun 20 yıllık bir emeği vardı. Yine hareketimiz Rojava'da varlığını ve çalışmalarını bazen yeterli bazen yetersiz düzeylerde de olsa her zaman sürdürmüştü. Bu, Rojava Kürdistan'ının Suriye'deki gelişmeler karşısında rolünü oynaması için muazzam bir avantajdı. Eğer kararlı, iradeli ve örgütlü bir duruş sergilenirse yüzyılda kazanılmayan başarıların Rojava'da birkaç yıla sığdırılarak başarılması mümkündür. Aksi durumda ise belki de yüzyılda bir ortaya çıkan böyle tarihi bir fırsattan yararlanılmayacak ve gerçekten çok şey kaybedilecekti. Kürtler adeta tanrının 'yürü ya kulum' dediği altın değerinde, tüm zamanlarının en şanslı dönemini yaşıyorlardı. Aslında buna sadece şans demek de doğru değildir. Çünkü bunun arkasında nefes nefese, kesintisiz ve amansız biçimde verilen 40 yıllık mücadelenin kazanımları vardı. Yüzyıl önce Ortadoğu'nun haritası belirlenirken yok sayılıp tarihin en büyük haksızlığına uğrayan Kürtler, bu kez varlıklarını ve özgürlüklerini koruyup savunarak Ortadoğu'nun yeniden şekillenmesinde başat rol oynayacaklardı. Rojava Devrimi bu açıdan önemlidir, görkemlidir.

Rojava Devrimi'nin önemli ve görkemli olması şüphesiz devrimin gerçekleştiği zor koşullardan ve halklar üzerindeki etkisinden kaynaklanmaktadır. Fransız Devrimi Avrupa'da bir çığır açmıştır, etkisi büyüktür. Rus Devrimi, kapitalist emperyalizme karşı ezilen ve emekçi halkların müthiş bilinçlenme, örgütlenme ve mücadelelerini yükseltmeye neden olmuştur. Rojava Devrimi de böyledir. Rojava Devrimi kast edilerek dünyanın değişik bölgelerinden 'sosyalizm ve mücadele ruhu ölmemiştir' yönünde yapılan değerlendirmeler, Rojava Devrimi'nin insanlık üzerindeki etkisini rahatlıkla ortaya koymaktadır. Rojava Devrimi; halkların uyanışı, küresel düzeyde demokrasi ve özgürlük mücadelesinin yükselişi konusunda tam bir kıvılcım rolünü oynamıştır. Bu anlamda Rojava Devrimi sadece bir

parça devrimi değildir. Rojava Devrimi sadece bir Kürdistan Devrimi de değildir. Rojava Devrimi; kapitalist modernite ve onun versiyonları olan ulus devlet diktatörlüklerine karşı halkların ve tüm inanç topluluklarının ortak bir değeri olarak gerçekleşmiştir.

Rojava Devrimi'ne en büyük saldırı milliyetçi kesimlerden gelmiştir

Devrimin ilk yıllarında sadece El Nusra ve faşist DAİŞ çetelerinin saldırıları değil, aynı zamanda çok yoğun bir ideolojik bombardıman da gerçekleştirilmiştir. Devrime düşman olan güçler zaten çok yoğun bir saldırı içerisindeydiler, bu anlaşılırdır. Liberalizmin ağır etkisinde olan kişi ve kesimler ile gerçekten iyi niyetli ve bize dost olan bazı kişi ve kesimler ise bilmeyerek devrimin iradesini kırmaya ya da yönlendirmeye dönük değerlendirmelerde bulunmuşlardır. Bütün bunların özeti; kapitalist modernite ile ulus devlet arasında sıkışan devrimin, demokratik ulus perspektifi ile kendi bağımsız ve özgür iradesi temelinde gelişemeyeceği ya da varlığını sürdürmeyeceğiydi. Bunlar karşıt ama belki de en zararsız değerlendirmelerdi. Bunlara göre demokratik ulus paradigması bir ütopyaydı. Tabii ki halkların demokratik iradesine bir inançsızlıktı. Bu anlayışta üçüncü çizgi dediğimiz demokratik ulus ekseni halkların kendi öz güçlerine dayanarak geliştirecekleri demokrasi ve özgürlük mücadelesinin şansı olamazdı. Uluslararası hegemonik güçler her şeye muktedir oldukları kadar, ulus devletçi diktatörlükler de buna fırsat vermezlerdi. Gerçekleşen ve varlığı korunan devrim gerçekliği karşısında bu anlayışların hiçbir geçerliliğinin olmadığı ortaya çıkmıştır.

Rojava Devrimi'ne karşı en ahlaksız ve en büyük saldırı milliyetçi diyebileceğimiz kişi ve kesimlerden gelmiştir. Ortadoğu'da genel olarak milliyetçilik

güçlüdür, bu bilinmektedir. Kürdistan'ı parçalayan, paylaşan ve sömürgeleştiren rejimlerin egemen ulus milliyetçiliği üzerinde varlıklarını sürdürdükleri bir gerçekliktir. Sadece ulus milliyetçiliği değil, inanç ve mezhep milliyetçiliği de güçlüdür. Düşünce kısırlığı yaşayan, tartışma kültürü ve müzakere geleneği olmayan Ortadoğu'da diktatörlük ve biat kültürü, dogmatizm zırhı üzerinde varlığını sürdürmektedir. Odaklanma, ulus devlet zihniyeti üzerindedir. Bu aslında kapitalist modernitenin projesidir. Kapitalist merkezi uygarlığa bağlı yerel merkezi parçacıkların örgütlenmesi, halklar arasında bitmek tükenmek bilmeyen düşmanlık tohumlarının ekilmesidir. Bunun adı daha fazla devlet, dolayısıyla daha çok parçalanmadır. Bunun adı daha çok milliyetçilik, dolayısıyla halkların birbirlerini daha çok boğazlanmasındır. Bunun adı inanç ve mezhep milliyetçiliği adına biat savaşlarının geliştirilmesidir. Hepsinin de altında milliyetçilik yatmaktadır. Demokratik ulus paradigması ise bütün bu milliyetçiliklerin panzehiri olmaktadır. Tamamen alternatif bir paradigmadır. Demokratik, özgür ve halkların ortak yaşamı karşısında milliyetçiliğin güçlü tepki göstermesi bu nedenle anlaşılırdır. Rojava Devrimi'ne karşı bu anlamda Arap milliyetçiliğinden tutalım Türk şovenizmine ve Kürt milliyetçiliğine kadar birçok tepkiler gelişmiştir. Ancak devrimin demokratik ulus paradigması üzerinde kendini örgütlemiş olması çarpıcı sonuçlar doğurmuştur. Rojava'daki kantonların üç yıllık demokratik özerk yönetimleri, birçok önyargıları kırmıştır. Bugün özerk yönetimlerde Kürtler, Araplar ve Hristiyanlar birlikte yer almaktadır. Tüm topluluklar kendi ana dilleri ile eğitim görmekte, yönetimin tüm alanlarında ve her düzeyde eşit ve demokratik temelde temsil edilmektedirler. Ortadoğu gibi katı ulus devlet zihniyetinin güçlü olduğu, sömürgeci devletler tarafından kuşatılmış olan bir bölgede Rojava Devrimi'nin bütün halkların ve inançların

demokratik iradesini birleştirerek demokratik, eşit, özgür ve ortak yaşamı halklar arasında örmesi büyük bir güven sağlamıştır.

Bazı Kürt çevreleri ve gruplardan gelen tepkiler ise tamamen bilinçlidir. Bunun temsilciliğini KDP yapmaktadır. KDP ile ideolojik bir karşıtlığımızın olduğu doğrudur. KDP milliyetçiliği Kürt milliyetçiliği değildir, hatta parça milliyetçiliği hiç değildir. KDP milliyetçiliği aile ve parti milliyetçiliğidir. Böyle bir zihniyet ile barışık olmamız kuşkusuz zordur. KDP'nin tüm derdi iktidar olmaktır. Başur'da Behdînan alanıyla sınırlı olduğu ve Soran bölgesinde esamesi bile olmadığı halde, tek güçtür. Gücünü; silah, para ve uluslararası destekten almaktadır. Toplumsal dayanışma son derece zayıftır. Rojava'da da para, silah ve uluslararası destekle iktidar ortağı olmak istemektedir. Rojava'ya tüm düşmanlığının nedeni, budur. Bunun için AKP devleti ile geliştirdiği ilişkiler bilinmektedir. Aynı şekilde AKP'nin, Rojava Devrimi'ni tasfiye etmek için DAİŞ faşist çetelerine yaptığı sınırsız destek de bilinen bir durumdur. KDP buna rağmen Suriye ve Rojava üzerindeki politikada AKP ile birliktedir. Şêx Meqsûd'da halkımıza yönelik katliam gerçekleştiren ÖSO çeteleri ile ENKS'nin birlikte olduğu sır değildir. Diğer taraftan Rojava'dan Başur'a sığınan kaçınları örgütleyip bu çeteleri Rojava üzerinde bir tehdit unsuru ve Demokles'in kılıcı gibi kullanma çabaları da bilinmektedir. Dolayısıyla KDP ve KDP'ye bağlı unsurlar her ne kadar milliyetçilik kisvesi altında Rojava Devrimi'ne saldırmaktalarsa da bunlara milliyetçi bile demek doğru değildir. Belirttiğimiz gibi tüm hesapları iktidar olmaktır. Milliyetçi zihniyetin insanlığa kazandırdığı bir şey yoktur. Milliyetçilik kapitalist modernitenin elinde, ona hizmet eden bir formata dönüşmüştür. Bilim namusu ve ahlakı yerle bir edilmiş, insanlığın hizmetine girmekten büyük ölçüde çıkmıştır. Din ve mezhep milliyetçiliğinin halkların başına neler getirdiğini hem tarihten hem de bugün Ortadoğu'da yaşananlardan görmeye mümkündür. Cins milliyetçiliğinin sonuçta egemen zihniyete hizmet ettiği bir gerçekliktir. Etnik milliyetçilik ise hem tarihsel olarak aşımıştır hem de tahribatları çok acı olmaktadır. Tüm toplulukların, kültürlerin, inançların ve bireylerin özgür, demokratik, eşit ve ortak yaşamı demokratik ulus paradigmasından geçmektedir.

Demokratik bir Suriye ancak federasyonlar üzerinden şekillenecektir

İktidar, zulümdür. Devlet unsuru despotizmdir. Adı ve niteliği ne olursa olsun bu böyledir. Bu anlamda insanlık gerçekten özgür geleceğine kavuşacaksa, halklar gerçekten demokratik iradeleri ile yaşayacaksa, inançlar ve kültürler tüm zenginlikleriyle özgür ve demokratik olacaklarsa demokratik ulus, özgür ve ortak yaşamın dışında bir seçenek yoktur. Kapitalist modernitenin vahşi yüzü, liberalizm ve neo-liberalizmin bireyi ve toplumu narkoz etkisi ile baştan çıkartan yüzü, ulus devlet diktatörlüğü tarihsel bir perspektifle doğru temelde ısrarla ve yeterince anlatılırsa; halkların, toplulukların, kültürlerin ve bireylerin bu paradigmadaki birleşmemeleri için hiç bir neden yoktur. Söz konusu olan Ortadoğu, Suriye ve Kürtler olunca bu hem daha da elzem olmakta hem de gerçekleşmesi ve gelişmesi daha çok mümkün olmaktadır. Bilinmelidir ki, tüm imkansızlıklara, tarihsel tüm dezavantajlara ve kesintisiz saldırılara rağmen Rojava Devrimi'nin dimdik ayakta kalması, bununla da yetinmeyip halkların umudunu yaşatan ve parlayan bir ışık

Fedaileşen gençlik

devrimde zaferin yaratıcısı ve garantisidir

Duran Kalkan

Hareket ve halk olarak olduğu gibi gençlik hareketi olarak da çok büyük bir mücadele yılını geride bırakarak, Önder Apo'ya ve Kürdistan'a özgürlük getirecek olan miladi 2017 yılına girdik. 2016, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin acısı çok, bedeli ağır ama bir o kadar da kazanımları büyük bir yıl oldu. Halkımızın yürüttüğü özgürlük mücadelesinin her yılı bir diğerinden daha derin, kapsamlı, amansız mücadelelere sahne olmuştur. 2016 direniş yılı, bu yıllar içerisinde daha şimdiden baştan sona kadar DAİŞ-AKP-MHP faşizmine karşı kahramanlık çizgisindeki bir direniş yılı olarak özgürlük mücadelesi tarihine altın harflerle yazılmıştır. Böyle bir halk direnişinin geliştirilmesinde şüphesiz baştan beri mücadele eden, öncülük eden yiğit Kürdistan gençliği, belirleyici ve öncülük düzeyinde katılmış ve rol oynamıştır. 2016 yılı, gerçek anlamda Kürt gençliğinin, yiğitliğinin daha çok belirginleştiği, daha çok kahramanlık çizgisine ulaştığı bir gençlik, kahramanlık yılı olmuştur. Böyle büyük bir direniş yılının yaratıcıları olarak tüm gençlik şehitlerimizi, onlar şahsında tüm Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi, Komalên Ciwan Koordinasyon üyeleri Andok ve Axin yoldaşlar şahsında saygı ve minnetle anıyorum. Kürt gençliğinin Andoklaşarak ve Axinleşerek 2017 yılını daha büyük bir direniş ve zafer yılı haline getireceğine dair inancımı ifade ediyor, üstün başarılar diliyorum.

2016 yılı bize şunu açık bir biçimde gösterdi; fedaileşen gençlik gerçekten de devrimde zaferin yaratıcısı ve garantisidir. Çünkü fedaileşen gençlik bilinçlenen gençlik, fedaileşen gençlik örgütlenen gençlik, fedaileşen gençlik kahramanlık çizgisinde eyleme kalkan gençlik oluyor. Bu da her türlü zorluğu yenme ve engeli aşma gücünün ortaya çıkartılması anlamına geliyor.

Böyle bir gençlik duruşu her zaman ve her yerde faşist gericiğe karşı darbe vurmanın ve devrimci direniş geliştirilmenin somut örnekleri oluyor. Biz bunu 2016 direnişlerinde net bir biçimde gördük. DAİŞ faşizmine karşı Rojava ve Şengal'de yaşanan kahramanca direnişler içerisinde gördük. Özellikle AKP-MHP faşizmine karşı Bakurê Kurdistan dağlarında HPG ve YJA-STAR gerillaları olarak yürütülen kahramanca eylemler içerisinde gördük. En önemlisi de Cizir ve Sûr başta olmak üzere 2016 yılına damgasını vuran Bakurê Kurdistan'ın demokratik özyönetim direnişlerinde gördük. Belki hazırlıkları yoktu. Belki çok acemi ve amatördüler. Deyim yerindeyse kazmalarını kapıp direnişe geçen, isyana kalkan köylünün durumunu andırıldılar. Ama Cizir'de, Sûr'da, Şirnex'te, Gever'de, Nisêbîn'de, Farqin'de, Dêrika Çiyayê Mazî'de, Kerboran'da gerçekten de tarih yazdılar. Cesaretin, fedakarlığın, kahramanlığın, yiğitliğin örnekleri oldukları gibi, yaratıcılığın, dirençliliğinin en güçlü sembolleri olarak tarih sahnesine geçtiler.

Kürdistan özgürlük direnişi her zaman gençlik öncülüğünde yürüdü ve büyük

◆ 2016 yılı bize şunu açık bir biçimde gösterdi; fedaileşen gençlik gerçekten de devrimde zaferin yaratıcısı ve garantisidir. Çünkü fedaileşen gençlik bilinçlenen gençlik, fedaileşen gençlik örgütlenen gençlik, fedaileşen gençlik kahramanlık çizgisinde eyleme kalkan gençlik oluyor. Bu da her türlü zorluğu yenme ve engeli aşma gücünün ortaya çıkartılması anlamına geliyor. ◆

başarılar kazandı. Kürt gençliği özgürlük direnişinin öncüsü olan Partimizi yarattı. Kürt gençliği özgürlük direnişinin kılıcı olan Kürt gerillasını ortaya çıkardı. Şimdi de Kürt gençliği AKP-MHP faşizmine karşı demokratik ulus çizgisini zafer taşıma mücadelesinde gerçek anlamda harikalar yaratıyor. Cesaret ve fedakarlık sembolleri oldukları kadar, yaratıcılık, inşacılık, üretkenlik örnekleri olarak da ortaya çıkıyorlar. Bu gerçeklik kendisini en somut olarak faşizmin tüm gücünü ortaya koyduğu, saldırılarını yoğunlaştırdığı, tanklarını, toplarını, tüm ordusunu seferber ettiği demokratik özyönetim direnişlerinde, şehir savaşlarında gösterdi.

Cizir ve Sûr direnişçiliğinin özü 'Direnmek Yaşamaktır' çizgisidir

Bilindiği gibi 2016 yılına Özgürlük Hareketimiz, halkımız, Kürt gençliğinin YDG-H öncülüğünde kahramanca yürütülen Cizir ve Sûr direnişleriyle girdi. Cizir'in yiğit direnişçileri, halk meclisi üyeleri Mehmet Tunç ve Asya Yüksel'in "Faşizme karşı diz çökmeyeceğiz", "Bizimle gurur duyuyor" düsturunu esas alarak, Axinler öncülüğünde faşizmi dize getirmenin, faşist saldırı ve vahşet ne kadar ağır olursa olsun onun karşısında boyun eğmeyen, diz çökmeyen, ser veren ama sır vermeyen, bükülmeyen bir kahramanlık duruşunu ortaya çıkardılar. Tıpkı 1982 zindan direnişçiliği gibi faşizm karşısında boyun eğmeyip, faşizmi ideolojik yenilgiye uğratmanın en somut örneğini ortaya çıkardılar. Nasıl ki Mazlumlar Diyarbakır Zindanı'nda "Direnmek yaşamaktır" diyerek 12 Eylül faşizmini yenilgiye uğratılırsa, Axinler, Andoklar da Cizir ve Sûr'da aynı sloganla, yani 'Direnmek yaşamaktır' diyerek fedai direnişçiliğinin en seçkin örneğini verdiler. Faşizmin çöktürme eylem planını boşa çıkardılar.

Ahmet Davutoğlu hükümetinin, Tayyip Erdoğan yönetiminin her türlü vahşi saldırıyla Kürt gençliğini, Kürt kadını, Kürt halkını diz çöktürme ve teslim alma

tutumuna karşı, Parti ve gerilla ruhuyla, Önderlik ruhuyla donanmış olan Kürt gençliği, 'Direnmek yaşamaktır' çizgisinin en seçkin uygulayıcısı oldu. Her türlü pasifizm ve teslimiyete karşı, ihanete kapı açacak duruşlara karşı, yaşamı direnerek yaratmanın, direnişi doğru yaşama gerçeği yapmanın en güzel örneğini verdi. Cizir direnişçiliği, AKP-MHP faşizmi karşısında kanının son damlasına kadar direnerek faşizmi dize getirmenin, diz çöktürmenin sonucunu, gücünü ortaya çıkardı. Sûr direnişçiliği Türk ordusuna, onun özel faşist saldırı güçlerine tarihin en ağır darbesini vurdu. Nisêbîn direnişçiliği, Türk ordusunda korku sendromları ortaya çıkardı. Şirnex direnişçiliği ise zaferin adı oldu. Hem faşist gericiğe darbelemenin hem de halkla birleşerek özgür yaşamı şehirde, kırdada birlikte yaratmanın en seçkin örneklerini, tarzını, üslubunu ortaya çıkardı. Asla yenilmeyen, ezilmeyen bir direniş gerçeği olarak, yaz-kış, şehir-kır demeden devam eden bir direnişin adı oldu.

Faşizm; baskı ve terör demektir. Faşizm; boyun eğdirmek demektir. Dolayısıyla da faşist baskı ve terörün en çok hedeflediği güçlerden bir tanesi gençlik oluyor. Çünkü toplumun dinamizmini, gücünü, iradesini, boyun eğmeyen gerçekliğini temsil ediyor. Bu nedenle faşist terör ve katliamların en çok hedeflediği kesim her zaman ve her yerde gençlik oluyor. Bu açıdan AKP-MHP faşizminin 24 Temmuz 2015 topyekun özel savaş saldırısından itibaren Cizir ve Sûr başta olmak üzere, Kürdistan'ın bütün kent ve kasabalarında, yine Türkiye metropollerinde en çok gençliği hedeflemiş olması bir tesadüf değildir. Gençlik dinamizminden korktuğu için, gençliğin bilinçlenip örgütlenerek direnişe geçip kendisini boşa çıkartacağını bildiği için, öncelikle gençliği hedeflemektedir. Gençliği ezdiği ölçüde toplumu gerileteceğini, ezilebileceğini, boyun eğdirebileceğini bilmektedir. Bu bakımdan da her yerde olduğu gibi Kürdistan'da da AKP-MHP faşizminin tüm halkı hedeflediği gibi en çok da gençliği hedeflediğini görüyoruz.

Faşizm en çok gençliği hedef alır

Faşist terör ve katliamlar başta Cizir olmak üzere bütün Kürdistan ve Türkiye kentlerinde en çok gençliği hedefliyor. Gençlik üzerinde bir saldırı olarak ortaya çıkıyor. Bu durum, ifade ettiğimiz gibi gençliğin faşizm karşısında ayakta kalabilecek, direnebilecek, faşizmi yenilgiye uğratabilecek en temel güç, birincil güç olmasından ileri geliyor. Bu gerçeği biz geçtiğimiz yıl boyunca, hem 2015 hem de 2016 yılları içerisinde Bakurê Kurdistan'da ve Türkiye'de açıkça gördük. Faşizm, toplumu 'çöktürmek' için gençliği ezmeye çalıştı. Bunun için de faşist 'çöktürme eylem planına' karşı Demokratik Özyönetim Direnişleri her zamankinden fazla gençlik öncülüğünde gelişen bir direniş oldu. YDG-H direnişçiliğinde Kürt gençliğinin yiğitliği ve kahramanlığı doruğa ulaştı. Düşmana sendrom yaşatan, diz çöktüren bir noktaya geldi. Evet, acılar yaşadı, ağır bedeller ödedi ama Kürt gençliği faşist soykırımlar karşısında asla boyun eğmedi, diz çökmedi, geri adım atmadı, bedel neyse, mücadele kendisinden ne istiyorsa onu verdi, o bedeli ödedi ama direnişten ve özgür yaşamdan asla vazgeçmedi. Böylece yeni süreçler için büyük bir direnme ruhu, özgür yaşama tutkusunu, kahramanlık çizgisini ortaya çıkardı ve devretti.

Şunu bilmemiz lazım; bir yerde faşist terör ve saldırı varsa unutulmaması ki, orada herkesten çok hedef gençliktir. O halde gençliğin de herkesten fazla ve öncelikle bu faşist teröre karşı direnişi örgütleyen, geliştiren konumda olması gerekir. Faşizme göz açtırmayacak, aman verilmeyecek bilinçli ve örgütlü direnişi mutlaka yaratmak durumundadır. Şöyle diyebiliriz; faşizm karşısındaki direniş kuşkusuz topyekundur. Bir halk direnişi olmak durumdadır. Yediden yetmişe, kadın-erkek, bütün toplum direnmelidir, tüm örgütlü güçler, devrimci-demokratik yapılar, her mevzi faşizme karşı son kurşununa kadar, son imkanına kadar direniş içinde olmalıdır.

Faşizm karşısında geri çekilme olmaz, durma olmaz, başkasından bekleme olmaz. 'Susma, sustukça sıra sana gelecek' deyimi bunun için söylenmiştir. Bu açıdan da faşist terör ve katliamlara karşı her zaman ve her yerde tüm toplum direnir. Fakat böyle bir direniş örgütlenir, öncüsü, temel gücü gençliktir. Gençlik örgütlenip direnişe geçtiği ölçüde, toplum topyekun direnişe kalkabilir. Toplumun tüm mevzilerde sonuna kadar faşist saldırganlığa karşı direnmesinin yolunu gençlik öncülüğü açar, gençlik örgütülüğü açar, gençlik direnişi açar. Bu bakımdan da anti-faşist direnişin her zaman ve her yerde öncüsü her zaman mutlaka gençliktir.

Mevcut durumda Kürdistan'da ve Türkiye'de yoğunlaşan faşist saldırılar karşısında da en temel direnme gücünün gençlik olduğunu görüyoruz. Toplum gençlikte direnme ruhu, cesareti ve fedakarlığı gördükçe faşizme karşı durmaya, direnmeye, mücadeleye yöneliyor. Gençlik öncülüğünden güç aldıkça böyle bir direniş gerçeğini geliştirebiliyor. Burada gençliğe anti-faşist direnişe öncülük etmek, onun bilincini, iradesini, cesaretini, fedakarlığını, kahramanlığını yaratmak düşüyor. Bu kesinlikle herkesten fazla gençliğin görevi ve sorumluluğudur. Gençlik öncülük görevini bu biçimde başardığı ölçüde faşizme karşı toplumsal direniş gelişir, büyür, topyekun hale gelir. Böyle bir konum kazanan devrimci-demokratik, anti-faşist direniş de zafer kazanır, başarıya gider. Bunu biz geçen bir buçuk yıllık süre içerisinde net gördük.

Tüm faşist-soykırımcı saldırılara rağmen halk Kürdistan'ı terk etmedi

24 Temmuz 2015'ten sonra Kürt gençliği sokakları, caddeleri, mahalleleri savunmaya geçtiğinde, Kürt toplumu, Türkiye demokratik güçleri büyük cesaret aldı, heyecan duydu ve faşist saldırılara karşı direnmeye kalktı. Faşist

ablukalar, katliamlı saldırılar karşısında Kürt gençliği mahalleleri, sokakları, Kürt şehirlerini barikatlarla, hendeklerle savunmaya geçtiğinde de Kürt toplumu büyük cesaret aldı, beklenti içerisine girdi. Gençliğin bu yiğit, cesur, gözü pek, fedakar durumundan büyük güç aldı. Her türlü karamsar, kötümser yaklaşıma, bozguncu tavıra, orta kesimin pasifist-teslimiyetçi propagandası ve tutumuna karşı gençliğin faşist saldırılara karşı direnişlerde gösterdiği gözü pekliği, Kürt toplumunun özgürce var olma ruhunu, duygusunu, direncini ortaya çıkardı. Toplum bunun için her türlü baskıya karşı elindeki tüm imkanları kaybetmesine rağmen Kürdistan'ı terk etmedi, şehri terk etmedi. Düşmanın bütün çağrılarını, satın alma çabalarını, baskı ve zulmüne karşı onlara boyun eğmedi. Onlardan medet dilemedi. Büyük bir dayanışma geliştirdi. Yardımlaşmayı ortaya çıkardı. İnsanlar birbirlerine kardeş oldu, kapılarını açtı. Demokratik ulus dayanışmasının en güçlü örnekleri bu süreçte ortaya çıktı. Ellerindeki ekmeği paylaştılar ama hiçbir zaman faşist-soykırmı vaatlere ve saldırılara boyun eğmediler. Bütün bunlar gençliğin faşist katliam ve terör karşısındaki cesur, fedakar, kahramanca fedai çizgisindeki direnişleri sayesinde oldu. Toplumda böyle bir direnişçi duruşun, ruhun, dayanışmanın olması kesinlikle gençliğin kahramanca direnişinin etkisiyle ortaya çıktı.

Böylece 2016 yılı boyunca acılara ve katliamlara karşı sonuna kadar özgür yaşamda ısrar edip direnen, her türlü bedeli ödemeyi göze alıp özgür yaşamdan vazgeçmeyen Kürt gençliği herkese şunu gösterdi; saldırılar ne olursa olsun, vahşet ne kadar büyük olursa olsun Kürt halkı Kürdistan'ı terk etmeyecek, özgür yaşam iddiasından vazgeçmeyecek, bedeli ne olursa olsun özgürlük mücadelesini sonuna kadar yürütecek ve bu mücadelede mutlaka zafer kazanacak. 2016 yılının ortaya çıkardığı en büyük gerçeklik budur. Bu gerçekliği herkes çok iyi anlamalıdır. Eğer bugün Kürtlükten bahsediliyorsa Kürtler, Ortadoğu'daki mücadelenin en güçlü aktörüseler, Kürdistan'ın dört bir yanında mücadele ediyor ve Kürt toplumu zafere her zamankinden daha fazla yakın bulunuyorsa, adeta zaferin eşiğine gelmiş durumdaysa bunların hepsinin 2016 yılında kahramanlıkta zirveleşen Kürt gençlik direnişinin sayesinde olduğunu bilmek gerekiyor.

Bütün pasifistler-teslimiyetçiler bilsinler ki; faşizm karşısında boyun eğmekle kurtulunamaz. Faşizm, boyun eğilerek durdurulamaz, tersine boyun eğenleri tekmeler geçer. Faşizm ancak direnilerek, savaşarak durdurulur. Cesur, kahramanlık çizgisinde büyük bir cesaret ve fedakarlıkla, özgürlük için mücadele edilerek durdurulur, darbelenir ve ezilir. Faşizmden bu biçimden kurtulunur. Bunu, 2016 mücadelesi içerisinde Kürt gençliğinin özgürlük için demokratik yönetim çizgisinde geliştirdiği direnişler gerçekçi net bir biçimde açığa çıkarmıştır. Bütün pasifistler ve teslimiyetçiler hain oldular. AKP-MHP faşizmine avuç açan, çanak yalayan durumuna geldiler. Kayyumlar biçiminde faşizmin çanağında yemlenen konum kazandılar. Şimdi göbeklerini biraz şişiriyorlar ama unutmasınlar ki, bir gün gelecek devran dönecek, faşizme yapılan bütün bu uşaklıkların hesabı bir bir sorulacak. Hiç kimse yapmasa bunu Andokların, Axınlerin çizgisinde büyük bir cesaret ve fedakarlıkla yürümeyi bilen Kürt gençliği yapacak. Hiç kimsenin yaptığı yanına kar kalmayacak. Zulme ortaklığının hesabı mutlaka sorulacak. Uşaklık, ajanlık, ihanet bu topraklarda yaşam bulamayacak, yeniden yeşermeyecek.

Çok yakında bu yapılanların hesabı bir bir sorulur...

Kürt gençliğinin PKK ve gerilla biçimindeki kahramanca çıkışları bu ihanetin kökünü kurumuştur. AKP-MHP faşizminin yeniden ihaneti yeşertme çabaları boşdur. AKP-MHP faşizmine güvenerek, onların sürekli kalacağını sanarak ihanete, ajanlığa yönelenler aslında kendi kuyularını kazmış durumdadır. Hiçbir zaman bu toprakların kalıcı gerçekliği olamayacaklar. Belki bugün halkın değerlerini yiyerek, soyarak, soygunculuk yaparak göbeklerini biraz şişirebilirler ama çok yakında bu yaptıklarının hesabı bir bir sorulur. Yaptıkları zulüm, soygun, halkın değerlerinin gasp edilmesinin hesabı tek tek sorularak, böylesi güçler hak ettikleri sonuca mutlaka götürülürler. Bu da 2016 demokratik özyönetim direnişlerinin bize öğrettiği, vasiyetidir. Kürt gençliği böyle bir öncü-öğretici vasiyet temelinde şimdi kendisini eğitiyor, donatıyor, toparlıyor. Bu temelde de her türlü faşist terör ve zulüm, katliamın hesabını sormak kadar, onlara ajanlık-üşaklık yapanlardan da yaptıklarının hesabını sormaya hazırlanıyor. Gün gelecek bu hesaplar bir bir görülecek. Bu da Kürt gençliğinin faşizme ve onun ajanlarına karşı mücadele görevinin, hesap sorma görevinin temel bir parçası olarak gerçekleşecek. Biz inanıyoruz ki, çok yakında böyle bir süreç gelişecek ve faşizmden, işbirlikçilerinden yaptıkları katliamların, uygulamaları zulüm ve terörün hesabı bugünkünden çok daha fazla sorulacak, böylece faşist güruh ve onun uşak-ışbirlikçi yapısı, hak ettiği yere, tarihin çöp sepetine atılacak.

Şehid Andok Özgür

Şehid Axın Mahir Dicle

Toplumsal örgütlenmedeki zayıflığın aşılmasında gençliğin görevleri

2016 yılının temel özelliği kuşkusuz AKP-MHP faşizminin Kürt soykırımını tamamlamak üzere geliştirdiği vahşi saldırılar karşısında direnmek, sonuna kadar direnmektir. Direnmeyi özgürce var olmanın ve yaşamın temel duruşu yapmaktır. Bu bilinen ve görülen bir gerçeklik. 2016 yılında bir kere daha doğrulanmış, açığa çıkan bir gerçeklik oldu. Biz bu yıl içerisinde şunu gördük; pasifizm yenilgiye, teslimiyet ihanete, direniş ise zafere götürüyor, götürdü, her zaman da götürecektir. Bu bakımdan direnişin bizi bu güne getirdiğini, direniş çizgisinin özgür varoluş ve yaşam çizgisi olduğunu, dolayısıyla bizi var eden gerçekliğin direniş kahramanları, şehitleri olduğunu çok iyi biliyoruz. Hiçbir bozguncu, karamsar söylem, düşünce bu gerçekliği değiştirmiyor. Ana doğrultu, gerçeklik bu olmakla birlikte elbette şunu da görmemiz gerekiyor; 2016 yılı ilk gününden son gününe kadar, AKP-MHP faşizmine karşı Kürt

halkının varlık ve özgürlük savaşını topyekun direniş çizgisinde en güçlü geliştirdiği, bu temelde en büyük birikimin ortaya çıkardığı bir yıl oldu. Bu açıdan bir yıl sonu değerlendirmesi itibarıyla böyle büyük değerleri ortaya çıkartan direniş gerçeklerini çözümlenmekle birlikte, bu birikimin derslerini açığa çıkarmak, doğruları kadar hata ve eksiklerini de bulup, nedenleri ile birlikte onları gidermenin yol ve yöntemlerine ulaşmak, bunları yeni mücadele yılına taşımak da büyük önem taşıyor. Direnişi, bizi var eden gerçeklik, pasifizm ve teslimiyeti yok oluşturan bir ihanet çukuru olarak değerlendirmekle birlikte, direniş çizgisinden 2016 yılı pratiğinin çok yönlü bir analizini yapma, temel derslerini çıkarmak da gerekiyor.

Çünkü Önder Apo, büyük riskler üstlenerek bize zafer kazanıcı bir mücadele yürütenin büyük imkan ve fırsatlarını yarattı.

Önderliğimiz, şehitlerimiz, halkımız, demokratik insanlık hep büyük devrimci hamle ve zafer beklentisi içerisinde oldu. Gerçekten de AKP-MHP faşizmi büyük bir çöküş yaşadı. Ahmet Davutoğlu hükümeti düştü, 15 Temmuz askeri darbe girişimi gelişti, 1923'te Kürt düşmanı, Kürt karşıtı çizgide kurulan faşist devlet çöktü. Bunu biz söylemiyoruz, AKP'liler, MHP'liler, CHP'liler söylediler. Hem de her gün söylüyorlar. Faşist diktatörlüğü restore etmeye ve yönetmeye çalışan AKP yönetimi bugün 'ölüm-kalım mücadelesi' içerisinde bulunduğunu ifade ediyor. Kendileri için içinde bulunulan durumu, ölüm noktası olarak görüyor ve değerlendiriyor. İşte böyle büyük bir mücadele kadar faşist, soykırımcı sistemin bu düzeyde parçalanması süreci de yaşandı.

Direnış gerçeğine, direniş çizgisine, direniş değerlerine bağlı kalmanın temel bir gereği bu. 2016 direnişini veri alarak önümüzdeki yılda devrimde zafer yaratmanın temeli de böyle oluyor. Ancak dersler doğru çıkarılır, yeni mücadelede yılına taşınırsa işte o zaman 2016 direniş değerlerini yeni mücadelede zaferin temeli yapabiliriz. Bu bakımdan da 'direnilmemeliydi, direniş şu kadar zarar verdi, şu oldu, bu oldu' gibi pasifist, teslimiyetçi, ihanete giden karamsar düşüncelere asla yer verememekle birlikte, direniş çizgisinin esas olarak ve onun zaferini öngörme temelinde 2016 pratiğinin irdelenmesi, değerlendirilmesi, derslerinin çıkarılması da gerekiyor.

2016'nın derslerini çıkartırken, kuşkusuz direniş çizgisini esas alacağız. Direniş değerlerini önemseyeceğiz. Fakat, direnildi ve özgür varoluşun temel kaynağı olarak direniş çizgisi bu yılda da kahramanca sürdürüldü diye pratik mücadele içerisinde ortaya çıkmış hata ve eksiklikleri görmezden gelmeyeceğiz; nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte değerlendirmek için çaba harcamaktan da geri kalmayacağız. Bu bakımdan da elbette geçen yılın eksikliklerini, hatalarını direniş çizgisinde ve zafer hedefini öngören bir mücadele yaklaşımıyla sorgulamamız lazım. Çok yönlü derslerini çıkarmak gerekli. Bunu hareket olarak yapıyoruz, halk olarak yapıyoruz. En çok da bu direnişe öncülük etmiş, yüzlerce şehit vermiş, kahramanlık çizgisini bir kat daha ileri götürmüş olan yiğit Kürt Gençlik Hareketi'nin yapması gerekiyor. Genelde Komalên Ciwan örgütülüğünün, özel olarak Kürdistan'ın dört bir yanındaki Kürt gençlik örgütü-

dar kaldığı, silahlı eylem çizgisini fazla aşamadığı, geniş gençlik kitlelerini bilinçlendirip, örgütleyerek harekete geçiremediği, dolayısıyla da toplumsal örgütüllüğü yaratamadığı, toplumsal direnişe öncülük edemediği de açık bir gerçekliktir. Bunu da görmemiz lazım. Bu bakımdan özeleştirel bir yaklaşımla bu büyük direniş sürecinin hatalarını ve eksikliklerini bulmamız gerekiyor.

Özyönetim direnişlerinde askeri boyut öne çıkarken toplumsal-siyasi boyut zayıf kaldı

Silahlı direnişin gerillalı öz savunma çizgisinde desteklenmesi, beslenmesi iyidir. Fakat bu direniş içerisinde ciddi hatalar var, eksiklikler var. Hazırlık zayıf, örgütüllük zayıf, adeta karanlıkta el yordamıyla yürüyen bir gerçeklik söz konusu. Bütün demokratik özyönetim direnişleri bu biçimde gelişti. Dar kaldı, askeri boyut öne çıktı. Oysa ki, toplumsal boyut önde olmalıydı, siyasi boyut öne çıkmalıydı. Gençlik örgütüllüğü, halk örgütüllüğü demokratik özyönetim mücadelesini başlatmalı, geliştirmeliydi. Direnişler, bu mücadelelere yöneltilen saldırılar karşısında demokratik özyönetimi ve halkı savunmak üzere gelişmeliydi. Fakat dikkat edilirse demokratik özyönetim direnişlerinin bu boyutları zayıf kaldı. Ne gençlik kitleleri demokratik özyönetim tutumunu koyabildi ne de toplun meclisler, komünler biçiminde böyle bir iradeyi yaygın ve etkin bir biçimde ortaya çıkarabildi. Kuşkusuz bunlar olmalıydı ve olabilir. Demek ki, olmaması yaklaşımda ve pratik çalışmada, tarzda önemli bir eksikliğin yaşanmış

◆ 2016 yılının temel özelliği kuşkusuz AKP-MHP faşizminin Kürt soykırımını tamamlamak üzere geliştirdiği vahşi saldırılar karşısında direnmek, sonuna kadar direnmek, zafere kadar direnmektir. Direnmeyi özgürce var olmanın ve yaşamın temel duruşu yapmaktır. ◆

olduğunu ortaya koyuyor. Demek ki, silahlı direniş örgütlenmesi içerisinde dar ve hazırlıklar da sadece bununla kalmamıştır. Mahallelerde, kentlerde direniş hazırlıkları yaparak direniş örgütlerken; bunun siyasi, ekonomik, toplumsal, kısaca direnişin demokratik toplum örgütüllüğü çerçevesindeki diğer tüm boyutları eksik kalmış, sınırlı kalmış, sadece silahlı direniş boyutuyla ilgililenmiştir. Aslında o da dar kalıyor, yetersiz kalıyor. Eğer demokratik özyönetim direnişleri böyle bir sonuca gittiyse, bedeli ağır olduysa, ciddi zorlanmalar yaşadıysa bunun altında söz konusu darlık yatıyor. Toplumsal, siyasi örgütüllük ve eylemden kopukluk yatıyor. Eğer bu kopukluk olmasa toplumsal ve siyasi tutum yeterince gösterilse, öncülük etse o zaman demokratik özyönetim direnişlerinin seyri, gelişimi, sonucu farklı olurdu, toplumu katma düzeyi değişik olurdu. Bu anlamda direnişlerin dar ve sadece askeri boyutta kalması, diğer boyutların hazırlık sürecinde yeterince örgütlenip geliştirilememesi, direniş sürecinde de bunların harekete geçirilememesi gerçeği var. Bütün bunlardan kuşkusuz gençlik ve gençlik örgütleri kendilerini sorumlu görmeliler.

Bunlar hareket ve halk olarak bize güçlü devrimci hamleler yapma, özgürlük devrimini zafere taşıyacak adımlar atma imkanı ve fırsatını verdi.

2016 direniş değerlerini yeni mücadele yılında zaferin temeli yapabiliriz

Kobanê zaferi, 7 Haziran seçim sonuçları, Davutoğlu hükümetinin düşüşü, 15 Temmuz darbe süreci, hepsi aslında özgürlük devrimini zafere taşıyacak güçlü hamleler yapmanın büyük imkan ve fırsatlarını ifade etti. Böyle bir ortamda, devrimin zaferi için fırsat ve imkanların bu kadar fazla olduğu bir süreçte biz bunları ne kadar değerlendirebildik? Bu imkan ve fırsatları ne kadar örgüt ve eyleme dönüştürdük? Ne kadar zafer kazanan bir devrimci pratik haline getirdik? Ne kadar hata ve eksiklerimiz oldu, nerde oldu, neden oldu? Nerede yanlış yaptık? Hangi yönümüz zayıf kaldı? Bu sorular temelinde zengin dersler içeren tarihi 2016 mücadele yılının analiz edilmesi, irdelenmesi, hata ve eksikliklerinin bulunup giderilmesi ge-

Toplumun örgütlü tavır geliştirememesinden de gençlik kendini sorumlu görmeli. Toplumu eğitip örgütlemek de herkesten önce gençlerin, gençlik hareketinin, gençlik kadrolarının, gençlik örgütünün görevidir. Çünkü gençlik öncüdür. Kaldı ki gençlik de kitlesel örgütlülükle böyle bir sürece yeterince öncülük edememiştir. Toplumsal hareketi geliştirememiş, toplumsal, kitlesel tutum gösterememiştir. Sadece cesur, fedakar bir öz savunma direnişi geliştirebilmiştir. Bu gerçekliği görüp ders çıkartmak gereklidir. Diğer yandan sadece direniş alanlarında da değil, onun dışında da öz savunma anlamında önemli bir hazırlık yapmış ve faşist saldırı karşısında gerçekten de kahramanca bir direniş ortaya konmuştur ama gençlik hareketi sadece öz savunma direnişine indirgenmiş, demokratik siyasi mücadele alanı, kitlesel mücadele alanı, okulda, işyerinde, mahallede, gençliğin kitlesel örgütlülük ve eylem alanı zayıflatılmıştır. Bu alanlardaki örgütlülük ve eylemlilik en aza indirilmiştir. Böylece, gençlik hareketi sadece öz savunma direnişine endekslenen, son derece dar bir duruma getirilmiştir. Bu durum geniş gençlik kitlelerini, faşizme karşı direniş sürecinde harekete geçiremediği gibi, toplumsal direnişin gelişmesine de öncülük edememiştir.

Gençlik tüm mücadele alanlarına göre kendisini eğitip örgütlemeli

Eğer AKP-MHP faşizminin saldırılarına karşı demokratik özyönetim direnişleri Kürdistan'ın tüm kent ve kasabalarında, Türkiye metropollerinde, geniş kitle hareketleriyle, demokratik mücadelelerle güçlü bir biçimde desteklenememişse bundan da en çok gençlik hareketi, gençlik örgütleri kendilerini sorumlu görmeliler. Evet, sadece onlar sorumlu değildir. Parti öncülüğü, toplumsal çalışma alanları bu sonuçtan sorumlu olan makamlardır. Ama onlar sorumludur diye gençlik kendisini sorumluluk dışında göremez. Çünkü gençlik toplumun öncüsüdür, gençlik özgürlük mücadelesinin öncüsüdür. O halde öz savunma direnişinde öncülük ettiği gibi, toplumsal direnişe de, siyasi direnişe de öncülük etme durumundadır. Böyle bir anti-faşist direniş için toplumu bilinçlendirmek, örgütlemek, eyleme sevk etmek ve eylemde yönetmek de gençlik öncülüğünün, gençlik hareketlerinin sorumluluk ve görevleri kapsamındadır. Bu noktadan bakıldığında da öz savunma direnişlerine endekslenirken, gençlik hareketinde son derece daralması, tek yanlılaşma, geniş gençlik kitesinde ve toplumsal hareketten kopma gibi bir durumun yaşandığı açık bir gerçekliktir. O halde bu da ciddi bir hata ve eksiklik olmuştur. Tek yanlılık ve darlık olarak ortaya çıkmıştır. Demokratik özyönetim direnişlerinin bu biçimde sonuçlanmasından, bu düzeydeki örgütsel ve eylemsel zayıflık da rol oynamıştır. Bu gerçeği de görmek yeni süreç açısından tüm bunları düzeltmek gerekiyor.

Her şeyden önce gençlik tüm mücadele alanlarına göre kendisini eğitip örgütlemeli, tüm gençlik kitesini eğitip örgütleyerek mücadeleye sevk etmelidir. Gençlik hareketinin ulaşmadığı, eğitmediği, örgütleyip mücadeleye sevk etmediği hiçbir alan, hiçbir gençlik kesimi kalmamalıdır. Özellikle de faşizme karşı topyekun direniş içinde olunan alanlarda bunun mutlaka gerçekleştirilmesi gerekiyor.

Diğer bir husus olarak, sadece gençliğin kendi kendisini eğitip örgütlemesi yetmez, devrimin öncü gücü olarak tüm toplumsal kesimleri, devrimden yana olan tüm halk kesimlerini bilinçlendirip örgütleyerek devrime çekmek, devrimde

yönetmek, devrime sevk etmek de gençliğin, gençlik hareketinin görev kapsamındadır. Öncü sadece kendi başına yürüyen değildir. Geride olanları eğitip örgütleyerek mücadeleye çeken, sürükleyendir. Öncülük ancak böyle olur. Eğer gençlik bu devrimde öncüyse o zaman arkada olanları, yanda olanları, hepsini eğitip örgütlemek ve mücadeleye çekmekle de görevlidir. Bu bakımdan toplumun geçen süreçte demokratik özyönetim direnişlerindeki zayıf durumu, giderek bütünlüğünden diğer devrimci demokratik örgütlenmeler sorumlu olduğu gibi, toplumsal alan örgütlenmesi sorumlu olduğu gibi, en az onlar kadar, hatta onlardan daha fazla gençlik hareketi de sorumludur. Devrimci Demokratik Kürt Gençlik Hareketi bu gerçeği görmek, bu sorumluluğun bilincine derinden ulaşmak, eksikliklerini gidererek hem gençlik kitesinin eğitilip örgütlenerek mücadeleye sevk edilmesini hem de tüm toplumsal kesimlerin örgütlenip mücadeleye çekilmesini başarmak durumundadır. Özellikle içine girdiğimiz yeni yıl sürecinde bu eksikliklerin giderilmesi, gençliğin bu tek yanlı, tekdüze, dar örgütlenme ve eylem çizgisini aşarak en geniş tüm toplumsal kesimleri hareket içerisine çeken, topyekun direniş ortaya çıkartan, geliştiren, ona öncülük eden bir konuma kendisini mutlaka getirmesi gerekiyor. Yeni yıl direnişinin başarısı ancak mücadeleye bu biçimde yaklaşırsa geçen yılki darlık ve tek yanlılık aşılırsa, tüm toplumsal kesimler her türlü yöntemle faşizme karşı direnir hale getirilirse işte o zaman zafer kazanılır, özgürlük devrimi ulaştığı zafer eşliğini atlayarak 2017'yi Kürdistan'ın özgürlük devriminin zafere ulaştığı, Önder Apo'nun, halkın özgürlüğüne kavuştuğu bir yıl haline getirir.

Faşizme karşı direnişteki zayıflığın aşılmasında gençliğin rolü

Kuşkusuz mevcut haliyle Kürt gençliğinin faşizme karşı direnişi yeterli değildir. Bu direniş dardır, tekdüzedir, tek yanlıdır. Büyük bir çaba harcanmasına, yeni bazı adımlar atılmaya çalışılmasına rağmen, henüz 2016 yılı başındaki darlık, tek yanlılık aşılamamıştır. Sadece öz savunma direnişine kilitlenmiş olmanın çıkarılamamıştır. Evet, bu yönlü yeni gelişmeler var, çabalar var. Fakat bu çabalar henüz sonuç vermiş değildir. Dolayısıyla gerilla ve öz savunma biçimindeki silahlı direniş önemli ölçüde desteklenmekle, beslenmekle birlikte, onun dışındaki direniş alanları henüz yeterince geliştirilememiştir. Gençlik bu çerçevede yeterli hale gelememiştir. Bu konuda bazı gelişmeler var, önemli çabalar var, bunları görüyoruz. Fakat şunu da görüyoruz; değişim-dönüşüm yaşamada, darlığı aşmada, tek yanlılığı gidermede bir zayıflık yaşanıyor. Tutuculuk var. Yeterli ve etkili bir tutum, irade geliştirememeye söz konusu oluyor.

Oysa ki hem genel hareketimiz hem gençlik hareketi mevcut durumun dar, tek yanlı olduğunu çok önceden tespit etmiş bulunuyor. Bunun gerektirdiği bilinçlenme var. Bu çerçevede nelerin yapılması gerektiği, değişim-dönüşümün hangi yönden nasıl geliştirilmesi gerektiği yoğun tartışmalar sonucunda ortaya çıkmış, önemli bir anlayış düzeyi, karar ve plan gerçeği de var. Fakat bütün bunlara rağmen örgütsel ve eylemsel pratikte bir zayıflık söz konusu. Hala yeterli değişiklik yapılabilmemiş değil. Gençlik mücadelesi istenen düzeye ulaşabilmiş değil. Darlığını aşarak bütün alanlara yayılabilmemiş, gençlik hareketi Kürt gençliğinin tümünü kapsayarak onları harekete geçirmiş olmaktan uzaktır.

Gençlik, gerilla ve öz savunma direnişlerini besleyen temel güçtür

Aynı zamanda Türkiye'deki devrimci-demokratik-sosyalist gençlik hareketleriyle, örgütleriyle birlik olma, ortak eylemler, güç birlikleri, ittifaklar geliştirme konusunda da ciddi zayıflıklar var. Geçen süreçte, 2016 yılında genel devrimci hareketler düzeyinde Halkların Birleşik Devrim Hareketi-HBDH'nin geliştirilmesine, bazı alanlarda belli bir ortak eylemliliğin oluşturulmasına rağmen, bu birliği en çok geliştirip, pekiştirecek, ortak eylemi en çok ortaya çıkartacak güç olarak gençlik hareketinin birleşik devrim çizgisinde ilişkilenebilmesi, örgütlenmesi, ortak eyleme geçmesi, AKP-MHP faşizmine karşı Türkiye halklarının tüm gençlerin ve gençlik örgütlerinin devrimci-demokratik ittifakını, birliğini yaratarak, topyekun bir anti-faşist gençlik direnişini ortaya çıkartmasının oldukça zayıf ve sınırlı kaldığı açık bir biçimde görülüyor. Bu noktada zayıflık var. Bu bakımdan, gerçekten de söz konusu yetersizlikleri doğru ve etkili bir değerlendirme temelinde ve hızla aşmak gerekiyor. Bu durum böyle devam edemez.

Hızla aşmak nasıl olur? Birincisi; gençlik hareketi kuşkusuz gerilla ve öz savunma direnişlerini en güçlü biçimde beslemeye devam etmelidir. Gerillaya katılımı, öz savunmaya katılımı çok önemli ve temel bir çalışma olarak görmeli, örgütlenme ve mücadelenin önemli bir boyutu olarak ele almalı, asla zayıflatmadan ve kesintiye uğratmadan gerilla ve öz savunma direnişlerini etkin bir biçimde desteklemeli, beslemeli. Gençliği,

bu direnişleri besleyen temel güç haline getirmelidir. Gerillayı ve öz savunmayı büyüten, etkili kılan bir çabanın ve çalışmanın sahibi olmalıdır. Bu oldukça gereklidir ve önem taşıyor. Ancak bununla kesinlikle yetinilmemeli. Böyle bir darlık ve tek yanlılık içinde de kalınmalıdır. Bununla birlikte gençliğin kitlesel direncini, şiddetini ortaya çıkartacak devrimci gençlik eylemliliğini de örgütleyip var etmelidir. Gerilla gibi, öz savunma gibi silahlarla donanarak savaşa girmemeli kuşkusuz ama onun dışında da çeşitli ekonomik, sosyal, siyasi hedeflere, polis güçlerine, ajan-ışbirlikçi yapıya karşı örgütlenmiş kavgacı birliklerle gençliğin devrimci kitlesel eylemini, kitlesel şiddetini ortaya çıkartan bir mücadele içinde olmalıdır.

Bu doğrultuda bazı çabalar var. Devrimci eylemler yapılıyor, bazı suçlulardan hesap soruluyor, soyguncu yerler yakılıyor, yıkılıyor. Bunlar çok önemli eylemler. Her yerde çok yaygınca geliştirilebilir. Bunları gerçekleştirmek üzere bir devrimci gençlik hareketi örgütleniyor, yürütülüyor. Bu hareketin hızla ve çok etkili bir biçimde işlev görür hale gelmesi lazım. Kürdistan'da ve Türkiye metropollerinde çok yaygın birimler halinde örgütlenerek AKP-MHP faşizminden ve onunla işbirliği yapan çevrelerden hesap soran, suç işleyenlerin işledikleri suçun hesabını soran, onların yanına bırakmayan bir direniş mücadelesini, devrimci gençlik örgütülüğünü temelinde mutlaka geliştirmek lazım. Bu konuda kısmi adımlar atılıyor. Fakat bu adımlar çok az ve sınırlı kalıyor. Kamuoyuna da çok yansımıyor. Bu darlık ve sınırlılığın mutlaka aşılması gerekiyor.

Üçüncü olarak, demokratik gençlik eylemliliğini siyasi, kültürel, sosyal boyutlarda da en yaygın biçimlerde örgütleyip kitlesel olarak ortaya çıkarmak lazım. Faşist baskıya, zulme, teröre karşı olan tüm devrimci, sosyalist, demokratik, anti-faşist, hümanist çevreleri bir araya getirerek AKP-MHP faşizmini özellikle Kürdistan'daki katliam ve zulmüne karşı, tüm toplumdaki baskısına karşı, özellikle de gençlik üzerindeki planlı saldırılarına karşı kitlesel protesto eylemlerini (grev, boykot, miting vb biçiminde) en yaygın bir biçimde geliştirebilmek gerekiyor. Bunun için başta üniversiteler olmak üzere tüm liseler, orta okullar örgütlenmelidir. Üniversiteli gençlik kadar, orta öğrenim gençliğini de bilinçlendirerek mücadeleye sevk etmek gerekir. Kitle mücadelesinden, protestosundan bir şey çıkmaz dememek lazım.

Devrimci eylemi sadece öldüren, yıkan eylem olarak görmemek gerekli. Faşizme darbe vuran her eylem değerlidir şimdi. İster silahla olur, ister sopayla, isterse sloganla, protestoyla, mitingle

◆ 2017 yılı, önceki yıllar gibi büyük bir direnme, savaş ve zafer yılı olacak. Kürt halkının özgürlük mücadelesi yeni büyük zaferler kazanacak. Çünkü 2015 ve 2016 yılları, 2017 yılına büyük bir mücadele savaşı devrediyor. Bu durum hem Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin imkanlarını arttırıyor, çok fazla çelişki ve ilişki, ittifak sunuyor hem de görevlerini büyütüyor. ◆

Yeter ki yerinde, zamanında olsun, faşizm karşısında kararlılıkla dursun. Bunu yapan her eylemlilik değerlidir. Faşizme karşı topyekun direnişte önemli rol oynar. O bakımdan da faşizme karşı mücadelenin her türünü önemsemek lazım. Bu devrimcidir, bu değildir, bu iyidir, bu kötüdür, bu önemlidir, bu önemsizdir dememek, ayırım yapmamak gerekiyor. Gençliğin bir bölümü, direnişçi olanları gerillayı ve öz savunmayı beslemeli, dağa çıkmalı, öz savunma birliklerine katılmalı. Gençliğin kitlesel şiddetten yana olan yerel mücadele örgönerleri devrimci gençlik birliklerinde yer almalı, kitle direnişini, yakıp, yıkma eylemlerini öne çıkarmalı, geliştirmeli. Genel eğitim, yaşam içerisinde olan genel kitleleri de faşist baskı ve teröre karşı devrimci-demokratik kitle eylemliliğini, kültürel faaliyetleri, protestoları ortaya çıkarmalı. Herkes yapabildiğini yapmalı. Yürütebildiği mücadeleyi yürütmeli. Herkesin yaptığını değerli görmeli. Özellikle bu mücadelede örgütleyen, yürüten güçler tarafındansa bunların hepsi anlamlı bulunmalı, değerli görülmemeli. Hepsinin gelişmesi için çaba harcanıp mücadele edilmelidir.

Faşizme karşı tüm gençliği ayağa kaldırmak gerekli

Bunlarla birlikte özellikle Türkiye'nin tüm anti-faşist devrimci, demokratik gençlik örgütleriyle ilişki, ittifak kurma, faşizme karşı devrimci-demokratik gençlik ittifakını ya da blokunu oluşturma, gençlik örgütlerinin gücünü birleştirerek topyekun gençlik direnişini ortaya çıkarmak da çok önemli ve gerekli. Bunu öncelikle HBDH içerisinde yer alan devrimci hareketlerin gençlik örgütleri kapsamında yapmak gerekiyor. Ama onunla da yetinmemek, anti-faşist tüm gençlik örgütlerini bir araya getirerek faşizme karşı tüm gençliği ayağa kaldırmak, faşist teröre karşı demokratik direnişin içine çekmek büyük bir önem arz ediyor. Bunu mutlaka bu süreçte geliştirebilmek gerekli. Gençliğin birleşik gücünü, ortak gücünü açığa çıkartabilmek gerekli. Birleşik gençlik direniş güçlerini her mahallede, sokakta, okulda, semtte, kasabada, şehirde örgütleyerek faşist terör odaklarına, özel savaş güçlerine, halk üzerinde baskı ve şiddet uygulayan gerici güçlere karşı halkı koruyan, savunan, halkın demokratik yaşamının gelişmesine zemin hazırlayıp onlara sahip çıkan bir mücadeleye sevk edilmesi kesinlikle gereklidir. Aslında bütün bu alanlarda gençlik hareketini örgütleme ve eyleme geçirmenin imkanları ve fırsatları fazlasıyla vardır. Evet, faşizm saldırıyor, baskı ve terör uyguluyor. Tu-

Rêberê min; soza me ji bona we, têgihîştina nêrînên we ye

Şehîd Zehra Penaber

Cardin bû şev, cardin cihan tarî bû û ketim nava xewêk pir giran. Dibe ku azadiya dîtina we di xewê de çêbibe. Ji bo wê ez van rojan ji xewê pir hez dikim. Lê ev car, bi xewê min we nedît. Ji ber ku di şiyarbûna min de hûn her li ber çavên min in. Radibim û rûdinim hûn li hemberî min disekinim û ji ber çavên min naçin.

Rêberê min ev demeke hûn ji aliyê hêzên desthilatdar ve têne jehrîkirin û tevî hemû zorî û zehmetiyan berxwedaniya xwe didomînin. Em jî dikevin bihareke nû. Gulleyên kor û bêbext careke din canên şîrî ji min girtin. Duh li Amedê, şeş heval bi kîmyasalê hatin şehîdxistin. Weke şervaneke te, li hemberî van hemû desthiladaran çî bikeve ser milê min ez ê pêk binim û cardin jî soza xwe nû dikim Rêberê min.

Bêlê Rêberê min! Em dikevin salvegera heştemîn ya Qomploya Navnetewî, qomploya ku li hember Rêberê min hatî pêşxistin, ji bo fêmkirina wê şirovekirin her tim pêwîst dike... Di nav Kurdan de gelek dîrokên qomployan hene. Bi derketina vê rastiye re di dîrokê de qomploya yekemîn ji aliyê dewleta Sûmeran ve hatiye pêşxistin. Ev kompo li hemberî Kurdan û hemû gelên Rojhilata Navîn hatiye pêşxistin. Di van perestgehên bi vî rengî de ya herî bingeîn ku em bidest bigirin, pergala mêtîngehê ye. Ya ku mîtolojiya rahîbên Sûmeran daye avakirin; ev mîtolojiya ku nivîsandine di serê mirovan de mîna desmalekî dane pêçandin. Mirov di nava wan perestgehan de mîna amûrekî hatine bikaranîn. Beg, melle û melik xwe mîna alîkarê xweda dane nasîn û ev bi mirovan jî dane qebûlîkirin.

Nav û Paşnav: Zehra Kara
Nasnav: Zehra Penaber
Cihê ji Dayîkbûnê: Şîrnex
Dîrok û Cihê Şahadetê:
3 Sibat 2015/Kobanê

Bi vê ferasetê ve gelek xeterî li ser mirovan dane çêkirin. Di vê pergale de xwe kirin xweda û melikên jorê. Wisa li xwe kirin ku kes nikaribe destê xwe bide wan. Xwe mîna îlahî dan naskirin. Li ser ramanên mirovan desthilatî dan avakirin. Di destpêkê de qomployên çep û rast dan pêşxistin.

Yek ji wan qomployan bi destê Enkîdu tê pêşxistin. Di encama qomployê de Hûm-

baba dîl tê girtin û Gilgamiş dixwaze wî bixe hevkarê xwe. Lê yê ku bûyî nokerê Kurdan Enkîdu ye. Ji wir û pê ve ji bo Kurdan pêvajoyek bi xwîn dest pê dike. Di vê encamê de, di nava Kurdan de zemîne nokerî û qomlogeriyê tê pêşxistin. Tevî hemû qomployan Kurdan roleke girîng ji bo civakbûyîne listine.

Di vê wateyê de derî ji jiyana civakî re vekirîne. Mirov dikare bibêje ku di nav civaka Kurd de, gelek pîrsgirêkan rû dane. Yek ji van pîrsgirêkan jî xwe bi xwe nedayîna afirandin e. Li ser çand û nasnameya xwe, xwe nedayîna jiyîn e.

Gelê Kurd her tim di nav qomployan de maye, xwe ava nekiriye û pêşxistina tê xwestin bidest nexistiye. Her tim di rewşên bi vî rengî de mane, lewra pêşerojê ku tê xwestin nedane afirandin. Navê Kurdan heye, lê Kurd di nava xwe de hezar parçe ne. Ev parçebûna mejî ya di nava Kurdan de, wan di warê rih û fizîkî de jî kiriye hezar parçe.

Wiha di roja me ya îro de jî Kurdên me di rewşeke wisa de dijîn. Tevî ku Têkoşîna Azadiyê tê dayîn jî nikarin xwe ji dijîminê xwe yê hezarî salan rizgar bikin. Ji bo li dîroka xwe ya resen venegere, çî ji destê wê tê dike. Di serî de xwe înkâr dike, zimanê xwe înkâr dike û çanda xwe ji nedîtî ve tê. Xala herî biêş jî ev e. Pergala desthilatdar ev xeşîmtiya Kurdan ji bo xwe bikar tîne. Kurdan bi Kurdan dide kuştin, Kurdan bi Kurdan dide girtin û Kurdan bi Kurdan dide piştaftin. Kurdê ku xwedî doz û şerefe jî gelek berdêlên giran daye. Berdêlên ku dide wê ti serdem nikaribe berovajî bikin.

Di dîroka Kurdan de qomployek din jî rû da, ew jî Qomploya 15 Sibatê ye. Ev roj ji hêla Kurdên bi şeref ve mîna Roja Reş hatiye pênasekirin. Dema Rêber Apo radeştî Tirkîyê kirin, xwestin Teverga Azadiya gelê Kurd jî, ji holê rakin. Hemû hewldan ji bo tinekirina Rêbertî û Teverga Azadiya Kurd bû. Lê qomploya ku pîlan kirin ji hêla Rêbertiya me ve hate valaderxistin. Pêvajoya ku Rêbertiya me di Îmraliyê de da destpê-

kirin hemû pîlanên dijîmin yê qirêj valaderxistin. Neteweperestên Kurd jî di vê komployê de vala hatin derxistin. Pergala Netewa Demokratîk û jiyana azad a ku Rêbertiya me daye destpêkirin, tenê ji bo gelê Kurd û Rojhilata Navîn nîne. Ji bo hemû cihanê û gelên azadîxwaz e. Di vê pergale de dadmendî û azadiya civakan heye. Ji ber vê ye ku di serê nerastiye de her tim rastî xurtir bûye û şaşîti bê qewet maye. Her çendî hêzên desthilatdar wê xurt bidin diyarkirin jî, lê di cewherê xwe de bê hêz e. Xwest hêzbûna xwe bi Qomploya Navneteweyî re nişan bide.

Rêber Apo, di pêşxistina stratejiya nû de qomployê valaderxist. Bi paraznameyên xwe re pergaleke nû mîna avê zelal danî pêşiya me. Bêguman ev ji bo çareserîkirina pîrsgirêka Kurd jî pêngaveke nû û dîrokî bû. Di vê wateyê de li hemberî hebûna gelan û jî çanda wan re rêzdayîn taybetmendiyên serdemê yê herî bingeîn û sereke ne. Ji bo wê jî bingehgirtina rewşên bîrên demokratîk û pêşxistina şoreşa demokratîk pêwîstiya herî sereke ye. Ev jî tê wateya ku gel qomployên bi vî awayî valaderbixîne.

Weke ku Rêber Apo daye xuyakirin û dibêje: "Ev qomploya ku hatî pêşxistin ne tenê li ser min bû. Li ser gelê Rojhilata Navîn jî hatiye pêkanîn." Ji ber vê jî divê di serî de gelê Kurd û hemû gelên azadîxwaz ji bo azadiya Rêbertiya me rabin ser piyan.

Pêwîst e em bi zanebûna valaderxistina Qomploya Navnetewî çalakîyên bihêz li dar bixin. Gelê Kurd, Tirk û hemû mirov wê di şaristaniya demokratîk de binîn gel hev. Belê Rêberê min, em ji we fêrî van têgehên zêrîn bûn. Em dizanin ku pergala kapitalîzmê ji bona civakan qomployek bi serê xwe ye. Qomploya destpêkê bi hinek rêbazan hatiye pêşxistin û hûn jî vê vala derdixin. Bêguman di vir de erkeke mezin dikeve ser milê me jî. Soza me ji bona we, têgihîştina van têgeh û nêrînên we ye.

16.5.2007

Ji pirtûka bi navê Jana Pênaberiye hatiye girtin

